

Søgning: "steen rasmussen"

Faktura, forskning og videnskab

I en leder her på ing.dk d. 27 feb. 2015 giver Arne R. Steinmark udtryk for, at "naturvidenskaben i disse tider er under pres fra tro og overtro". Lederen er kortfattet, og det står ikke klart her... 5. mar 2015

I en leder her på ing.dk d. 27 feb. 2015 giver Arne R. Steinmark udtryk for, at "naturvidenskaben i disse tider er under pres fra tro og overtro".

Lederen er kortfattet, og det står ikke klart her, om det er videnskaben i det hele taget eller naturvidenskaben i særdeleshed, som Arne R. Steinmark ser truet af religion og netbaseret pseudovidenskab.

Det første eksempel, han fremdrager på, at videnskabelig viden er truet, handler om den folkelige skepsis, som findes i forhold til et vaccineprogram, der blev indført her til lands i slutfirserne mod tre børnesygdomme. Lederen gør sig ikke ulejlighed med at skelne mellem mæslings (en af tre børnesygdomme) potentielle indflydelse på sundhedstilstanden her og andre steder, men orienterer sig mod danske forhold, "som om" problemstilling var den samme som fx i Afrika.

Der skelnes heller ikke mellem kritik af myndighederne og kritik af videnskaben, hvilket er beklageligt. For det er myndighedernes prioriteringer, der danner grundlag for det videnskabelige arbejde med metodisk at skaffe det statistiske udgangspunkt for at tale om bivirkninger ved vaccinen henholdsvis alternativet, nemlig det at lade børnene få sygdommen naturligt, hvorfor den folkelige skepsis her på ingen måde behøver at gå ud over selve videnskaben, dens metoder eller teorigrundlag.

Den folkelige skepsis retter sig mod myndighederne, ikke nødvendigvis videnskaben.

Inden for de seneste par år er der dukket to meget store sager op, hvor de danske sundhedsmyndigheder har svigtet deres tilsynspligt med to psykiatere, sandsynligvis flere. Mere end tusind patienter er blevet fejlbehandlet alene af de to.

Myndighederne har været tilbageholdende med at skride ind, selv om de påviseligt har vidst, at noget var helt galt. Eksemplerne viser, at myndighedernes prioriteringer og hensyn ikke altid er til patienternes fordel og danner grundlag for sund skepsis.

Den folkelige skepsis til myndighederne behøver ikke at have noget med tilliden til videnskaben at gøre, og det er en klar fejl at identificere en begrundet og sund skepsis med de religiøst motiverede angreb på evolutionsteorien, sådan som A.R.S. gør.

Her på ing.dk har samme lederskribent tidligere afsløret sig som eksponent for en udbredt, men noget dysfunktionel omgang med indrangeringen af forskellige former for mere eller mindre videnskabeligt kvalificeret videns forpligtende karakter i forhold til hverandre. Det skete fx d. 7 nov. 2014, hvor han fremførte, at det af økonomiske grunde er helt urealistisk at begrænse den globale temperaturstigning til 2 grader for indeværende århundrede. Det er der slet ikke råd til, fremfører han.

På det punkt orienterer han sig på linie med Cepos, der får lov at argumentere på samme måde her på stedet såvel som så mange andre: <http://ing.dk/artikel/leder-klimaekspertes...>

Når økonomiske problemstillinger beskrives som overordnede i forhold til spørgsmålet om at bevare de klimatiske og andre fundamentale livsbetingelser, så vidner det om kognitiv dysfunktion.

Arne R. Steinmark kategoriserer spørgsmålet om at bevare de klimatiske betingelser som et internt økonomisk spørgsmål. Der er ikke økonomi nok i eller råderum til at redde det økonomiske systems forudsætninger. Det er logikken bag hans argumenter.

Konsekvensen af denne tankegang er absurd, for hvilken mening giver det, at tillade undermineringen af det økonomiske systems mulighedsbetingelser ud fra en kun økonomisk betragtning, med det argumentet, at der ikke er råd til at redde systemets forudsætninger!

Den økonomiske rationalitet er ikke forpligtende, der hvor de økonomiske argumenter bruges som forsvar for undermineringen af det økonomiske systems mulighedsbetingelser. Det handler om en rationalitets mangel på alment forpligtende karakter, her hvor den får karakter af dysfunktion og farlig ideologi.

Det bliver ikke bedre af, at han fremfører et pålydende forsvar for videnskaben i forhold til noget, som ikke er en trussel for videnskaben, når han samtidigt rangerer en mindre social nødvendighed, læs økonomisk nødvendighed, over en højere nødvendighed, nemlig den naturvidenskabeligt beskrevne nødvendighed af at bevare livet og økonomiens forudsætninger.

Det giver ikke mening!

Arne R. Steinmark repræsenterer en større trussel mod den videnskab, som han hævder at forsvare, end dem han hævder at forsvare den imod.

Det segment, som ing.dk henvender sig til, er først og fremmest ingeniører, entreprenører, undervisningsinstitutioner, erhvervsliv og professionelle meningsdannere, og ing.dk reproducerer generelt den dysfunktionelle form for indrangering af økonomiske problemer og mål i forhold til andre problemer, som jeg netop har påpeget her.

Fakturaforskningen, et andet træk ved ondet, er en langt mere fundamental og alvorlig trussel i forhold til videnskaben, end den folkelige kritik af landets myndigheder.

Det forhold, at fakturatænkningen allerede har taget i de danske universiteter, hvor erhvervslivet bestemmer, hvad der kan forskes i ud fra sine snævre økonomiske prioriteringer, indikerer, at den almene og videnskabeligt kvalificerede videnskab om rangordenen mellem de forskellige problemstillings forpligtende karakter er blevet tilsidesat på et socialt dysfunktionelt grundlag.

Ing.dk og dens brugersegment orienterer sig økonomisk ideologisk, og udgør ikke bare en trussel mod naturvidenskaben og den mere alment videnskabeligt forpligtende viden, men har på helt grundlæggende plan været med til at forskertse samfundets muligheder for at agere rationelt i forhold til den trussel, som arten, homo sapiens, ludens, economicus udgør for sig selv, fx på grund af selv samme fakturaforskning og alt for udbredte form for pervers økonomisk adfærd.

Det er ikke bare trist, men farligt for samfundet.

Thorning græder, de onde ler: DK anno 2015!

2005 forsvarede Flemming Rose ytringsfriheden og publiceringen af Muhammedtegningerne med følgende ord: ” Det moderne, sekulære samfund afvises af nogle muslimer. De gør krav på en særstilling, når... 22. feb 2015 17

2005 forsvarede Flemming Rose ytringsfriheden og publiceringen af Muhammedtegningerne med følgende ord: ” Det moderne, sekulære samfund afvises af nogle muslimer. De gør krav på en særstilling, når de insisterer på særlig hensyntagen til egne religiøse følelser. Det er uforeneligt med

et verdsligt demokrati og ytringsfrihed, hvor man må være rede til at finde sig i hån, spot og latterliggørelse. Det er bestemt ikke altid pænt at se på, og det betyder ikke, at religiøse følelser for enhver pris skal gøres til grin, men det er underordnet i sammenhængen. Det er således ikke tilfældigt, at folk i totalitære samfund ryger i fængsel for at fortælle vittigheder eller afbilde diktatorer kritisk. Det sker som regel med henvisning til, at det krænker folkets følelser. I Danmark er det ikke kommet så vidt, men de anførte eksempler viser, at vi er på vej ind på en glidebane, hvor ingen kan forudsige, hvad selvcensuren vil ende med.[...] Derfor har Morgenavisen Jyllands-Posten opfordret medlemmer af danske bladtegneres forening til at tegne Muhammed, som de ser ham.”

Det var to år efter, at Danmark sammen med USA og Storbritannien havde bombet Irak tilbage til stenalderen under falske påstande om, at den diktator, som vesten selv havde skabt i 1980'erne, Saddam Hussein, havde masseødelæggelsesvåben.

Danmark myrdede løs på muslimerne i regionen for at få fat i deres olie, og de danske medier løj over for sine brugere om dette og andre af ”Verdens sande tilstande”.

Siden har vi set det arabiske forår 2011, der udviklede sig til et mareridt, primært fordi vesten ikke kunne tage sig sammen til at støtte de moderate kræfter i fx Syrien. Vi kunne ikke se det økonomiske incitament til det, og fandt derfor en masse dårlige undskyldninger for ikke at støtte de demokratiske kræfter bag de folkelige bevægelser i Nordafrika og Mellemøsten.

Islamisk stat er det selvfølgelige resultat af udviklingen, vestens syge kamp for smørelse til sit gigantiske overforbrug af olie og andet brændsel under den globale opvarmning. Den aktive underminering af alle former for anstændighed ligger for en dag. Årsagssammenhængene der dog alt for komplicerede for medier, ledere og professionelle iagttagere i vest.

Vi har fået kaskader af fattige og frustrerede mennesker i mellemøsten som belønning for vore anstrengelser.

Fattige, ydmygede og vrede mennesker falder lettere for religionen og mere dogmatiske forklaringer på, hvad der er godt og ondt. De bliver radikaliseret, fordi der ikke er menneskeligt overskud til de differentierede og begrundede forklaringer på verdens sande tilstand. Det er den sociale forklaring. Racemæssigt er hverken de onde eller gode disponeret for at falde for fundamentalismens afgrund af ondskab.

JP's fremhævelse af sin principielle ret til at provokere enhver spændes før som nu for den ureflekterede og halvbegavede kamp for ytringsfriheden. Retten til at råbe af de andre karamboleres kun med blasfemiparagraffen, som de skinhellige demokrater af samme grund er gået massivt til angreb på.

Vi går alle ind for demokrati. Demokrati betyder, at vi tæller hovederne efter at have lyttet til dem, frem for bare at hugge dem af, hvis de er i vejen.

Problemet med ytringsfriheden er så, at man ikke kan udelukke, at nogle bruger den til at hævde, at ikke alle skal have noget at skulle have sagt.

Det er demokratiets iboende paradoks, at ytringsfriheden inkluderer retten til at argumentere for indskrænkningen af ytringsfriheden, og i sidste ende, potentielt og konkret ophævelsen af ytringsfriheden.

Sagt på en anden måde, så mister det rene ideal sin entydighed i mødet med sig selv. Den absolutte ytringsfrihed indeholder potentielt sin egen opløsning. Det ligger i den.

Man kan også sige, at den entydigt dogmatiske tilgang til idealerne her so der tenderer mod at ende op i de rigide paradokser.

Derfor foreslår jeg, at vi modererer os i vor omgang med idealerne, at vi indrømmer, at enhver brug af fx ytringsfriheden falder betinget, kompromitteret, som et mere eller mindre intelligent og socialt kompetent udtryk for selv samme, og at den ultimative hævde af den ultimative ytringsfrihed er en dogmatisk uting, på linie med andre former for religiøst begrundet dogmatisme.

Flemming Rose forsvarer håneretten under henvisning til den absolutte ytringsfrihed. Det er ubegavet dogmatisme.

Konsekvenserne af denne danske kamp for de høje idealer falder for de mere begavede iagttagere forudsigeligt som de begivenheder, der gjorde – EU-bureaukatiets udsendte medarbejder, den trojanske hest, forklædt som socialdemokrat – Helle Thorning 10 år ældre.

Hun græd og hun græd. Som den sorte enke fremtonede hun sort i sort på mediernes brugerflader, sørgende og grædende over de døde.

Og hvem kan overhovedet forholde sig differentierende og problematiserende i forhold dette engagement. Må vi ikke bare stå sammen med vor følsomme og sørgende leder, kæmpe mod det onde, sørge med de gode og bruge de midler, som kampen nu byder. Er det onde ikke så ondt, at vi må gribe til alt hvad vi kan finde på af yderligere midler, virkemidler, lægge det i hænderne på de gode, FE., PET, NSA, Hjemmeværnet osv.?

Jeg våger pelsen, og hævder, at vi snarere skulle reflektere noget mere over virkemidlerne, os selv og vor skinhellighed, frem for bare entydigt at intensivere kampen med mere af det samme.

Danmarks kamp mod det onde er dysfunktionel, usympatisk og stupid.

Det er tid til at reflektere over virkemidlerne og vore virkemidler. Også selv om det gør tilværelsen sværere for os.

De tekniske virkemidler står til rådighed for de onde såvel som de gode.

Teknikken er ikke moralsk. Den holder sig, som svensken, ”stolt neutral”, sådan som Poul Dissing sang en af Benny Andersens tekster i Svantes viser fra 1971.

Problemet med det tekniske virkemiddel er, at det kan komme i de forkerte hænder.

Teknikken selv er hverken god eller ond. Den er et mere eller mindre effektivt virkemiddel, med flere eller færre bivirkninger.

Det gode og det onde sættes i verden af den moralske iagttager. Uden iagttager, ingen moral, ingen forskel på godt og ondt.

Hvor den, der peger mod det onde med hjemmeværnets riffel, ser sig selv som den gode, kommer den, der sigtes på, til at fremstå som ondskaben selv. Det at tage virkemidlet i hænderne gør den moralske forskel.

Riflen, som blev anvendt ved terrorangrebet på Østerbro, er stjålet fra hjemmeværnet!

http://politiken.dk/indland/fokus_danmark/...

Virkemidlet i sig selv tjener loyalt enhver, der med det i hænderne sætter forskellen mellem godt og ondt.

Det er en fordel at have geværet i hænderne, og ret uheldigt at stå i skudlinien. Den effektivitet, hvormed døden indtræder i skudlinien, er resultat af ingeniørens kompetencer.

Ingeniøren er som geværet moralsk neutral, der hvor det alene handler om teknisk kompetence.

Men den, som tager ingeniørens midler i hænderne, sætter forskellen mellem godt og ondt.

Ingeniøren kan selv iagttages som den handlende, som det hele handlende menneske. Dermed komme moralen, forskellen mellem godt og ondt til syne. Ikke før.

Iagttageren kan være ingeniøren selv, eller andre mennesker. Det er iagttageren, der sætter forskellen mellem godt og ondt, lige som den, der griber til virkemidlet i sin kamp mod ”det onde”.

Hjemmeværnet vil her som der legitimere sine virkemidler med henvisning til kampen mod det onde. Det er hjemmeværnets moral. Men med sin kamp mod det onde, udbredelsen af virkemidlet, hjemmeværnets riffel, så blev de gode i vores optik pludselig offer for virkemidlet. Hjemmeværnet selv fik et skær af dysfunktion over sig!

Filminstruktør, Finn Nørgaard, blev skudt med en riffel, stjålet fra en hjemmeværnsmand.

http://da.wikipedia.org/wiki/Finn_N%C3%B8r...

Det handler om funktion og dysfunktion.

NSA's ca. 40 000 medarbejdere legitimerer deres brud på amerikanske og andre verdensborgeres frihedsrettigheder med henvisning til kampen mod det onde, terroren. Det er gennemdokumenteret, at disse medarbejdere under henvisning til kampen mod det onde systematisk har tilsidesat vore frihedsrettigheder. Det er også beskrevet og bevist, at man bruger spionagen mod regeringer, virksomheder og stater med det formål at kunne udvikle evnen til at føre cyberkrig. Der er lommer inden for NSA, som kan lægge det globale finansielle system ned nu og her, smadre infrastruktur og forsyningslinier, lægge lande øde!

<http://www.spiegel.de/netzwelt/netzpolitik...>

Sandsynligheden, for at disse virkemidler kommer i "de andres" hænder, er stor. Men evnen til at se det for sig, det at de gode i kampen mod det onde tenderer mod at spille kortet over i hænderne på de onde, der tilfældigvis også anser sig selv for at være gode, ja den er systematisk udelukket fra perspektivet. Hvad der ikke findes for de godes indre blik, det findes slet ikke for den gode. Og når det optræder, realiseret i det ydre, så registreres det blot som endnu et argument for at udvide paletten af virkemidler, kilden til forskel mellem godt og ondt; De onde viste sig som onde, derfor må vi udvikle endnu flere virkemidler i vor gode kamp mod de onde. Det er logikken bag terrorbekæmpelsen, som tenderer mod at afføde den ondskab, som de gode ser som sin opgave at udrydde.

Evnen til at se oprustningen som den egentlige trussel fortrænges af de godes godhed. Som den, der udvikler og benytter sig af virkemidlet, er forskellen mellem godt og ondt sat, blind for sig selv og den dysfunktion, som ligger i udviklingen og benyttelsen af virkemidlet.

Direktør for Danmarks Nationalbank, Lars Rohde, bruger fastkurspolitikken både som årsag og formål i sit forsvar mod spekulanter, der prøver på at få kronen til at gå igennem loftet, det tilladte udsving i forhold til kursen på Euro.

<http://borsen.dk/nyheder/oekonomi/artikel/...>

De sidste 30 til 40 års inflationsbekæmpelse, del af fastkurspolitikken, stram kontrol med statens finanser, nedskæringspolitik og forstærket konkurrence om at have købekraften nationalt og internationalt har skabt gigantiske forskelle, spændinger mellem skyldnere og kreditorer.

Det har affødt iagttagelser, hvor forskellen mellem godt og ondt igen kommer ind i billedet.

PIGS-landene har tabt. DK og andre Nordeuropæiske lande har vundet. Og resultatet er alt andet end godt, set ud fra et overordnet, dvs. neutralt standpunkt (det som jeg efterlyser).

Arbejdsløsheden er gigantisk i Sydeuropa. Staterne har ofret alt, for at komme sine kreditorer, Tyskland, ECB, EU-kommission og IMF i møde.

Virkemidlet har skabt tabere og vindere. Grækerne vender sig mod virkemidlet. Man forkaster sparepolitikken. Her på vore breddegrader reduceres deres iagttagelser stort set til noget, der ligner ondskab. Men sagen er, at hjælpepakkerne fra det høje nord først og fremmest er gået til vore egne banker. Vi kan godt pakke vor godhed ned. Vi har ikke noget at have den i:

<http://www.spiegel.de/wirtschaft/eurokrise...>

Den teknik, som ligger bag skabelsen af penge, beskrives af nationalbankdirektør, Hugo Frey Jensen, som en "god" teknik: <http://www.information.dk/516453>

Verden skylder sig selv, hvad der svarer til 199 billioner US\$. Det er disse kreditpenge, som skvulper rundt i verdensøkonomien nu, og som desperat leder efter noget at slå sig ned i.

<http://www.spiegel.de/wirtschaft/soziales/...>

Hvis de Herrer, nationalbankdirektør og direktør for Danmarks Nationalbank, ellers kunne se

virkemidlet for sig, det som både er årsag og formål i deres selvforståelse, så kunne man tale om at komme kognitivt på højde med sin plads og funktion i det sociale.

Men nej, man har nok i at gribe til virkemidlerne. Derfor truer det med at ramle om ørerne. Den kvalificerede kognitive distinktion mellem funktion og dysfunktion larmer ved sit fravær.

Joseph A. Schumpeter forstod kreditpengenes funktion ud fra en mere realøkonomisk grundfilosofi. Derfor kunne han skelne mellem kreativ destruktion og destruktiv kreation.

https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=pengen...

Denne evne kan sammenlignes med en by i USSR, her anno 2015 i den Vestlige verden.

De godes kamp for udviklingen er blevet sit eget største problem. Den ubevidste erkendelse af det slår igennem som en endnu mere rigid og kontraproduktiv griben til flere og endnu mere heftige virkemidler.

Det er tid til at se på virkemidlerne. Det er ikke nok at gribe til dem!

Penge – magt – medier – religionskrig

Ingeniørens redaktion har her valgt at fjerne et indlæg med titlen: Penge - magt - medier - religionskrig fordi det på en række punkter strider mod Ingeniørens debatregler Indlæg skal holdes i en ... 15. feb 2015 7

Penge – magt – medier – religionskrig

Af [Steen O. Rasmussen](#) 15. feb 13:39

Ingeniørens redaktion har her valgt at fjerne et indlæg med titlen: Penge - magt - medier - religionskrig fordi det på en række punkter strider mod Ingeniørens debatregler

Indlæg skal holdes i en sober tone og på et fagligt niveau - og derigennem bidrage til en saglig og konstruktiv debat.

Indlæg skal overholde gældende lovgivning og må eksempelvis ikke være injurierende eller bryde ophavsretten.

De væsentligste punkter, indlægget bryder er følgende:

Vi tolererer ikke personangreb: I indlægget er en række navngivne danske personer nævnt og udsat for bagvaskelse

Kontroversielle påstande kræver faglig dokumentation, kildehenvisning, samt skal holdes på et sagligt niveau: Flere trosretninger omtales stærkt nedsættende og beskyldes for en række kulturelle træk, der ikke kan dokumenteres

Redaktionen har modtaget flere henvendelser vedrørende indlægget. Vi beklager, at indlægget ikke er blevet fjernet hurtigere end det skete.

mvh Henrik Heide, weberedaktør

Kommentarer (7)

[Følg kommentarer](#)

[Jakob Gram](#) 4 uger siden

Jeps

Så er det sagt..

- 7
- 4
- [anmeld](#)
-

[Jan C Damgaard](#) 4 uger siden

Magtelitens (u)fuldkommenhed

Man kunne spørge sig om de der vælges har valgt det danske folk fra? Det der i generationer er bygget op er ved at blive smidt bort, uden at have investeret i fremtiden.

Her er et indlæg i jp:

<http://jyllands-posten.dk/debat/breve/ECE7...>

- 3
- 2
- [anmeld](#)
-

[Misha Sakharoff](#) 3 dage siden

Goebbels citat i Ingeniøren - får lov til at stå uimodsagt?!

"Jøder elsker penge, medier elsker jøder og politikere må benytte sig af både politisk og økonomisk magt for at få og udøve magt."

Wow, Steen O. Rasmussen. Hvor moderne!

Men det er jo nærmest plagiat...

Har du kopieret din positive, humanistiske intro fra Hr.Goebbels "Der Giftpilz" fra 1938?

Det er 2015. Jeg væmmes og græmmes ved at den type retorik ikke bliver modsagt af læsere og redaktionen i Ingeniøren.

Hallo! Er i allesammen enige med Hr.Rasmussen???

- 9
- 1
- [anmeld](#)
-

[Jan C Damgaard](#) 3 dage siden

Re: Goebbels citat i Ingeniøren - får lov til at stå uimodsagt?!

Hallo! Er i allesammen enige med Hr.Rasmussen???

Ingen er 100% enige. Men der er foregået noget mystisk. Hvilke interesser har JP haft i provokations-satireriske propaganda? Oplagstal? Hvem vil have særlig beskyttelse? Hvem importerer mellemøstens konflikter? I vores del af europa har reformationen sat grænser for religion og religionsfriheden tages alvorligt, det betyder at vi kan være fri for religionens tunge åg med forædlede traditioner. Det er det der smides bort ved at importere problemer fra mellemøsten, der aldrig har haft noget der ligner reformationen.

Jøder og muslimer er frænder og frænder er frænder værst. Det er blot danmarks interesser, der tages som gidsel i en sag, der egentlig ikke vedrører danskerne. For et land der lever af eksport, er en unødigt konfliktskabende. Det er det vi ofrer i en misforstået loyalitet.

- 1
- 1
- [anmeld](#)
-

[Henrik Eriksen](#) 3 dage siden

Re: Goebbels citat i Ingeniøren - får lov til at stå uimodsagt?!

Det er 2015. Jeg væmmes og græmmes ved at den type retorik ikke bliver modsagt af læsere og redaktionen i Ingeniøren.

Hvis man skulle modsige alle vanvittige indlæg på nettet, kunne man jo ikke bestille andet. I øvrigt er muligheden for at få indlægsskribenter til at ændre mening omvendt proportional med absurditeten i deres skrivelser.

Formålet med at svare på et sådant indlæg bliver derfor alene for at det ikke skal stå uimodsagt.

Dette er et job værre end Sysifos', for der bliver bare ved med at komme flere indlæg fra skribenten som svar på ens 'modsigelse', som derfor igen skal modsiges, etc.

- 8
- 1
- [anmeld](#)
-

[Misha Sakharoff](#) 3 dage siden

Re: Goebbels citat i Ingeniøren - får lov til at stå uimodsagt?!

Jeg er enig med dig Henrik, og jeg gjorde det kun fordi jeg så at der er udelukkende positive kommentarer og 11 Facebook likes. Jeg synes at det er vigtigt at råbe vagt i gevær fordi mennesker med forvredet tankegang må ikke få lov til at definere normalen i vores samfund. Man kan så vælge eller fravælge at diskutere alle kommende absurditeter/rationaliteter - enig, det ER ægte Sysifos arbejde. Men ikke at være stiltiende og fortælle manden at jeg er uenig i hans "version af normalitet" er min pligt som samfundsborger.

Tak Henrik

- 3
- 1
- [anmeld](#)
-

[Peter Huber](#) 3 dage siden

Re: Goebbels citat i Ingeniøren - får lov til at stå uimodsagt?!

[Har du kopieret din positive, humanistiske intro fra Hr.Goebbels "Der Giftpilz" fra 1938?](#)

http://de.wikipedia.org/wiki/Der_Giftpilz

- 1
- 2
-

Boligejernes historiske mulighed for gevinst!

Det nuværende pres på den danske krone vidner om, at der spekuleres mod kronen af udenlandske og indenlandske investorer. Det er på markedets vilkår, at den slags muligheder opstår, fx i forbindel... 8. feb 2015 32

Det nuværende pres på den danske krone vidner om, at der spekuleres mod kronen af udenlandske og indenlandske investorer.

Det er på markedets vilkår, at den slags muligheder opstår, fx i forbindelse med at en centralbank som ECB beslutter sig for at købe stort op af gældsbeviser på lånemarkedet med friske euro. Det medfører, at valutaen falder i pris i en situation, hvor kronen, der kun er tilknyttet/bundet til euro, ikke rammes på samme måde.

Der er stor chance for, at kronen ikke kan holdes under det loft, som er indført i forhold til Euro. Kronen kan meget vel kan gå hen og blive meget mere værd, end de af fastkurspolitikken vedtagne (vidst nok) maks. 7,44 kr. i forhold til euro.

De danske boligejere kan deltage i spekuleringen mod kronen ved at omlægge deres realkreditlån fra kroner til euro.

Hvis kronen, som flertallet af investorer i øjeblikket antager, vil bryde gennem loftet og blive meget mere værd, end de nuværende 7,43.. kroner på euro, så byder muligheden sig for at lægge tilbage igen, for dem der har lån i euro. I den situation scorer boligejeren differencen mellem kronens nuværende værdi i forhold til euro og den værdi, som kronen evt. får, når den er brudt gennem loftet.

Et eksempel:

F3 i Euro svarende til en million danske kroner udbetales som 134402 euro. Der er måske ikke mulighed for afdragsfrihed, men rente og bidrag er beskedne 151,35 euro pr måned resten op til den månedlige fulde ydelse på 516,65 euro er afdrag (365,3). Omkostninger for omlægning er ikke anderledes end for lån i kroner, og ydelserne er absolut overkommelige.

Hvis kronen mod forventning ikke bryder gennem loftet, så er udgifterne på et sådant lån i Euro fuldt ud konkurrencedygtige med et tilsvarende F3 lån i kroner, som der jo i øjeblikket er lukket for, netop fordi bankerne, der ejer kreditforeningerne, ikke vil betale lånerne penge for at låne.

Sagt på en anden måde, og hermed bevist med et eksempel fra det øjeblikkelige prisniveau: Boligejeren har en historisk mulighed for risikofrit at spekulere mod kronen!

En prisstigning på fx 20 % i forhold til euro er meget sandsynlig. Det vil give en gevinst pr. omlagte million på 200 000 kr., før omlægningsudgifterne er fratrukket.

Det må ganske enkelt betragtes som et ekstremt kraftigt incitament!

En anden lille finesse går på, at jo flere der gør det, jo større sandsynlighed er der for, at kronen rent faktisk bryder gennem loftet, og at man på den måde er med til at befordre den for sig selv heldige udvikling.

Derfor kan man vide, at et budskab som dette systematisk vil blive bortcensureret i de store medier. De må ikke gå imod den herskende, men på mange måder selvdestruktive, orden.

Nørdens kroniske uskyld og livsens ondskab

Din søgning - nørdens kroniske uskyld og livsens ondskab - matchede ikke nogen dokumenter.

Forslag: • Sørg for, at alle ord er stavet korrekt. • Prøv forskellige søgeord. • Prøv mere generell...
24. jan 2015

Din søgning - nørdens kroniske uskyld og livsens ondskab - matchede ikke nogen dokumenter.
Forslag:

- Sørg for, at alle ord er stavet korrekt.
- Prøv forskellige søgeord.
- Prøv mere generelle søgeord.
- Prøv færre søgeord.

Som jeg stod i køkkenalrummet og så ud på sneen – der langt om længe havde lagt sig i haven, og på fuglene, der skutede sig og fes lettere forvirrede rundt i pæretræet og på egestammerne, som ligger under det på andet år uden mål og med – kom konen ind og kundgjorde, at nu var vore værste anelser om de læringsprincipper, som den siddende har tvunget ned over folkeskolen, blevet afsløret som den rene gift i for børnenes indlæring. Jeg havde lige lavet ovenstående søgning via min gud, Google, og var optaget af, hvad man nu rent fortællermæssigt kan slutte an ved på det store www, med noget i den retning, hvis man vil slå et slag for den livsglade, legende, intuitive og, ved vi af egen erfaring, ekstremt effektive form for intuitiv læring, som ethvert barn praktiserer, så snart omstændighederne er til det, dvs. når tid, rum, muligheder, inspiration, venner, tryghed, varme m.m. er der. Straks så jeg Nørdens kroniske uskyld på mit eget afkoms side og Niels Egelund som selveste livsens ondskab for mig. Den svinestreg, som regeringen lavede sammen med kommunerne sidste år, hvor lærerne blev tvunget til at finansiere ”heldagsskolen”, som har stjålet tiden til leg fra børnene.

På det seneste har jeg været mere end almindeligt irriteret over den ondskab, som udspiller sig inden for den store forkromede fortælling på alverdens kommercielle medieflader. Når man glider hen over medie billedet i det danske og det udenlandske, så kommer ikke bare en mangfoldighed af naturbetingede modsætningsforhold en i møde, men den mere åbenbart intenderede og bevidste form for opportunistisk manipulation med sandheden afslører sig samtidigt konstant og massivt i det store medie billede som selveste livets egentlige ondskab.

Jeg er fuldstændigt bevidst om, at jeg står på det godes side, altså modsat den store fortælling om, at hvis bare den enkelte bestræber sig på

- at fremme sine interesser, især af økonomisk art,
- konstant forbereder sig på at optimere sine kompetencer i retning af det målbare bidrag til det, så vil vi alle kumulativt føje os til den samlede kage, produktet, resultatet, den økonomiske vækst, BNP’et, som fortællingen handler om, at vi alle sammen bør gå ind for, hvis vi har os selv og noget som helst kjært.

Den nørdede uskyld, lettere løsrevede men lystbetonede og legende tilgang til det moderne samfunds mangfoldighed af små lukkede rum af mening og funktion er det moderne samfunds styrke og svaghed. Nørdene er sympatiske, uundværlige og misundelsesværdige, men skal hjælpes af noget mere, større.

Det kan være fristende at gemme sig inden for det felt, der opleves som et frirum. Og den, der har sit speciale, en teknisk spidskompetence, detailviden, hobby og indtægt, kan gøre det. Problemet, som afslører sig uden for dette nødvendige frirum, er, at det moderne samfund ganske enkelt mangler det korrigerende appendiks, den retningsgivende styring. For mangfoldigheden af løsrevede bidrag bygger IKKE (kun) op om det fælles bedste.

Det økonomiske mål, der figurerer som det nærmeste, det moderne samfund kommer en objektiv standard for udviklingen, er sat i penge. Men dette mål dur ikke, fordi penge er det samme som gæld! Vore dages økonomer er gode til at regne, men de er nogle elendige filosoffer. Man skal fx helt tilbage til John Maynard Keynes, A treatise on Money fra 1930 for at finde et citat, der understreger pointen: If we are considering the wealth of individuals, or of a particular community,

as distinct from the wealth of the world as a whole, we have to include – in addition to the ownership of real capital as defined above – claims on money, for payment on demand or over a series of dates in the future, as positive and the corresponding debts or obligations as negative. When we are dealing with a closed system as a whole, these items can be neglected, since they cancel out. But when we are dealing with a single country which is part of an international system, this is not so, and there will be a positive or negative balance of wealth in the form of monetary claims for or against the country. Thus when we are concerned with the wealth of a part of the total system under consideration, whether the part is an individual or a country, we have a fourth category, namely, the net balance of claims on money, which we will call loan capital. (p. 116 and 117, The collected writings of John Maynard Keynes, Volume V, “A treatise on money” in two volumes, 1 The pure Theory of money.)

Pointen udbredes og forklares her: <http://arbejdsforskning.dk/visartikel.asp?...>

Den økonomiske vækst er ekstremt skævt fordelt. 85 mennesker har lige så meget rigdom som de 3,5 milliarder fattigste.

Bestræbelserne på at honorere alverdens kreditorer fra alverdens skyldneres side resulterer i en aktivitet, der tenderer mod at smadre selve livets forudsætninger. (global opvarmning, forsvindende biodiversitet og ressourcer, ødelagte sociale relationer m.m.)

Den bagvedliggende forklaring på intolerance splid og krigsførelse kan føres tilbage til den ekstreme skævhed, som vi ser i det pengeøkonomiske systems måde at skabe og fordele fordringerne på produktet på, men er ikke kun af økonomisk art. Selve funktionsdifferentieringen er mere fundamental forklaring af det samme.

Men hvad beskæftiger medier, politikere og økonomer sig med?

At sikre finansindustriens fordringer på produktet!

At forsvare retten til at provokere taberne, mestendels herboende muslimer, på det eneste felt, hvor de har noget tilbage at tro på, nemlig deres profet, samtidigt med at man nægter at forholde sig til, hvordan fx Saudi Arabien, der er styret af en konge med 20 koner, 30 sønner hersker via et præsteskab, som dømmes ud fra sharialov. <http://www.spiegel.de/politik/ausland/bild...>

Mediernes store fortælling, hvor de skriver sig ind med deres fortælling om kampen for ytringsfrihed, holder slet ikke.

Teknikken er skabt af nørder, og vi kan slet ikke undvære den. Fx er Google skabt af nørder, men min skabte gud svigtede mig i udgangspunktet til denne lille tekst.

Derfor vil jeg belære min gud. Frem over, så vil der komme mindst et resultat, når man søger på: nørdens kroniske uskyld og livsens ondskab

Super Marios seddelpresse - Pressen - 2 sekunder før?

Pressen har kun fokuseret usammenhængende på de sidste 40 års globalt mislykkede økonomiske politik. Seddelpressens lyksaligheder og sande karakter kan man heller ikke finde ud af at beskrive forp... 22. jan 2015 15

- [Fukushima-katastrofen](#)

Super Marios seddelpresse - Pressen - 2 sekunder før?

Af [Steen O. Rasmussen](#) 22. jan 14:11

Pressen har kun fokuseret usammenhængende på de sidste 40 års globalt mislykkede økonomiske politik.

Seddelpressens lyksaligheder og sande karakter kan man heller ikke finde ud af at beskrive forpligtende. Super Mario kunne lige så godt være en lille figur med en ven ved navn Luigi, som fiser rundt min søns nintendos indre multivers.

Pressens seddelpresse og Super Mario står kun for dårlig underholdning eller bevidst misinformation.

Fx informerer man om, at den danske nationalbank støtter kronen, efter at den schweiziske franc brød gennem loftet. Men den danske nationale bank holder ikke kronen oppe, men forsøger i disse timer desperat på at banke den ned under loftet, som er kunstigt vedtaget i forhold til Euro, regionens syge mand.

Symptomerne på den egentlige økonomiske syge nævnes kun isoleret og hver for sig og helt uden referencer til kerne og forpligtende rangorden af årsagerne bag.

Arbejdsløsheden i Spanien og andre af de sydeuropæiske lande skyldes EU, den monetaristiske politik, møntunionen, det "frie" marked, det faktum at inflation i priserne på kapital har været den største drivkraft i "den økonomiske vækst", og at denne form for økonomi nu afslører sig som det, den først og fremmest hele tiden har været; inflation, udfoldet under det politiske systems højtidelige proklamationer af at bekæmpe netop inflation!

Inflationen mangler så lige at få sat sit rigtige navn på sig. Den sod i mange år for tilvækst i pålydende værdi, uden nogen særlig bagvedliggende realøkonomisk vækst. Dvs. inflationen skulle ret beset pr. definition afløses af sin egen modsætning, nedskrivning af inflationsværdierne. Det ville være retfærdigt, set ud fra det perspektiv, som dem, der ikke har haft andel i disse arbejdsfri gevinster, kunne anlægge, hvis de var i stand til det rent kognitivt. Alt andet er blodig uret!

Men ejerne af inflationsværdierne vil ikke være med på denne fortælling – dvs. alle dem, som har haft fordel af prisstigninger på fast ejendom, aktier, obligationer, produktionsanlæg, kreditbeviser og forsikringer mod fald i renter og konkurser, futures, derivater, endogene penge, kreditpenge, M1 til M17 – de vil ikke høre på forklaringen, der nøgternt og forpligtende gør rede for, at deres profitinflation ikke har skabt værdi i realøkonomisk forstand!

I stedet taler man udbudspolitik på Børsen, i tanter berlinger, på JP, i DR osv. DR/Dovne Robert gør sin pligt, kommer efterspørgslen på en bekvem sandhed i møde, som altid, så er det køberen, der bestemmer, også selv om køber netop ikke har gjort sig fortjent til sin købekraft.

Udbudsmanien, trosbekendelserne fra den herskende ordens præsteskab, har lydt på, at udbuddet af både naturressourcer og arbejdskraft pr. definition vil skabe sin egen efterspørgsel, og at politikerens fornemste opgave er, at sørger for bankerne, kapitalværdierne, pengevæsenet, sikringen af den private ejendomsret til valutaen og dens købekraft i hele verden, dvs. sikringen af den de monetære pålydende værdier på bekostning af de bløde valutaer (de virkelige mennesker og deres virkelige livsgrundlag), der altid har sørget for at økonomien kunne fungere lokalt og konkret.

Resultatet er lammende. Og Super Marios bebudede opkøb af statsgæld vil kun erstatte en meget lille portion af de gigantiske inflationsværdier, som markedet har skabt under falsk varebetegnelse.

Priserne på kapital falder uanset om Mario så køber det hele, fordi de er og bliver kunstige værdier, dvs. virtuelle krav på fremtiden, og fordi de allerede har været holdt kunstigt oppe i alt for mange år.

Ejerne af kapital og realværdier (hvad det så er), samt fordringerne på dem, de afledte værdier, gældsbeviser, futures, obligationer, aktier, osv. har krav på det hele, lovsikret ejendomsret til det hele i al evighed!

Problemet er, at verden ikke rigtigt kan leve op til ejermænd og -kvinders krav på ydelser, og at man ikke vil se det i øjnene, ved at konkretisere sine krav på noget som helst, ved at overføre sine abstrakte pengeværdier i realøkonomien som investeringer i virkelighedens virkelige aktiver! (pengene hænger fast i sig selv, sin lukkede verden, som penge der køber penge. Se på kurserne på alverdens børser. De har aldrig været højere, på trods af at realøkonomien går baglæns)

De virtuelle værdier, inflationsværdierne, bliver hængende som abstrakte krav i luften, alt imens stater, centralbanker, politikere, medier, præster og økonomer gør hvad muligt er, for at disse abstrakte krav på fremtidens ydelser ikke skal miste sine pålydende værdi igen, sin markedsværdi, den abstrakte og urealistiske position, som båret af og ved de troendes kognitive adfærd og mangel på samme.

ECB gjorde i går et fremstød på kapitalmarkederne, (skrev jeg d. 17/7 2012 kl. 11. 23) med Mario Draghis højtidelige proklamationer om, at fra nu af, så ville der blive købt statsobligationer af ECB, lige så mange det skal være!

<http://www.information.dk/comment/608434#c...>

Super Mario fik endnu en gang aktierne til at stige, flere procentpoint i især i Spanien. ECB vil i fremtiden komme til at finansiere store dele af EU's statsgæld, og der vil blive behov for udstedelse af rigtigt mange statsgældsbeviser, for disse og de renter, som betales for at opnå dem, skal finansieres ved salg af statsgældsbeviser, lige som alverdens kapitalister har finansieret deres gæld ved stiftelse af ny gæld, noget der har været dagens orden, lige fra den gang hvor det blev markedsværdien, dvs. inflationsværdierne, der dannede grundlag for långivning, lån med sikring i inflationsværdier, kapitalens inflationsværdier.

Statsgælden er gigantisk på globalt plan, lige nøjagtigt så stor, som de beløb alverdens ejere af disse gældsbeviser ejer aktiver for hos staten.

Alverdens kreditorer har tilfældigvis nøjagtigt lige så meget til gode i verden, som denne verden skylder sine kreditorer. Hvordan man som mainstreamøkonom kan få denne "finansielle kapital" til at stå som udtryk for verdens rigdom, det er en gåde. Gåden handler så tilfældigvis om, hvordan presse, økonomer og politikere kan opretholde samme tro, forblive i sin markedsfundamentalistiske overtro!

Aktiverne er i stor stil lokaliseret i verdens mest attraktive skattely, bestående af små stater, øer eller lommer af bankejede bjergknolde på planetens skorpe, og serviceret af verdens elektroniske servere administreret af de største kommercielle banker på centralbankernes overførsel eller fritstillede i juridisk ingenmandsland, som skyggebank, under eller uden andre bankers, forældres, formynderi.

Kloden skylder sig selv, hvad den har til gode. Pengene passer. Penge er gæld.

Penge er aktiver, penge er passiver, penge er gæld; for hvert aktiv er der registreret et passiv.

Pengene og tilvæksten i penge gør ikke verden rigere, og gældskrisen handler alene om, at inflationen i priserne på kapital ikke er stor nok til at det flyder over i realøkonomien længere, at muligheden for at udstede penge forsvinder i og med at lånefaciliteterne på det fri marked forsvinder. Derfor slår Super Mario til igen med sine slag i luften. Kreditpenge erstattes af centralbankpenge, men forskellen er kun lille; Den består i, at centralbankens aktiver, dvs. lån finansieres af den form for forpligtelser, liabilities, som tilfældigvis er base Money, MO, fiat money, legal tender.

Huspriserne vil fortsat ikke rigtigt stige her til lands, selv om man får penge for at låne her oppe i det høje nord. Og syd på, hvor statsrenterne holdes nede med hjælp fra ECB, der hersker recessionen, gældsstiftelsen til ECB, IMF, Verdensbanken, Tyskland og de få lande med overskud på handelsbalancen og som sagt, til østater og småbjerge uden skattepligt for ejere af verdens

fritsvævende tilgodehavende, aktiver, krav på fremtidens ydelser og resterende værdier.

Man har lang tid prioriteret Euroens værdi frem for hensynet til realøkonomisk funktion, ”en hård valuta”. Man har ikke kunnet se Euroen som sygdommen, men som patienten. Det er sygt. Man ser på arbejdsløsheden, som om den ikke er konsekvens af sygdommen. Det er sygt, lige som det er afslørende for et økonomisk system, at det ikke kan udnytte de ressourcer, den arbejdskraft der er, men nok smadre jordens livsbetingelser, klimaet, miljøet, biodiversiteten, forbruge ressourcerne!

Menneskene og naturen ødelægges af den skæve fordeling af ejendomsretten og den perverse form for økonomisk vækst.

Problemerne hænger sammen, men sammenhængen kommer ikke til udtryk i pressen.

Kritikken af kernen i den herskende tro, af møntunionen og den monetaristiske overtro, som denne er den institutionaliserede udgave af, kommer aldrig til udtryk hos de professionelle iagttagere. Det kan ikke betale sig for dem!

https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=inflat...

Global opvarmning og en syg økonomisk nødvendighed

2014 blev det varmeste år nogensinde, ikke kun på nationalt dansk plan, men globalt.

Gennemsnitstemperaturen i DK var i 2014 på 10 grader celsius. Den lå en halv grad højere, end den tidligere rek... 18. jan 2015 4

2014 blev det varmeste år nogensinde, ikke kun på nationalt dansk plan, men globalt.

Gennemsnitstemperaturen i DK var i 2014 på 10 grader celsius. Den lå en halv grad højere, end den tidligere rekord fra 2007. Rekorden er så markant, at den statistisk under mere naturligt givne og ikke menneskeskabte vilkår kun ville optræde en gang for hver 700 år. Men med den menneskeskabte globale opvarmning kan vi regne med en lignende rekord for hvert 18 år.

Verden hænger sammen videnskabeligt, meteorologisk og logisk, men socialt og funktionelt, så hænger verden ”bare fast” i en syg og kun social nødvendighed.

Det sociale dyr, mennesket, er først og fremmest bestemt af sin egen nødvendighed, når det orienterer sig. Her er den selektive omgang med sandheden afgørende for, hvad der figurerer som højere nødvendighed.

Det især økonomiske menneske sætter sig igennem socialt med spørgsmålet om, hvad der kan betale sig individuelt at vide, tro på og bøje sig for. Den globale opvarmning figurerer langt ned i rækken af, hvad der kan betale sig at vide, tro på og bøje sig for. Det er surt for det moderne samfunds realistiske muligheder for at overleve på sigt. Mennesket tenderer af social nødvendighed mod at overleve sine livsbetingelser, og dermed gå under for sin egen ”succes”.

Den globale opvarmning er et naturvidenskabeligt faktum.

Naturvidenskaberne har den højeste status inden for det, der historisk set figurere som det nærmeste, det moderne menneske kommer erfaringen af en form for absolut nødvendighed, sandhed. Men videnskaben bestemmer ikke, hvordan de videnskabelige resultater modtages af resten af samfundet. Videnskaben kan kun kvalificere sine beskrivers gyldighed og forpligtende karakter videnskabeligt, men bestemmer ikke hvordan sandheden bliver modtaget i resten af samfundet. Den har ingen magt over sin sandheds sociale funktion, om end det tilhører socialvidenskaberne at beskrive det sociale (dys)funktion.

Meteorologerne, klimaforskerne, sidder på de højest kvalificerede kompetencer, som det moderne samfund kan opbyde inden for genren, at kvalificere beskrivelsen af fænomenet ”global

opvarmning” som et videnskabeligt faktum. Men meteorologerne og andre naturvidenskaber er dømt til at overlade deres sandhed til den sociale nødvendighed i bred forstand. Samfundets selektive omgang med sandheden er af en ganske anden natur end klimaet. Forarbejdningen og modtagelsen af beskrivelsen af naturens nødvendighed falder i en kognitiv ramme af social nødvendighed.

De første, der møder naturvidenskabernes beskrivelser af den menneskeskabte globale opvarmning, er journalister. De udfylder rollen som formidlere af videnskabens resultater til resten af samfundet. De er, som mediet selv, ikke neutrale formidlere af budskabet. De lever af at være på.

De kommercielle medier og public servicekanalerne er underlagt politiske og kommercielle hensyn. Dels, så er man afhængig af at imødekomme den betalende brugers behov og ønsker, dels af de reklameinteresser og andre interesser, der ligger bag mediernes virke.

Den globale opvarmning tenderer mod at underminere hele det moderne samfunds livsgrundlag, og står således for en i social forstand ekstern og højere form for nødvendighed, end den sociale nødvendighed. Men det betaler sig ikke nødvendigvis for de først og fremmest økonomisk fokuserede særinteresser at gå ind i problemet. De kommercielle medier går derfor implicit ind for, at den aldeles ubekvemme videnskabeligt kvalificerede beskrivelse af den globale opvarmning er politisk. Derved mister beskrivelsen sin forpligtende karakter.

Politiske udsagn er hverken sande eller falske. De er bare politiske. Det kan man så ikke argumentere eksplicit for. I stedet beskylder man fx IPPC's formidlingsarbejde for at være politisk.

Strategien går igennem medie billedet. Medierne kan trække alt ned på det politiske plan, dvs. reducere alle former for højere nødvendighed til sin egen udgave af en kun social nødvendighed. De kommercielle medier adlyder deres egen indre nødvendighed, når de gør det. Deres egne og andres økonomiske særinteresser figurerer her som det nærmeste, man kommer det alment bedste. Der er tale om forfatningssikret ret til ideologisk at hævde sig som udtrykket for det alment bedste (forfatningssikret ret til at nivellere enhver nødvendighed til demokratisk ligestyldighed)!

Medierne lever af at forveksle summen af økonomiske særinteresser med den højeste nødvendighed. Det er sådan, at vi kender markedets lov, det frie markedes indre nødvendighed, den økonomiske nødvendighed.

Vi tror, at vi ved, at hvad der er godt for den enkelte i økonomisk forstand, det er i det hele taget bare godt og nødvendigt.

Evnen til at se og distancere sig fra sin egen indre nødvendighed, glimer ved sit fravær i medie billedet og hos markedøkonomerne.

Miljø-økonomisk råd bekræfter fx kun en markedøkonomisk indre form for nødvendighed, når man kommer med sine miljøøkonomiske råd. Det handler om en ganske bestemt logisk rangorden af nødvendighed, når rådet arrangerer spørgsmål og svar i forhold til samfund og miljø.

Når rådet beskriver, hvad ”der er muligt” at gøre for at afbøde de utilsigtede virkninger af fx afbrændingen af fossile brændsler, så handler det om at have råd, og om hvordan bevilgede midler allokeres pengeøkonomisk optimalt i relation til fx bekæmpelsen af fænomenet global opvarmning.

Det giver mening inden for den logik, som man adlyder, men ikke nær så entydigt uden for.

Implicit gælder det i den logiske rangorden, som rådet adlyder, at problemet global opvarmning måske nok har uheldige økonomiske konsekvenser, som det koster at minimere, bekæmpe, men man forholder sig ikke til spørgsmålet om, hvorvidt logikken selv er forpligtende i en bredere ramme.

Det er også en mere krævende opgave rent intellektuelt og videnskabeligt at forstå logikken, end det er at adlyde den. Økonomer tænker økonomisk, men forstår ikke økonomien, adlyder logikken, men forstår den ikke. Det ser filosofen, som står uden for.

Men spørgsmålet om logikkens gyldighed er mere forpligtende end logikken selv, når den sættes ind som social adfærd i en omverden af natur og højere nødvendighed.

Er der grænser for gyldigheden af den måde, som miljøøkonomisk råd rejser sine spørgsmål på. Er det meningsfuldt at reducere hensynet til samfundets livsbetingelser til økonomi, fx med spørgsmålene om;

- "Det kan betale sig at løse problemet, global opvarmning"
- "Hvor meget er der råd til at ofre på problemet"
- og "hvordan evt. afsatte midler skal anbringes i forhold til problemet".

Rangordenen i den logiske nødvendighed, som markedsøkonomerne sætter spørgsmålene ind i, er først og fremmest kun udtryk for markedsøkonomiens indre logiske tvang. Det er deres egen indre nødvendighed, som de orienterer sig i overensstemmelse med, når de forholder sig til det menneskeskabte miljøproblem, global opvarmning, og ikke andet.

Men global opvarmning dækker over, at mennesket tenderer mod at underminere sine livsbetingelse i takt med den tilstræbte økonomiske omsætning.

Det er selve den først og fremmest økonomisk motiverede afbrænding af fossile brændsler, der er skyld i problemet. Og da det over hovedet ikke giver mening at tale om økonomisk vækst og råderum, hvis livsbetingelserne forsvinder i jagten på økonomisk succes, så kan det konstateres, at rangordenen, som markedsøkonomerne orienterer sig inden for, er falsk, dysfunktionel og syg.

Den økonomiske aktivitet underminerer livets forudsætninger. Derfor må den indskrænkes. Så enkelt er det, set ud fra en højere logik end den markedsøkonomiske.

Men markedsøkonomien blokerer for indsigten i sin egen uforpligtende karakter. Årsagerne, til at mennesket er ved at smadre sit eget livsgrundlag, ligger således funderet i markedsøkonomien på mere end en måde:

- Det er markedsøkonomien som fører til problemet,
- og det er markedsøkonomien, der forhindrer det sociale i at forstå problemets forpligtende karakter.

En mere funktionel rationel rangorden af problemstillingerne tager udgangspunkt i det faktum, at det sociale og økonomien er funderet i en omverden, en natur med naturligt givne lovmæssigheder af højere nødvendighed end den kun sociale nødvendighed. En højere rationalitet tager udgangspunkt i, at den økonomiske nødvendighed er lavere rangerende end det nødvendige hensyn til det sociale naturligt givne grundvilkår.

Der er ikke plads til økonomien i dens nuværende form. Verden kan ikke bære økonomien. Økonomien må derfor indskrænke sig, der hvor den ikke er forenelig med hensynet til de naturligt givne livsbetingelser. Ellers underminerer den økonomiske succes sine forudsætninger, sig selv og det samfund, som den kun er en delfunktion i.

Det er således ikke et spørgsmål om at have råd til at redde livets forudsætninger, der kommer først. Spørgsmål om, hvorvidt der er plads til økonomi og vækst komme før.

Medier og politikere har ingen krav på respekt, for så vidt som de forveksler deres egne snævre interesser og markedsøkonomien med den højeste nødvendighed. Det fornemmes rundt omkring. Derfor er dialogen og mediernes performance så åbenlyst panisk og kunstig i øjeblikket. Pseudoadfærd og forløren pladderoptimisme er, hvad man sælger sig på hele vejen rundt.

Hensynet til livets grundvilkår forpligter inden for en højere rationalitet. Men ingen i det herskende mediebillede eller det politiske system handler eller orienterer sig i overensstemmelse med en højere rationalitet. De orienterer sig som om at deres snævre hensyn bygger op om den højeste hensigtsmæssighed. Det er løgn. Og deres performance er syg af samme grund.

Meget er gået tabt i den patetiske kamp for at overlevelse på det fri markeds vilkår.

Man er optaget af at overbevise sig selv og hinanden om, at bare man er kold nok et vist sted, så er

problemet ”global opvarmning” ligegyldigt.

Så længe, at man har fundamentalisterne at skyde på i ytringsfrihedens hellige navn, så kan man fortsætte med at dyrke sin egen markedsfundamentalisme i tolerancens og demokratiet navn.

Let the money do the work for you

Penge af gavn, ikke kun af navn, er hvad de gør, og fordringer på dem kan i opgangstider være lige så gode som pengene selv. Men i nedgangstider bliver forskellen mellem rigtige penge og fordringer... 5. jan 2015 6

Penge af gavn, ikke kun af navn, er hvad de gør, og fordringer på dem kan i opgangstider være lige så gode som pengene selv. Men i nedgangstider bliver forskellen mellem rigtige penge og fordringer på dem afgørende.

Det er pengene, som gør forskellen, arbejdet. De formerer sig hysterisk som kreditpenge i opgangstider, og de forsvinder med nødvendighed igen i nedgangstider.

Pengene er helt afgørende for forståelsen af de hysteriske bevægelser, som har karakteriseret pengeøkonomien fra tidernes morgen og frem til i dag, hvor gældsdeflationen er over os igen.

Men inden for moderne økonomisk videnskab er det fortsat tabu at tale om penge. I de monetaristiske og neoklassiske ligevægtsmodeller er pengene nemlig helt uden teoretisk betydning for realøkonomien: Det økonomiske system beskrives – inden for den fremherskende mainstream af højt betalte meningsdannere, dvs. markedsøkonomer – som et urværk, der automatisk og af indre nødvendighed vil finde sin ligevægt, den bedste af alle verdener.

Selve det økonomiske system beskrives www.altandetlige.dk (ceteris paribus) ud fra en forestilling om det økonomiske menneskes rationalitet, hvor enhver værdi og økonomisk faktor figurerer i forhold til sin markedsværdi. Pengene er her det neutrale byttemiddel, mål for økonomisk værdi, priserne (der kan sættes på alt) som penge, der blot formidler realøkonomiens hændelser, allokering af økonomisk værdi. Alt har i økonomisk forstand sin markedsværdi, også pengene selv, der af samme årsag henter sin ”i markedsøkonomisk forstand legitime værdi” internt i det økonomiske system via prismetanismen.

Den kun teoretiske forudsætning for reduktionen pengenes betydning til det at være et neutralt medie ligger i den urealistiske og yderst verdensfjerne rolle, som pengene har fået teoretisk.

Teorien forudsætter gyldigheden af følgende antagelser, som figurerer implicit og eksplicit i de neoklassiske, neokeynesianske, monetaristiske mainstreammodellens teoribygning. Det hævdes altså, at:

- Penge tilføres markedet ude fra af nationalbankerne, og at mængden af penge i markedet kan styres af via nationalbankernes rentepolitik, lånepolitik og direkte markedsinterne operationer.
- Pengene har en markedsværdi, der bestemmes internt på markedet, på den måde at de passivt får sin værdi, fordi de som alle andre former for udbud på markedet har en værdi, der bestemmes af udbud og efterspørgsel.
- Spørgsmål om inflation og deflation forklares med pengemængden, dvs. det, at for mange penge medfører prisfald på penge (prisstigninger på varer og ydelser) og for få medfører prisstigninger på penge (prisfald på varer og ydelser).
- Prisstigninger på varer og ydelser forklares altså med, at der er tilført for mange penge til markedet, og prisfald på varer og ydelser forklares med, at der er tilført for få penge til markedet, hvorfor nationalbankernes eneste opgave er at sikre den nødvendige mængde af penge til markedet og forhindre, at der kommer for mange penge på markedet.

- Det antages, at nationalbankerne via statsmagten og lovgivningen har ret/magt/evne til at bestemme pengenes værdi, mangfoldighed (chartalism).

Prisudviklingen og den finansielle sektor har udviklet sig meget siden indstiftelsen af det moderne samfund, hvor pengeøkonomien begyndte at få sin egen funktion. Men markedskonomerne har valgt at holde kikkerten for det blinde øje.

Forestillingen om det ideelle marked forhindrer markedskonomerne i at komme frem til en mere funktionel og i videnskabelig forstand sand forståelse for temaet for sin forskning. Det præger især de mere kommercielle og markedsideologiske medier og politikeres forståelse for markedet. Den kritiske masse inden for fagøkonomien, medieverdenen og det politiske system er overraskende svag.

Markedsøkonomerne er enige med hinanden og hele den herskende orden inden for medieverdenen og det politiske system, samt, selvfølgelig især den finansielle sektor, men også alle de andre, som har haft økonomisk fordel af de gigantiske prisstigninger, som vi har set over de sidste 40 år på både realkapital men også finansielle aktiver. Hvad er det, at denne enighed centrerer sig om!

Jo, man er enige om, at de sidste mange års prisstigninger på realkapital og finansiell kapital er udtryk for, at alle er blevet rigere, og om, at fald i priserne på disse aktiver vil betyde, at alle bliver fattigere igen.

Problemet er, at det ikke er helt rigtigt, hverken det første eller det sidste. Det var kun dem med andel i de aktiver, som priserne steg på, som blev rigere, og det er også primært dem, som bliver fattige, når priserne falder på disse aktiver igen.

Der er tale om en velmotiveret og let gennemskuelig konstruktion, skabt med det formål at dække over den måde, som købekraften, pengene, skabes på;

Det kan godt være, at der er forskel på penge, penge af navn og gavn. Men af gavn, der er de penge, som skabes på markedet, og som kaldes kredit, gæld, fordringer på penge, fuldt ud lige så afgørende for prisdannelsen, på de relative priser såvel som de absolutte priser, som nationalbankpenge, base Money, virkelige penge!

Banker, kreditforeninger (ejes af bankerne), skyggebanks, almindelige jurister og borgere kan frit skabe lånebeviser, udstede vekslers, danne juridiske fordringer på sig selv og andre imellem, som kan bruges som betalingsmiddel. En fordring på en bank er lige så valid som betalingsmiddel som kongens mønt. En fordring på en krone, bogført internt i bankernes elektroniske skontrationssystem, clearingssystem, er for den almindelige borger lige så valid som betalingsmiddel, som en krone i hånden.

Kreditpenge bruges som betalingsmiddel, når de finansierer køb af fx huse og jord. Så længe, at der er prisstigninger på sådanne aktiver, så stiger grundlaget for at belåne dem. Så længe, at der er stigende grundlag for belåning, så er der grundlag for udstedelse af kreditpenge, fordringer på penge, der i opgangstider fungerer lige så godt som betalingsmiddel, som de penge, disse fordringer er fordringer på.

Kreditpenge fungerer som betalingsmiddel og de bruges i betalingen på en måde, som er afgørende for prisdannelsen, især på de aktiver, som danner grundlag for udstedelse af kreditpenge.

Pengene skabes som kreditpenge på markedet. Prisdannelsen sker ikke uafhængig af markedets kreditpenge. Det er i korthed forklaringen på, at pengene, markedets kreditpenge ikke er neutrale i forholdt prisdannelsen på markedet.

Der er forskel på penge. Det forhold, at kreditpenge ikke er nationalbankpenge, men fx kun fordringer på nationalbankpenge (Money of account (Keynes, 1930), Rechenfhennigh (Schumpeter 1933)) kan imidlertid ikke på forpligtende videnskabelig måde bruges som undskyldning for at se bort fra det faktum, at finanssektoren og andre aktører på det fri marked skaber kreditpenge, og at disse er medvirkende faktor i prisdannelsen.

Det er også forkert at beskrive de gigantiske prisstigninger, som vi har set i fx landbrugets aktiver over de sidste 40 år, som om de dækker over øget rigdom. Driftsøkonomien er blevet dårligere i perioden og prisfaldene på erhvervets aktiver, som vi har set de sidste 6 år, er kun det naturlige resultat af et frit marked, som slet ikke svarer til den beskrivelse, som mainstreamøkonomerne lever af at sælge i den herskende orden.

Når vi ser prisfald på landbrugets aktiver, så er det fordi hele den finansielle sektor og erhvervet selv lod sig narre af fortællingen om, at markedet altid har ret og at penge er et neutralt byttemiddel.

Markedsværdien blev skabt som resultat af kreditpenge, fordi de var medvirkende årsag til prisdannelsen på landbrugets kapitalværdier. Pengene blev her som alle andre steder i markedet udstedt af markedet på markedet som efterspørgsel på det udbud, der steg i pris som følge af pengene selv.

Derfor kan man slet ikke sige, at pengene er neutrale i forhold til markedsværdierne optur og heller ikke i deres nedtur igen. For der behøver ikke at være realøkonomisk dækning, for markedsværdien. Markedets værdi er en anden end markedsværdien.

Pengene skabes på markedet, påvirker markedsværdien, pumper den kunstigt op i opgangstider, hvor fx bønder, politikere og markedsøkonomer render rundt og påstår, at alle bliver rigere, når bare priserne stiger på deres belånte aktiver.

Men det er ikke alle, der har haft fordel af prisstigningerne på belånte aktiver. Lønnen er faldet drastisk i fx Europa og USA over de sidste årtier, ressourcerne er blevet færre, miljøet er ødelagt, klimaet smadret og ikke mindst, så kan samfundet ikke længere forsørge den finansielle sektors fordringer på produktet. De virtuelle penge har afsløret sig som urealistiske fordringer på realøkonomien.

Gældsbeviserne, fordringerne på penge, det virtuelle aspekt af disse penge, har afsløret sig med ”gældsdeflationen”.

Forsøgene på at redde den finansielle sektor, VI bankpakker her til lands, en europæisk finanspagt, nationalbankernes opkøb af lånebeviser i USA, gratis udlån af kongens mønt til sektoren her til lands, ekspropriering af forbrugernes og det offentliges aktiver og salg til foræringspriser til kreditstifterne, en diskonto der stort set er nul i hele den vestlige verden, osv. Det vidner om, hvor meget det omgivende samfund vil ofre sig for at redde det fri markeds inflationsværdier! Lige meget hjælper det realøkonomien.

Det store spøgelse hedder ”gælds-deflation”. Det er imidlertid det nødvendige resultat af den form for ”gælds-inflation” som den herskende orden har forvekslet med realøkonomisk vækst.

Den herskende orden har tilsyneladende held med at overbevise samfundet om, at det er nødvendigt at redde alle dem, som har levet på markedets kreditfinansierede bobleværdier.

Men den samme orden kan ikke blive forarget over, at østarbejdere går for ned til 40 kr. i timen i dansk landbrug.

Den kan ikke finde ud af at indrømme, at hele den finansielle sektor i samarbejde med medier og politikere har haft ufatteligt let ved at berige sig på bekostning af alt og alle andre, som må tjene pengene, der hvor udstederne af pengene, kreditpengene, kan nøjes med at lave pengene!

De fundamentalt mest dovne individer i denne verden, det er dem, som laver pengene og lader alle andre arbejde for penge.

Men det er tabu. Det kan ikke betale sig at tale højt om. Det man påstår, er så, at markedsværdierne må bevares til fordel for alle, uanset hvor uproduktive inflationsværdier i hænderne på de få, som markedsværdierne falder som.

Den professionelle italesættelse – med DR (Danmarks Radio) i spidsen og DR (Dovne Robert) Robert Nielsen som offeret – af rollerne som snyltere på og skabere af samfundets værdier er let

gennemskuelig.

Grunden til, at afsløringen af forbrydelsen fylder så lidt på mediebrugerens indre skærmterminal, kan alene findes i de formasteliges magt over massemedierne.

Andet kan ikke forklare det.

DR og Dovne Robert på overførsel

I 2012 blev DR kritiseret for at have slået Dovne Robert så stort op som eksempelet på danskernes arbejdsmoral. <http://journalisten.dk/dr-afviser-kritik-a...> Med udgangspunkt i Dovne Robert, rejs...
26. dec 2014 21

Fra Køb

I 2012 blev DR kritiseret for at have slået Dovne Robert så stort op som eksempelet på danskernes arbejdsmoral.

<http://journalisten.dk/dr-afviser-kritik-a...>

Med udgangspunkt i Dovne Robert, rejste DR spørgsmålet, om danskerne overhovedet gider lave noget. Man tog ikke fat i det forhold, at Robert Nielsen, som Dovne Robert hedder i virkeligheden, har været med til at stifte et parti, der kalder sig Nihilistisk Folkeparti og at han i sjælden grad har gjort det til sit personlige indhold i tilværelsen, at provokere danskerne maksimalt på en længere række af områder, og at han af samme grund ikke er noget helt typisk eller særligt godt eksempel på en doven bistandsklient, som ikke gider arbejde for Danmarks Radios Danmark og DR's arbejdsgivere.

I år har DR så rejst spørgsmålet om danskernes arbejdsmoral en gang til. Det er sket med en udsendelsesrække, der er blevet bragt under overskriften "Danmark på overførsel", afsluttet med en debatudsendelse:

<http://www.dr.dk/tv/se/debat/debat-danmark...>

Endnu en gang kan det konstateres, at DR manipulerer med fakta i en grad, som svarer perfekt til den måde, som programmet Detektor på DR2 har som ideal og program at gøre.

<http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-220...>

DR har ret til at udsende propaganda under dække af faktatjek, det sker med pressenævnets velsignelse, som repræsenterer resten af den danske medieverden:

<http://arbejdsforskning.dk/visartikel.asp?...>

Pressenævnet skrev i afgørelsen af en klage over DR2 detektor, at så længe ingen enkeltperson, organisation eller andre former for navngivne interesser rammes, så kan medierne fremføre sine ideologisk og politisk begrundede påstande og nedsættende omtale lige så kontrafaktuel og propagandistisk det skal være.

Der findes således ingen retslig eller anden form for etisk eller juridisk overmyndighed, som har autoritet til at fordømme DR's rolle.

Det er altså helt i orden, at DR og alle andre medier kommer regeringen, finansverdenen, den herskende økonomiske orden i møde med deres ønsker om at isolere problemet "arbejdsløshed" til noget, der ene og alene kan henføres til de arbejdsløse selv, fx med usaglige påstande om, at DANSKERNE BARE IKKE GIDER ARBEJDE, (underforstået); tage det arbejde, som udlændinge udfører for ned til 40 i timen her til lands, ulovligt og lovligt og fx uden at betale skat her eller andre steder.

Det er også i orden, at helt at lade være med at beskrive omfanget af sort arbejde, det sande lønniveau, som fx østarbejdere udfører her til lands.

Det er i orden at beskrive det forhold, at danskere ikke kan leve for en timeløn på 40 kr., "som om" at de bare ikke vil arbejde! (Ikke et ord om, at det er det, som dansk arbejdskraft er oppe imod).

Det er i orden, at tale nedsættende og løgnagtigt om danskere på overførsel, så længe man ikke nævner nogen med navns nævnelse.

Grunden til, at det lader sig gøre at svine en meget stor del af danskerne til på den måde, er, at lederne inden for fagforeninger, arbejdsgiverorganisationer og de politiske partier ikke kan se sine fordele i en mere forpligtende beskrivelse af beskæftigelsessituationen i DK.

Den reelle arbejdsløshed er af mange grunde ganske vanskelig at få sat videnskabeligt forpligtende tal på. Forudsætningen for, at det skulle kunne lade sig gøre, er nemlig, at der afsættes de nødvendige ressourcer til det, og det er der som nævnt ikke vilje til de steder, hvor de nødvendige ressourcer til at løse en sådan opgave findes.

Arbejdsgiversiden er meget tilfreds med den udvikling, som man har set på det danske arbejdsmarked de sidste årtier. Arbejdskraftens fri bevægelse har sat sig igennem via liberaliseringen på EU-plan, bl.a. via østaftalens bortfald, implementeringen af servicedirektivet for lidt over fem år siden, der til sammen effektivt har sænket lønomkostningerne inden for byggeri, rengøring, hotel- og restaurationsbranchen, de primære erhverv (jordbrug), transport, service, pleje, osv.

Arbejdstagerorganisationerne har mistet magt og kan kun konstatere, at den danske model stort set sat ud af kraft, der hvor den før havde en betydning for løndannelsen.

Underbetalt udenlandsk arbejdskraft har overtaget langt størstedelen af det arbejde, som før primært gik til uuddannede danskere. Mindstelønnen gælder ikke længere for ret mange. Overenskomstens ordlyd er de facto uden betydning for et meget stort antal af de lavestlønnede.

Udlændinge går for lønninger, der ligger langt under mindstelønnen, uanset om de er ansat ulovligt, gennem lovlige eller ulovlige vikarbureauer, om de arbejder "selvstændigt" i DK, eller om de arbejder her, ansat af en udenlandsk entreprenør, lovligt/ulovligt på udenlandske vilkår eller slet ingen vilkår over hovedet.

Politikerne er lige som arbejdsmarkedets organisationer ikke interesseret i, at forholdene beskrives objektivt og forpligtende. Og da DRs brugerflade styres slet skjult og politisk af det til enhver tid siddende folketingsflertal, så bringer DR det billede af problemet "arbejdsløshed", som det politiske flertal ønsker at danskerne skal se, i uskøn forening med arbejdsmarkedets traditionelle interesseorganisationers ledelse, som er rørende fælles om sine interesser i at misinformere danskerne om forholdene.

Det er forklaringen på, at man ikke kan bruge DRs skildring af problematikken til noget som helst.

Institutionen er på overførsel, dvs. budskabet er købt og betalt af den herskende politiske orden, som ikke kan leve med, at den danske befolkning forstår situationen på det danske arbejdsmarked.

Kommentarer (21)

enhavn 2009 til 2014

Alverdens ledere møder endnu en gang op med det formål at overbevise verden om, at man bestræber sig på at finde løsningen på en global udfordring, som menneskeheden har skabt for sig selv - det at... 15. dec 2014

Alverdens ledere møder endnu en gang op med det formål at overbevise verden om, at man bestræber sig på at finde løsningen på en global udfordring, som menneskeheden har skabt for sig selv - det at de klimatiske livsbetingelser undermineres i takt med udfoldelsen af det, mennesket forstår som teknologisk, økonomisk, politisk og personlig succes. Sceneriet udspiller sig nu igen med optakten til Cop 20.

Uanset hvor godt illusionsforsøget forsøges gennemført med udgangspunkt i forpligtende viden, så afslører verdens ledere, at de er ude af stand til at træffe de bindende beslutninger, som tager hånd om problemet.

Det danske statsministerie fjernede flere uger inden Cop. 15 kravet om en forpligtende beslutning fra dagsordenen. Intet tyder på, at det kommer ind igen nu.

FN repræsenterer det nærmeste, som man kommer et legitimt beslutningdygtigt politisk organ på globalt plan, men nationerne har svært ved at tilsidesætte sine snævre hensyn af hensyn til det for dem abstrakte fælles bedste, vort fælles klima og en højere rationalitet end deres egen.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen fjernede konsekvent kravet om, at resultatet fra mødet i København skulle indeholde juridiske forpligtelser verdens lande imellem. Intet tyder på, at det vender tilbage igen.

Der har aldrig rigtigt været lagt op til andet end en slags pseudobeslutning siden.

Intentionen fra verdens økonomiske stormagters side er, at det skal se ud, ”som om” man tager sig af problemet, menneskeskabt global opvarmning.

På trods af problemets alvor er der ikke lagt op til, at noget skal munde ud i andet end illusionen om, at verdens ledere er i færd med at løse det menneskeskabte problem.

Mødet i 2009 var den totale fiasko i arrangørernes og den gamle politiske ordens øjne.

Forsøget på at fremmane illusionen om, at verdens ledere havde forstået et problem og at de havde truffet de nødvendige beslutninger for at løse det, mislykkede.

Hvilket må siges at være en stor sejr for sandheden om det moderne samfunds evne til at tage vare på sig selv.

Mødet afslørede også en ny verdensorden, dvs. en ny fordeling af verdens politiske og økonomiske magt, og at den heller ikke er udtryk for nogen overordnet rationalitet.

Verdens ledere er langt fra i stand til at agere ud fra en overordnet rationalitet, der kan styre den globale udvikling ud fra den formålmæssighed, der hæver sig over diverse dysfunktionelle delrationalitets målsætninger, som styrer verden mod undermineringen af egne livsbetingelser.

Verden er styret af særinteresser og delrationaliteter, der på ingen måde går op i nogen overordnet rationalitet eller hensigtsmæssighed.

Menneskeheden er ude af stand til at tage vare på sig selv. Det er verdens sande tilstand, det som enhver anden end verdens ledere ønsker at verden skal se. Men mange forstår det og det er resultatet af topmødet i København.

Det er et godt resultat, at sandheden kom frem i København. Medierne kan ikke fortrænge

sandheden med deres pladderoptimisme, sådan som de knytter den til mødet Lima.

Fra 2009 af ved vi alle, at hvis menneskeheden skal reddes, så må succeskriterierne transformeres på alle niveauer. Der er ikke noget overordnet system at tørre ansvaret af på.

Den hidtidige orden har handlet om,

- at maksimeringen af den økonomiske produktion og forbruget er godt, altså selve forudsætningen for det gode liv,
- at individuel succes er identisk med individets bidrag til produktionen og forbruget,
- og at dette bidrag til realiseringen af individuelle muligheder samtidigt var et bidrag til alle andre menneskers muligheder for at realisere sig selv.

Idealerne om individuel frihed handler således om, at den enes succes på markedets vilkår pr. definition er et bidrag til alle andres muligheder på markedet, og at markedet er løsningen på alle menneskehedens problemer.

Den globale opvarmning er en udfordringer, der viser noget helt andet, end det vi har lært. Den afslører, meningen med og i jagten på at realisere sig selv i moderne forstand er fraværende og dysfunktionel, dvs. aldeles underminerende for de herskende succeskriterier og begreb om fx økonomisk nødvendighed.

I takt med at individet udvider sit økonomiske råderum, så forsvinder de basale livsbetingelser nemlig som konsekvens heraf. "Succes er ikke længere succes".

De kommercielle medier har længe levet af at viderebringe den ideologi, der ophøje markedets lov til den højeste. Ideologien har sat sig på samfundets kognitive kapacitet, hvorfor samfundet i sin helhed ikke formår at agere rationelt i forhold til den fysiske nødvendighed, som i rationel forstand kommer før den kun sociale.

Den globale opvarmning har afsløret ideologien som løgn og/eller falsk bevidsthed.

Det er løgn, at alt, hvad der er godt for den enkelte i økonomisk forstand, det er godt for alle andre. Løgner er løgn, uanset hvor godt den som ideologiske budskab har solgt i de kommercielle medier, som lever af at lefle for de økonomisk højtflyvende. Budskabet (om at kommerciel succes er identisk med succes og eller lig med den højeste nødvendighed) har været de kommercielle mediers sællert det ideologiske indhold i deres og den herskende ordens performativt selvbekræftende, dvs. interne nødvendighed, men autarke og patetiske selvbeskrivelse. Den globale opvarmning har afsløret selvbeskrivelsens patetiske karakter.

Budskabet om, at den kommercielle succes sammen med markedet er problemet, kan derimod ikke sælges på markedet. Det er meget let at påvise empirisk, videnskabeligt. Man kan bare overlade det til medierne og mediebrugerne at forholde sig til budskabet, og flertallet vil straks løbe skrigende væk.

Derfor er beskrivelsen af, at markedet (herunder markedet for demokratiske beslutninger) er sit eget største problem, dømt til at gå under for markedet, hvis markeds-kriterierne er de eneste, som skal bestemme over budskabets skæbne.

Det er netop hvad liberalisterne og de misforståede demokrater forlanger. De mener, at sandheden om markedets og demokratiets manglende evne til at tage vare på sine egne forudsætninger skal overlades til markedet og de misforståede demokrater.

Markedets tilhængere, tilhængerne af den herskende politiske orden, har hele tiden ophøjet markedet til dommer over, hvad der er ret og uret i spørgsmålet om markeds-mekanismernes anvendelighed og evne til at løse markedets selvskabte problemer.

Den videnskabelige beskrivelse, som handler om, at den globale opvarmning er resultat af menneskets økonomiske og sociale succes, og om det, at den globale opvarmning vil resultere i at forudsætningerne for social succes forsvinder i takt med at menneskehedens biologiske og økonomiske volumen vokser, den kan ikke sælges. Og det, at den ikke kan sælges, kan eftervises og

dokumenteres empirisk.

Det kan bevises empirisk, at de mange foretrækker den beskrivelse af sig selv, der handler om, at deres succes er alles succes. Det afslører sig alene ved en kort oversigt over, hvilke ideologiske budskaber der sælger bedst på markedet for ideologi.

Det hører med til beskrivelsen, at de valgte politikere er nødt til at give borgeren, hvad borgeren vil have, også selv om det medfører, at borgeren fortsætter med at bidrage til det kollektive selvmord med sin særligt moderne jagt på social succes og hævde af sin patetiske udgave af den økonomiske nødvendighed. Det er let at vise, hvordan den politiker, der stiller sig op og siger, at flertallet og markedet ikke har ret, er dømt til at miste sin politiske magt, til fordel for den der lyver.

På den måde hænger det sammen, at det moderne samfund er ude af stand til at tage vare på sig selv.

Det er ikke en højere rationalitet, der styrer det moderne samfund, men den formålsløse og irrationelle evolution.

Forestillingen om, at der var en højere rationalitet eller en slags rationalitet i den herskende orden, er afsløret som den store løgn med Cop 1 til uendelig.

Det moderne menneske har været styret af troen på en højere rationalitet og på det, at der var en form for hensigtsmæssighed i samfundsordenen. Det har været brugt som undskyldningen for at gemme sig bag flertalsbeslutningerne og i markedsmekanismerne. Den enkelte har kunnet gemme sig bag flertallets beslutninger og løggen om, at flertallet repræsenterer en højere rationalitet sammen med Adam Smidts skjulte hånd. Der har hele tiden været tale om overtro, og nu viser den sig som sin egen største trussel.

Københavnermødet skulle have været brugt til at bilde verdens befolkning ind, at verdenssamfundet var styret af ansvarlige politikere, som kunne agere rationelt over for den af videnskaben veldefinerede udfordring. Det mislykkedes.

Sandheden om illusionsnummeret trådte i stedet.

Connie Hedegaard drømte om at stå som symbolet for verdens redning.

Hun blev i stedet symbolet på den store illusion, sandhedens modsætning, det diabolske. Udtrykket "Connie Global Hedetur" kan bruges som udtryk for denne komplekse sandhed. Hendes og Lars Løkke's totale fiasko blev sandhedens sejr.

Rigdom – markedsværdier (målt i penge)

<http://arbejdsforskning.dk/artikler.asp?fo...> Ret beset er markedsværdi et lettere autarkt fænomen, dvs. løsrevet i forhold til de værdier, som priserne, betalte og ubetalte udbudspriser, sættes p... 12. dec 2014

<http://arbejdsforskning.dk/artikler.asp?fo...>

Ret beset er markedsværdi et lettere autarkt fænomen, dvs. løsrevet i forhold til de værdier, som priserne, betalte og ubetalte udbudspriser, sættes på.

Den økonomiske videnskab opgav de sidste reminiscenser af en standard for vurdering af markedsværdiernes værdi med opgivelsen af arbejdsværditeorien. Siden har fagøkonomien ikke haft nogen standard for måling af markedsværdiernes værdi, som dermed er ophøjet til sin egen standard højt hævet over verdens realiteter.

Prisdannelsen baserer sig bl.a. på pengeskabelsen, dvs. en mekanisme som ikke er betinget af produktion og bidrag til realøkonomien.

Pengene skabes i kraft af penge. De repræsenterer købekraft, men er ikke betinget af resten af realøkonomien. De hæver sig over realiteten i kraft af sin egen autarke standard for værdi. Derfor svarer markedsværdien ikke nødvendigvis til noget.

Således har udtrykket ”markedet har altid ret” mistet sin valens. Markedet kan hverken have ret eller tage fejl, for der er ikke nogen forpligtende udsagnskraft i markedets priser på andet end markedsværdien selv. Mekanismen, markedet, udtaler sig kun om markedet. Markedsværdien svarer derfor ikke til noget. Den siger ikke noget forpligtende om den virkelige verdens rigdom eller tab af samme.

Siden opgivelsen af arbejdsværditeorien har man kun haft inflationsbegrebet, at holde sig til, internt i den økonomiske teoridannelse, der hvor man har forsøgt sig med en distinktion mellem markedsværdi og realværdi.

Definitionen af inflationen står der som det sidste semiforsøg på lave en opgørelse over pengeøkonomien som udtryk for realværdi. Men dybest set så er fagøkonomien ikke i stand til at skelne mellem inflation og realøkonomisk vækst. Det er surt, men sandt.

Her er forklaringen på, hvorfor fagøkonomien ikke er i stand til at se boblerne i økonomien, før de springer.

I øjeblikket er det danske aktiemarked oppe over kurs 800. I 2008 og 2009 var det langt under det halve.

Obligationsrenten er pt. tæt på nul for de korte og mellem korte tilpasningslån. Den lange rente er historisk lav.

Sagt på en anden måde; pengene er hysterisk mange. Men de er skævt fordelt i realøkonomien, så skævt så endog meget fornuftige initiativer i realøkonomien ikke lader sig finansiere. Arbejdsløsheden i visse sydeuropæiske økonomier er fortsat omkring 25 %.

Der er altså et skrigende misforhold mellem overbudet af penge på markedet og realøkonomiens mangel på arbejdsvillig kapital, finansiel kapital.

Det kan kun forklares med henvisning til det faktum, at pengene, den finansielle kapital, købekraften, som den skabes i pengemarkedet, ikke længere har nogen specielt konstruktiv eller nødvendig relation til realøkonomien, dvs. til de sider af økonomien, der har med produktion af de varer og ydelser at gøre, der skabes for at komme virkelige menneskers behov og ønsker i møde. Der er inflation i markedsværdierne, men ingen eller kun lille positiv spilovereffekt på realøkonomien.

Vækst og inflation

Indekseringen af prisstigninger står som det sidste udgangspunkt for fagøkonomernes forsøg på at rense priserne for inflation. Man hævder her implicit at stå tilbage med realværdien, når priserne er renset for inflation. Problemet er imidlertid bl.a., at det er umuligt at skelne mellem det relative og det absolutte prisniveau. Der er ingen priser, som objektivt set kan ophæves til status af at være repræsentativ for markedets samlede værdi. Og da det absolutte prisniveau i sig selv ikke kan være standard for sig selv som mål for andet end sig selv, så indeholder det heller ikke det oversættelsesprincip, som skal bruges for at kunne tage markedsværdien som mål for realøkonomisk værdi.

Distinktionen mellem prisstigninger, der figurerer som repræsentative for en realøkonomisk vækst til forskel for dem der kun repræsenterer som inflationsværdi, er i sig selv arbitrær.

Når man betragter udviklingen over de sidste 40 års prisstigninger på realkapital, fast ejendom, jord, produktionsfaciliteter, obligationer, aktier, afledte finansielle instrumenter, futures, forsikringer mod rentenedgang og prisfald, osv., så ser man det umulige at beskrive dem som udtryk for realøkonomisk tilvækst ud fra anden standard, end den arbitrære, som man helt og aldeles ubegrundet har vedtaget at bruge inden for mainstreamen af fagøkonomer og finansindustri. Man

har vedtaget at prisstigninger på sådanne aktiver står for realøkonomisk værditilvækst. Det er der ingen videnskabelig sandhed bag og i.

Lønniveauet er faldet i samme periode, naturressourcerne er blevet færre men er steget i pris. Klimaet og andre fundamentale livsbetingelser er ødelagte og eller tenderende mod at blive det, dvs. på en lang række områder er menneskeheden blevet fattigere på realværdier, fundamentale livsbetingelser. Men inden for kredsen af professionelle iagttagere hedder det sig, at prisstigninger på løn og ressourcer (rigtige mennesker og natur) er at betragte som inflation, dvs. prisstigninger på disse realværdier er at betragte som uhensigtsmæssige, uanset om de dækker over forsvindende værdier, natur, eller fagforeningernes indflydelse på løndannelsen.

Hvorfor er det inflation, når lønnen og prisen på de forgængelige ressourcer stiger! (Svaret giver sig af økonomiske grunde. Der er penge i at beskrive de købestærkes succes i pengeøkonomisk forstand som identisk med eller som forudsætningen for alle andres. Men den mest lukrative sandhed er ikke dermed kvalificeret som sandhed i videnskabelig forstand. Problemet er, at den videnskabelige sandhed om markedet og markedsværdien er gået under for markedet.)

Når verden bliver fattigere på ressourcer, så falder værdien af markedsværdien, for hvad er pengene værd, hvis de ultimativt begrænsede ressourcer er blevet færre! Det forstår mainstreamøkonomien ikke. Den orienterer sig, ”som om” at markedets virtuelle pengeværdier kunne erstatte det økonomiske systems omverden af fundamentale mulighedsbetingelser, ”som om” at markedet kunne erstatte realiteten!

På trods af de åbenlyse absurditeter, som karakteriserer de professionelle økonomers konstruktion af en virkelighed, så holder denne markedsideologi fast i pengene som mål for rigdom, dvs. i pengene som det ultimative mål for værdi i det hele taget.

Dyrkelsen af markedsværdien som ultimativt mål for værdi hviler i en kombination af ideologi og simpel kognitiv dysfunktion, ekstremt økonomisk lukrativ adfærd, men gennemført misvisende i videnskabelig forstand.

Bevægelsen, ”Positive money”, med den danske pendant, ”Gode penge, tager udgangspunkt i det fænomen, som i traditionel økonomisk teori er gået under betegnelsen ”endogene penge”. Bevægelsen fokuserer på det, for de fleste mennesker lettere overraskende forhold, at den finansielle sektor selv laver sine penge. Sådan er det, og sådan har det været i flere hundrede år. Pengene er ikke noget værd, de sættes i verden af den finansielle sektor selv, som låner dem ud med sikkerhed i de markedsværdier, som er skabt med den finansielle sektors egne penge, egen købekraft, skabt lige ud af det blå.

Pengene har købekraft. Men da de sættes i verden som lån, dvs. som bankpenge, kreditpenge, med udgangspunkt i markedets (inflation-) værdier, og da de bruges til at forøge markedets (inflation-) værdier med – det sker i en selvrefererende proces, hvor de skabes og fører til prisstigninger på markedsværdierne uden at bidrage til skabelsen af værdi i anden forstand, fordi de både er udbud og efterspørgsel, efterspurgt penge og købt med sig selv, penge – så kan pengene ikke siges at repræsentere værdi i anden forstand end netop løstrevet pengeøkonomisk. Markedets markedsværdi, sat i penge, svarer ikke nødvendigvis til noget af værdi. Det er ganske let at indse, når først man forstår, hvordan penge bliver skabt.

Jeg har her fundet et par citater fra den økonomiske verdenslitteratur. Hvis man ikke forstår sig på tysk og engelsk, så kan man springe citaterne over, og forfølge fænomenet via søgninger som fx:
https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=endoge...
https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=gode+p...

Schumpeters forklaring på, hvordan bankernes markedsendogent skabte penge kommer til verden: Kein Anspruch auf Schafe kann die Zahl der Schafe vergrößern. Aber eine Einlage, obwohl sie rechtlich nur einen Anspruch auf gesetzliche Zahlungsmittel darstellt, dient innerhalb sehr weiter Grenzen den gleichen Zwecken, denen dies Geld selbst diene könnte. Banken „schöpfen“ natürlich

kein gesetzliches Zahlungsmittel, und noch weniger „schöpfen“ sie Maschinen. Sie tun jedoch etwas – vielleicht ist dies leichter im Falle der Ausgabe von Banknoten zu verstehen –, das in seinen ökonomischen Auswirkungen der Schöpfung von gesetzlichen Zahlungsmittel sehr nahe kommt und das zur „Schöpfung“ von „Sachkapital“ führen kann, das ohne diese Handlung nicht geschaffen werden kann. Dies aber ändert die analytische Situation grundsätzlich und macht es sehr unratsam, den Bankkredit anhand des Modelle existierender Mittel zu erklären, die durch einen völlig imaginären Sparvorgang von ihren früheren Verwendungen abgezogen und dann von ihren Eigentümern ausgeliehen werden. Es ist realistischer zu sagen, dass die Banken „Kredit schöpfen“, d. h. dass sie im Kreditgewährungsakt Depositen schöpfen, als zu behaupten, dass sie die ihnen anvertrauten Depositen ausleihen. Und der Grund, weshalb wir auf diesem unterschieden bestehen, liegt darin, dass man den Deponenten nicht die Würde einer Rolle zusprechen sollte, die sie nicht spielen. Die Theorie, an die sich die Wirtschaftswissenschaftler so fest klammerten, machte die Deponenten zu Sparern, obgleich sie weder sparen noch die Absicht dazu haben; sie spricht ihnen einen Einfluss auf das „Kreditangebot“ zu, den sie nicht haben. Die Theorie der „Kreditschöpfung“ erkennt nicht nur klare Fakten an, ohne sie durch künstliche Konstruktionen zu verschleiern; sie bringt auch den besonderen Mechanismus von Sparen und Investieren, der für eine voll entwickelte kapitalistische Gesellschaft charakteristisch ist, sowie die wahre Rolle der Banken in der kapitalistischen Evolution ans Tageslicht. Somit stellt diese Theorie mit geringeren Einschränkungen, als sie in den meisten Fällen eingeführt werden müssen, einen definitiven Fortschritt der Analyse dar.

(s. 1352 i Geschichte der Ökonomischen Analyse, Von Joseph A. Schumpeter, Göttingen – Vandenhoeck & Ruprecht 1965)

John Maynard Keynes forklarer i A treatise on money fra 1930, hvordan pengene skabes endogent på markedet:

Bank money

Such a bank creates claims against itself for the delivery of money, i.e. what we hereafter shall call deposits, in two ways.

In the first place it creates them in favour of individual depositors against value received in the shape either of cash or of an order (i.e. a cheque) authorising the transfer of a deposit in some bank (either another bank or itself). ... In the second place which a bank may create a claim against itself. It may itself purchase assets, i.e. add to its investments, and pay for them, in the first instance at least, by establishing a claim against itself. Or the bank may create a claim against itself in favour of a borrower, in return for his promise of subsequent reimbursement; i.e. it may make loans or advances.

In both cases the bank creates the deposit; ...

It follows that a bank in active business will be, on the one hand, continually creating deposits either for value received or against promises, and, on the other hand, cancelling deposits, because claims against it are being exercised in cash or transferred to other banks. Thus it is constantly receiving cash and paying out cash; and it is constantly receiving claims against other banks and having to meet claims form other banks. The practical problem of the banker consists, therefore, in so managing his affairs that his daily accruing assets in the shape of cash and claims shall be as nearly as possible equal to his daily accruing liabilities in these forms. (s.20 I A treatise on Money, 1930)

På side 41 I samme værk beskriver han, at de finansielle penge er 16 gange større end den omsætning, som dækker over realøkonomisk omsætning, der i hans begrebsverden dækker over E (earnings) på den ene side, og O (output) på den anden.

Sagt på en anden måde, det er mange år siden, at fagvidenskaben på forpligtende vis gav økonomerne nøglen til at forstå, hvor ufatteligt lidt pengeøkonomien behøver at have med virkelighedens værdier at gøre.

Der er sket en del ting siden begyndelsen af 1930'erne, hvor forståelsen for pengeskabelsen

kulminerede inden for fagøkonomien. Der har bredt sig en bred konsensus blandt professionelle økonomer om at fortie fænomenet, endogene penge, lige som perioden efter anden verdenskrig var præget af Bretton Wood-systemets og andre initiativer, som gik på at styre pengeskabelsen på globalt plan.

Men reguleringen af finanssektoren gik i sig selv fra og med 1980'erne og med børskrakket i 2008 kom det fri finansmarked på overførsel. Staterne gav finanssektoren ubegrænset kredit, dels over finanserne men især over de nationale og overnationale centralbanker, som for første gang i verdenshistorien begyndte at købe de aktiver op, som var blevet skabt arbitrært i den finansielle sektor. Alverdens nationers gæld er sammen med alverdens centralbanker trådt det liberale marked i møde. Aldrig har det fri marked skabt så mange tomme værdier, som staterne og det offentlige panisk forsøger at holde oppe. Krisen er ikke gået over. Den har bare ændret karakter.

Pengene var blevet skabt som konkrete kreditbeviser, bankpenge som låntes til navngivne skyldnere. Store mængder af gæld var i lang tid blevet serviceret med yderligere gældsstiftelse, hvilket kunne lade sig gøre, så lang tid at prisstigningerne kunne holdes i gang med ny gældsstiftelse. Men da boblen brast, så var der kun en livline tilbage, hvis den finansielle sektor ikke skulle tage tabene selv, dvs. hvis alverdens banker ikke skulle afskrive sine fordringer på produktet, det som de havde skabt uden at bidrage til det. Men det ville bankerne ikke. Derfor fik de direkte støtte fra staterne, og centralbankerne købte op af de giftige aktiver, værdipapirer, således at markedet ikke ramlede.

Dvs. at en stor del af de værdier, som blev sat i verden i kraft af konkrete kredit debet relationer, med navns nævnelse parterne i mellem, de blev erstattet af staternes penge, base money, dvs. penge fra centralbankerne, den mest likvide form for penge.

Denne udvikling står for det største økonomiske bedrag, som verden har set endnu.

Amerikanske investeringsbanker, som har adkomst til den amerikanske centralbanks discount window, kan her låne og afsætte sine egne rådne aktiver, dvs. tomme værdier for base money, lige så meget man vil. Det har man gjort. I perioden efter 2008 har man samlet op i hele verden med sine amerikanske dollars. Disse penge, som ikke er noget værd, de er blevet brugt til at købe op i hele verden.

60 % af verdens reservevaluta er US\$. Der er ikke grænser for, hvor mange af disse penge, amerikanske investeringsbanker kan lave. Det koster ingen ting. Og de kan bruges til at købe Dong, Nets, SAS, DSB, DK, TDC osv. med.

I 2008, hvor jeg fik øje på den særlige måde, som vore dages såkaldte liberalister har nationaliseret det fri marked på, skrev jeg følgende lille tekst: <http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-43.pdf>

Siden må man sige, at dollaren har haft heldet med sig. Den har ikke bidraget med meget. Men den har givet dens ejere det hele.

Om 5 år er det for sent!

Det var vi nogle, der sagde for 5 år siden. <http://www.information.dk/comment/138729#c...>
Verdensbanken indrømmer i dag, at det er for sent! Den menneskeskabte globale opvarmning er hvad de først... 24. nov 2014 1

Det var vi nogle, der sagde for 5 år siden.
<http://www.information.dk/comment/138729#c...>

Verdensbanken indrømmer i dag, at det er for sent!

Den menneskeskabte globale opvarmning er hvad de første 1,8 grad allerede sat irreversibelt på

sporet. Konsekvenserne underminerer alt, hvad arten har kæmpet for, med sin patetiske jagt på succes.

<https://publications.credit-suisse.com/tas...>

De rigeste er blevet rigere i de spildte 5 år. De har raget til sig og smadret effektivt løs på livets betingelser siden. Det er sket under det moderne samfunds pladderoptimistiske hurraråb og den hellige økonomisk vækst for vækstens skyld.

<https://publications.credit-suisse.com/tas...>

Mennesket har bevist, at det kan overleve alt, men ikke, at det kan leve på de betingelser, der er blevet resultatet af dets syge kamp for overlevelse. På sin vej frem har det lært sig at overleve på de betingelser, der omgav det. Disse betingelser ændrer sig og forsvinder som følge af menneskets succes.

Mennesket har haft held med at overleve sine egne livsbetingelser. Arterne omkring mennesket forsvinder. Ressourcerne bruges op. Miljøet bliver ødelagt. Klimaet ændrer sig. Alt sammen er underminerende for livet selv og den økonomi, hvis indre nødvendighed som de succesadækvate idioter begrænser sig til at adlyde, når de udfolder sig uden at forstå noget som helst.

Mennesket har langt fra bevist, at det er i stand til at overleve på de betingelser, som er og bliver resultatet af dets patetiske kamp ofr overlevelse!

Problemstillingen anfægter de moderne succeskriterier i en grad, som de herskende kognitive kompetencer ikke omfatter. Problemstillingen afslører, at "succes ikke længere er succes, som succes var" og at menneskeheden ikke er klædt på til udfordringen.

Således taler man om at have råd til at løse problemerne, "som om" at de økonomiske værdier kunne erstatte det økonomiske systems mulighedsbetingelser.

Ingeniører, økonomer og politikere forstår som flest ikke, at deres mere traditionelle former for rationalitet og realitetssans er obsolet. De forstår ikke det irrationelle i den form for rationalitet og realitet, som er deres egen konstruktion, deres virtuelle verden, deres nedarvede reaktionsmønstre. De forstår ikke at deres jagt på økonomisk, teknisk og social succes er selvnegerende. De forstår ikke, at succes for den ene på markedets betingelser, er helt uforenelig med hensynet til livets betingelser og dermed en katastrofe for dem selv og andre på kort og længere sigt.

Det er realiteten. Realiteten er, at deres nødvendighed falder som deres virtuelle verden, at deres snak om at få råd til at redde livets betingelser vidner om et gigantisk kognitivt svigt over for den langt højere nødvendighed. De orienterer sig, som om at økonomiske værdier kan erstatte livets og det økonomiske systems forudsætninger. Det kan de økonomiske værdier ikke. Derfor er deres konstruktion af en nødvendighed og realisme syg. Der er ikke plads til dem og deres realisme.

Paradokset vækker hele arven af traditionel immunologi til live. Det sker på trods af, at det sejrende immunsystem med dets patologi tegner et håbløst forældet sygdomsbillede.

Immunologien er udviklet til at identificere og bekæmpe det fremmede. Det udefra kommende, truende, fremmede. Men nu er det det moderne selv, der truer. Det er ikke det fremmede, der anfægter eller truer det moderne ude fra. Det er det moderne samfund, der truer sig selv med sine syge succeskriterier.

Klimaproblemet og andre miljøproblemer handler om det moderne selv, om dets omfang og indflydelse på sine egne forudsætninger.

Det drejer sig ikke om noget fremmed, der skal identificeres og bekæmpes som det fremmede, som det uciviliserede.

Den renoverede koldkrig er sat i verden for at fortrænge det moderne samfunds opmærksomhed fra det virkelige problem, det at det er det moderne samfunds syge kriterier for succes, som er problemet. Det gælder på begge sider af det hedengangne jerntæppe. Putin er os ikke anderledes på det felt.

Nej det er det moderne civile samfund i øst, vest, syd og nord, med dets gigantiske økonomiske volumen, sin teknologiske naturbeherskelse, dets juridiske systems sikring af det økonomiske subjekts ret til at negere sig selv, det politiske system, der lever af og på den selvnegerende succes.

Det er denne sejrende livsform med de 7,2 milliarder individer, der er blevet sit eget største problem. Evolutionen har ført det moderne samfund frem til en situation, som evolutionen ikke kunne have forberedt civilisationen på i sin kamp med det fremmede. Vi er uforberedte. Vi er kommet bag på os selv. Derfor har vi behov for at dæmonisere de fremmede, for at fortrænge opmærksomheden fra os selv, det at vi er det store dyr i åbenbaringen (mennesket har altid været sin egen største troldmand i kognitiv forstand).

Det differentierede samfund med dets mange delrationaliteter omfattes ikke af nogen højere rationalitet eller overordnet fornuft. Gud er død og den skabte skaber, Google, har ikke løsningen på problemet. <http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-199...>

Det sociale menneske har sat mange former for rationalitet og formålmæssighed op for sig. Men ingen forpligtende rationalitet eller formålmæssighed har taget form og manifesteret sig i for samfundet i sin helhed.

Økonomisk vækst er f.eks. kun godt i nogle perspektiver, men ødelæggende for menneskehedens naturlige mulighedsbetingelser i almen forstand. Den indsigt er samfundet immunt over for, fordi det anfægter en markedsfundamentalisme, der nu overgår alle andre former for overtro i udbredelse og overbevisning. Troen på, at hvad der er godt for den ene, det er ikke bare godt for denne, men i det hele taget godt, står i vejen for erkendelsen af det store paradoks.

Magt er blevet afmagt, - ret er blevet uret, - rigdom har ført til fattigdom, - den politiske magt har mistet sin legitimitet, - videnskabelig sandhed bliver til løgn i medierne, fordi den er uforenelig med de herskende succeskriterier, - samfundets immunsystem, dets patologi, er blevet dets sygdom, - selvforsvar bidrager til helhedens selvnegering.

Situationen er så fundamentalt anderledes ny, at de traditionelle socialt oparbejdede spidskompetencer intet har at byde på netop her, hvor de i evolutionsteoretisk forstand har sejret ad helvede til.

Intet i historien har forberedt menneskeheden på denne "succes". Det er ikke det, vi har lært om i vor kamp for succes.

Det moderne samfund er blevet sin egen største udfordring og dets succes er blevet sin egen modsætning. Problemstillingen anfægter alt, hvad det moderne samfund tilstræber, dvs. hele paletten af moderne former for rationalitet har afsløret sig som ekstremt effektiv underminering af forudsætningen for en højere forpligtende rationalitet.

Individuel og social økonomisk succes betyder underminering af individets og det sociale økonomiske mulighedsbetingelser. Alligevel benægtes det, at det er selve de økonomiske bestræbelser, der fører til mangel, at den enes beslaglæggelse af begrænsede ressourcer gør, at alle andre udelukkes fra benyttelsen af dem, at forbruget af forgængelige ressourcer fører til, at der bliver færre af dem, osv.

For at få magten må de politiske magthavere bringe det budskab til torvs, som sælger. Derfor siger de alle, at de storforbrugende og storsvinende kan forbruge sig ud af de problemer, som de suverænt bidrager mest til af alle.

Dem, der har sværest ved at tro på løggen, er magtesløse. De bor på den sydlige halvkugle eller nærmere ækvator og ved hvor lidt de sejrendes sejr repræsenterer menneskehedens i sin helhed.

Jura:

Retfærdigheden, der centrerer sig om sikringen af det økonomiske subjekts ret til at oparbejde og forbruge de økonomiske mulighedsbetingelser, har mistet sin gyldighed, fordi den i praksis prioriterer subjektets ret til at smadre alle andres mulighedsbetingelser, i en orden der truer med at

negere sig selv.

Videnskab:

Videnskabens mange landvindinger og tekniske anvisninger på naturbeherskelse har så mange utilsigtede og uheldige konsekvenser, at videnskaben ikke længere kan distancere sig fra det beherskede. Den genfinder sig selv og sin indflydelse som sin egen afmagt i alle de utilsigtede bieffekter, der er blevet det akkumulerede resultat af dens egne anvisninger på naturbeherskelse.

Politik:

Det politiske system og medierne sørger i ophøjet enhed for den herskende ordens italesættelse. Medierne er at sammenligne med organisationer og firmaer, hvis interesser er determineret af økonomiske og organisatoriske særinteresser, der er 100 % identiske med samfundets selvnegerende funktionalitet. De nægter systematisk at se sig selv som udtryk for den illegitime orden. Og jo mere de føler sig truet, jo mere rigide bliver de.

Samfundet i verden:

Det, vi ser i relation til problemstillingen, er et socialt immunforsvar, der på alle samfundets niveauer afslører sig som et patetisk og forældet overlevelsesforsøg. Samfundet forsvarer sig mere og mere rigdt over for de selvskabte problemer, "som om" der var tale om en ekstern trussel.

Problemstillingens karakter benægtes, omfortolkes, minimeres, forsøges integreret som forenelig med de herskende succeskriterier,

- "som om" det ikke netop var det moderne samfund, dets succeskriterier og måde at definere og søge løsninger på, der var blevet dets eget største problem,
- "som om" det politiske system havde magt og selvstændig vilje til at løse problemerne,
- "som om" afmagten over for effekterne ved naturbeherskelsen kunne overvindes med mere naturbeherskelse,
- "som om" vækstens utilsigtede virkninger, mangelen, kunne afskaffes ved de riges forbrug,
- "som om" de sejrende ikke for længst var afsløret som de største bidragydere til det truende nederlag osv.

Kun dette "som om" er ikke noget "som om".

Murens fald og koldkrigerens, Putins, genkomst

Koldkrigeren mistede sit holdepunkt i tilværelsen med murens fald i 1989. Modsætningsforholdet mellem øst og vest gik i sig selv. Begivenheden var derfor ikke den entydige befrielse, som det har he... 13. nov 2014 20

Koldkrigeren mistede sit holdepunkt i tilværelsen med murens fald i 1989. Modsætningsforholdet mellem øst og vest gik i sig selv. Begivenheden var derfor ikke den entydige befrielse, som det har heddet sig.

Murens fald stillede de sejrende koldkrigere over for en ny udfordring. De skulle skabe sig en ny identitet og en ny forpligtende politisk dagsorden. Det lykkedes dem aldrig, men de beholdt magten.

Den indre koldkriger, som i den grad overlevede på begge sider af jerntæppet, skabte blot nye fjender og falske udfordringer.

Det tyvende århundredes magtlogik har aldrig sluppet taget. Problemstillingerne, som dikterer mediers og politikeres opmærksomhed, er derfor mere urealistiske og patetiske, end nogen sinde før.

Kampen om verdensherredømmet blev aldrig afløst af en mere heldig og adækvat forståelse for tilværelsens sande udfordringer. Magtens syge logik lå til grund for konflikten mellem øst og vest.

Den overlevede, og har siden haft held med at underminere det forpligtende i de former for kognitiv adfærd, som behersker den politiske dagsorden i verdenssamfundet.

Resultatet, af forsøget på at indføre demokrati og markedsøkonomi med magt, er det hav af fjender, som kampen mod terror behøver. (Irak 1991 og 2003/Mellemøsten osv.) Men det værste er, at den fredelige udgave af vindernes succes fører mod undermineringen af livets forudsætninger. Der er ikke plads til de økonomisk højtflyvende, der hænger med enden nederst, når det drejer sig om miljø, klima, biodiversitet og bæredygtighed.

Især den vestlige verdens koldkrigere har sejret ad helvede til. Selverkendelsen glimrer ved sit fravær i den oplyste verden. De fjollede hurraråb fremføres patetisk hos vinderne, duperet af succes. Det sætter rammerne for verdenssamfundets sociale selvbeskrivelse.

Den sociale selvbeskrivelse var infiltreret af koldkrigsagenter. Opbygningen af organisationerne bag medierne fandt sted i en anspændt fred, på ruinerne af anden verdenskrig. Det er et fremskridt, at avisen kan skrive om sig selv som fremmede magters forlængelse. Spørgsmålet er, om "man" kan se effekterne af, at så mange medarbejdere i høj grad har ageret i overensstemmelse med konfliktens indre nødvendighed og om man kan se koldkrigere og de patetiske problemstillinger indre tvang i sin nuværende performance. Hvis ikke, så er det en understregning af udfordringens karakter.

Der er forskel på at agere i overensstemmelse med magtens logik, den varme såvel som kolde konflikts indre nødvendighed, og så det at forstå magtens logik. Beherskelsen af distinktionen er en kognitiv forudsætning for at forstå nævnte udfordring.

I 1989 skrev jeg Cand. phil. speciale. Det hed "Magtens væsen", og var et forsøg på at lave en fænomenologisk analyse af den mentalitet, der karakteriserer magt. Analysen tog udgangspunkt i den magtlogik, som præger den vestlige verdens lære om det værende, naturvidenskaberne, teknologien, individets indskrivning af sig selv som det åndelige og ukompromitterede subjekt, der hæver sig over den udstrakte verden med sin formålsrettede kontrol med genstanden for sin beherskelse.

De traditioner, som jeg knyttede an til inden for filosofien, fænomenologi, hermeneutik, dialektik, dekonstruktivisme og almindelig dødelige religionskritik, har ikke fået friere arbejdsvilkår siden. Den særligt danske tradition for at reservere religionskritikken til kritik af islam, primært fremført af jøder samt den ekstreme tilbedelse af det fri marked, som blot blev endnu mere fanatisk, da den finansielle sektor måtte gå på offentlig overførsel via FED, ECB og alverdens stater, da hele det finansielle marked brød sammen, har alt sammen skabt indre blokeringer og mure omkring det sande intellekt. Verden er stort set kun blevet dummere efter murens fald.

Principielt slog jeg den gang på, at forudsætningen, for at forstå magtens væsen, er, at iagttageren ikke selv er magtens inkarnation. Det er et lige så banalt budskab, som det er svært at leve op til i praksis. Det afslører sig i mediernes engagement i tilværelsen.

Journalister og redaktører hæver sig ikke over den politiske kamp, lige som naturvidenskaben og teknologien udfolder sig som naturbeherskelse. Determinismen er engagement og de modsætningsforhold, som skematisk sætter kriterierne for erfaringen ex ante.

Engagementet i magtens spil gør blind for spillet. Iagttagelsen styres af den antagonisme, der kun kan beskrives som syg ude fra. Medierne er domineret af "konfliktens realitet", dvs. en bestemt logik og rationalitet, som udspiller sig på magttænkningens vilkår, og kan derfor ikke se "realitetens konflikt".

Distinktionen – mellem den realitet, som opstår og lever i forlængelse af det konkrete orienteringsmønster, der bag om ryggen på iagttageren dikterer denne, hvad denne kan se, og så dennes omverden – er en del af fundamentet for refleksionen af magtmenneskets kognitive praksis i sin kontekst. Det er en distinktion/iagttagelsesform, som selv kan reflekteres, ses som betingelsen for hvad en iagttagelse kan se. Det afsløres i refleksionen over iagttageren, der ikke hæver sig

ontologisk over den reflekterede verden med sin refleksion.

Iagttagerens konkrete realitet synker måske nok sammen i refleksionen af den. Men verden falder ikke fra hinanden med blikket for det virtuelle, dvs. med blikket for iagttagerens konstruktion. Konstruktionens realitet har nemlig altid sin konkrete forankring, som realitetens konstruktion. Verden går ikke i stykker med dens mangfoldige tilgange til sig selv i tid og rum. Den er stor nok til dem alle.

Refleksionen er ikke nogen ligegyldig øvelse, uanset hvor endeløs og uafsluttet den kan forekomme.

Det er heller ingen tilfældighed, at der er tradition for at standse refleksionen ved det ukompromitterede og absolutte jég, ånden, både den endelige og den uendelige. Menneskene er uovertrufne, når det drejer sig om evnen til at kunne substantivere årsagerne bag tilværelsens alt for flygtige og dermed tvivlsomme værdier. Det er en egenskab, som er værd at se for sig sammen med så meget andet.

Magtens logik er funderet i dualitet, lige som den ontologiske dualisme figurerer i baggrunden for den folkeontologi, som man kan genkende ved mange af det moderne samfunds forsøg på at forme en værensforståelse. Åndens magt over materien udfolder sig inden for en fortælling, som ikke er ontologisk neutral.

Mennesket vil gerne se ånden i sig selv som det substantielle, der hæver sig over en fysisk omverden, lige som det gerne vil beskrive sig selv som de gode, sandfærdige og retskafne, stående over for udfordringen i at overvinde det onde og uvederhæftige. Denne antagonistiske struktur lever nu som dengang på begge sider af det hedengangne jerntæppe. Den har overlevet og truer med at overleve sine livsbetingelser.

I kampen for det gode, har den vestlige verden skabt sine fjender. Voldsmonopolet er måske forsøgt legitimeret under henvisning til freden. Det falder inden for traditionen.

Den kolde krigs vindere udfolder sig på begge sider af det hedengangne jerntæppe. Putin, tidligere officer i KGB, har magten. Koldkrigerne hos os har genfundet sin fjende i ham. Det er lige som at komme hjem igen.

Det værste er tabet af livsbetingelser. Der er videnskabelig dokumentation for sejrens iboende nederlag; global opvarmning, forsvindende biodiversitet, mangel på ressourcer, forpastede sociale relationer, ekstrem skæv fordeling af goderne, osv.

Men det politiske system og medierne er så fokuseret på en bestemt dagsorden, at det falder uden for kognitive praksis at genkende udviklingens karakter og egen betydning for den.

Den sejrende livsform er i konflikt med sine mulighedsbetingelser. Men man lever hen i en konstrueret realitet, kampen for de værdier der går under i processen.

Konfliktens snævre realitet har altid været den bekvemme erstatning for realitetens problemer. Vi har brug for de onde, for at udfolde os som de gode i kamp mod de onde.

Udfordringen og problemerne forsvandt ikke med murens fald. Pladderoptimistiske hurraråb indikerer, at der er blevet mere at dække over.

Forbilledet Luxembourg, Jean Claude Juncker

EU's nye kommissionsformand er blevet udvalgt til posten af EU's politiske system og den økonomiske elite på baggrund af de kompetencer, som han er kendt for at have praktiseret i Luxembu... 11. nov 2014 4

EU's nye kommissionsformand er blevet udvalgt til posten af EU's politiske system og den

økonomiske elite på baggrund af de kompetencer, som han er kendt for at have praktiseret i Luxemburg, hvor han over et kvart århundrede har haft held med at gøre det lille storhertugdømme til en af verdens rigeste nationer. Det er sket ved effektivt at undergrave resten af EU's medlemslandes skattepolitik.

Luxembourg er det forbillede, som har gjort dets premierminister til formand for EU-kommissionen.

<http://www.dr.dk/tv/se/danmark-saelger-ud/...>

Luxemburg er hjemsted for 110 000 gennemstrøms-holding-selskaber. Stort set alle former for europæisk kapitalvinding går gennem det lille land på vejen ud af EU mod sine skattely i udlandet.

Luxembourg har gjort det let at slippe for at aflevere skat til de værtslande, som har skabt værdierne i de internationale selskaber, der snart ejer alt, hvad der kaster noget af sig inden for fællesskabet.

Gennemstrøms-holding-selskaber i Luxembourg er mellemed for ikke mindre end 10 % verdens samlede investeringer og overførsler af penge.

Luxemburgs lovgivning gør, at internationale firmaer kan slippe for at betale skat af de beløb, som via landet sendes videre ud af EU, fx til skattely i USA, Storbritannien og andre nationer, hvor den internationale sorte økonomi har sine domiciler, sine sorte huller.

30 % af Luxemburgs bruttoprodukt opstår via sådanne arrangementer.

Udviklingen, frem mod sin position som EU's skatteunddragelsesland nr. 1, begyndte i 1960'erne, hvor man vedtog ikke at beskatte beløb, som går gennem landet fra medlemslandene til lande uden for den daværende Kul- og stålunion. Unionen blev siden til EU med de nuværende medlemslande, og grundlaget for hertugdømmets indtægter er vokset siden.

En sammenslutning af internationale undersøgende journalister har nu offentliggjort flere hundrede konkrete aftaler mellem firmaer og myndigheder i Luxembourg. Det kan blive et problem for den nye kommission og de eliter, som står bag den.

Det, der ifølge EU's konkurrenceregler udgør et juridisk problem i aftalerne mellem koncerner og Luxembourgske myndigheder, er det enkeltstående og konkrete i hver enkelt af dem, der handler om, at en koncern, hver gang denne etablerer sig i landet, særskilt forpligter sig på at oprette to gennemstrøms-holding-selskaber i landet, og det, at der, for hvert beløb, som løber gennem landet, skal ske en ekstra intern transaktion mellem de to til formålet oprettede Luxembourgske gennemstrøms-holding-selskaber. Den kontraktmæssige ekstra interne transaktion udgør så grundlaget for den meget, meget MEGET lille beskatning, (typisk 1/64 del af en %) af gennemstrøms-beløbet, som landet tager som betaling for at have hjulpet koncernen med at slippe for at betale skat i det land, hvor værdierne er skabt og ført bort fra.

Særaftalerne, den for EU's konkurrencemyndigheder problematiske del af arrangementet, handler altså om de meget små beløb, som svarer fx til 1/32 del af en procent af de beløb, som der flyttes gennem Luxembourg på den måde. Det drejer sig slet ikke selve finten, den Luskenborgske finte, som ellers er lovlig nok.

EU blander sig ikke i medlemslandenes skattelovgivning. Hvis et land ikke kræver skat af virksomheder, så er det et internt forhold, som EU ikke kan blande sig i. Sådan er EU-lovgivningen, der siger at firmaer må flytte sine værdier rundt mellem forskellige lande, og at indtjening først skal beskattes i slutdestinationen.

Luxembourg har desuden vedtaget, at lade indtægter, som forsvinder ud af EU, slippe helt for beskatning. Det har man også lov til, og det gør landet så attraktivt for de internationale firmaer.

EU-kommissionen stillede i marts måned 2014 krav til Luxembourg om udlevering af 3 specifikke skatteaftaler mellem landets myndigheder og navngivne koncerner. Men nu er der lækket hundredvis af aftaler, som EU-kommissionen kan se sig nødsaget til at fortolke som

konkurrenceforvridende statsstøtte fra de Luxembourgiske myndigheder til internationale firmaer. Det der skulle ligne en undersøgelse, kan gå hen og blive mere alvorlig, end man havde tænkt sig.

Oplysningerne fra de hundredvis af lækede særaftaler kan blive en bombe under den netop tiltrådte formand for EU-kommissionen, Jean Claude Juncker.

Kommissæren for konkurrence, Margrethe Vestager, beskriver den generelle funktion, som Luxembourg har, som trafik via fordøren. Dvs. det forhold, som Jean Claude Juncker er det officielle varemærke for, og som handler om generelt at fjerne EU's medlemsstaters muligheder for at beskatte internationale firmaers indtjening, kaldes trafik ved fordøren. Problemet, som hun måske bliver nødt til at tage op, er de særaftaler, som landets myndigheder har indgået med firmaerne via det hun kalder bagdøren, altså de i forhold til gennemstrømmen meget små procentsatser, som ikke des mindre har gjort hertugdømmet til et af verdens rigeste lande.

De kommercielle danske medier har endnu ikke fundet det umagen værd at fokusere på afsløringerne. Og det kommer næppe heller til at ske, da den danske medieverden er det illegitime men lovgivende, dømmende og udøvende interessefællesskab af internationale finansielle og politiske kræfters forlængelse.

Redaktionsgangene i de danske medier ved godt, hvorfor Jean Claude Juncker er EU-kommissionens formand. Det taler man ikke om. Det kunne komme til at handle om den herskende ordens mangel på legitimitet, inkl. mediernes andel og funktion i den.

Testen eller 25 banker dumpet!

<http://finans.dk/live/erhverv/ECE7143910/E...> Inden for klassisk økonomisk teoridannelse er det vedtaget som grundprincip for beskrivelsen af det økonomiske system, at pengene er neutrale, dvs. de... 26. okt 2014 3

<http://finans.dk/live/erhverv/ECE7143910/E...>

Inden for klassisk økonomisk teoridannelse er det vedtaget som grundprincip for beskrivelsen af det økonomiske system, at pengene er neutrale, dvs. de anses for at være et neutralt medium, som derfor stort set fremstår som et ubetydeligt fænomen i forhold til den økonomiske realitet.

På den måde har man inden for den gældende økonomiske teoridannelse givet sig selv det perfekte påskud for at holde kikkerten for det blinde øje, og fortsætte med at hjælpe den finansielle industri, der har misbrugt pengene og pengeskabelsen i en historisk set vanvittig selvberigelsesproces. Denne industri har ikke bidraget konstruktivt til hverken økonomi eller anden bredere realitet i meget lang tid.

Forståelsen for, hvad der er sket på markedet, ikke bare den finansielle del af det, er gennemdetermineret af klassisk teoridannelse. Nu om dage går den under betegnelser som nyklassicisme, ny-keynesianisme, monetarisme eller bare klassicisme.

De teoretikere, som har integreret pengene som andet og mere end et neutralt medie i deres beskrivelse af det økonomiske system, og som derfor står bedre i forhold til udfordringen, har stort set ikke fundet vej frem til statsmagtens repræsentanter eller de markedseksterne regulatorer af markedets virke og betingelser. De såkaldte heterogene økonomer nyder ingen respekt i de ledende kredse, heller ikke inden for de statsfinansierede forskningscentre på universiteter m.m.

Der udklækkes et hav af Cand. Politter, Cand. Oeconer. som fylder op i Cepas, Cevea og andre tænketanke, hvor alle har det til fælles, at de lever i et gensidigt afhængighedsforhold med netop den finansielle sektor og dennes behov for en bestemt selvforståelse. De har derfor ikke råd til at udfordre grundantagelserne bag de ligevægtsmodeller, som udgør strukturen softwaret i regnemaskinerne hardware. Det er der ikke efterspørgsel på hos dem, som betaler dem deres løn.

I dag er man nødt til at gå længere tilbage i historien for at finde det teoretiske grundlag for at forklare udviklingen i samtidens økonomiske realitet.

ECB's strestest skal ses på baggrund af de kognitive forudsætninger, der gælder i mainstreammodellerne, udgangspunktet for at forklare og forstå den ikke bare finansielle krise, som verdensøkonomien og især den europæiske befinder sig midt i. Disse forudsætninger er helt utilstrækkelige, og står i vejen for en mere funktionel og konstruktiv forståelse.

Krisen løses ikke uden en fundamental nytænkning og ændret ramme af betingelser for det økonomiske system, og resultatet af den netop offentliggjorte strestest kan på et mere kvalificeret grundlag ses som forsøget på at dække over problemerne, med det der skal ligne et forsøg på at afsløre og bekæmpe dem.

Det er klart, at der kommer tabere ud af testen, og det er der nogen der har fordel af. Men problemerne og deres baggrund er ikke dermed forsvundet.

Den finansielle sektor har altid sat sine egne penge i verden, primært styret af systeminterne interesser og mekanismer. Grundlæggende er der ikke noget nyt i det. Det nye er, at man ikke vil vedkende sig mekanismerne og dermed heller ikke se dem og deres udfoldelse især over de sidste 30 år, hvor mekanismen er gået helt amok under dække af den liberaliserede finansielle sektors lyksaligheder.

Pengene er skabt som lån, sat i verden som lån i markedsværdier, der naturligvis er skudt i vejret over de mere end 30 år, netop som konsekvens af de lånefinansierede investeringer i selv samme. Det siger sig selv, at når der ikke er grænser for, hvor mange penge den finansielle sektor må lave som lån i markedsværdierne, ja så vil den lave så mange den kan, lige ind til det punkt er nået, hvor resten af den virkelige økonomi, dvs. den produktive og reelle verden ikke længere kan finansiere kreditpengene, den finansielle sektors penge, kontopengene, de endogene penge, gældspengene og de vanvittige omkostninger som denne forvriddning af prisme mekanismen står for.

Finanssektorens egne penge sættes i verden som fordringer på produktet, uden at bidrage til produktet. De bruges først og fremmest til at fremme stigningerne i priserne på den form for aktiver, som de er skabt som lån med sikkerhed i, fordi det er den eneste direkte vej til øget rigdom hos og relativ værdiforøgelse hos dem, der har de belånte aktiver og kreditgivningsinstrumentet i sin magt.

Mekanismen, den mekanisme, der handler om at lave penge som lån i markedets inflationsværdier, kreditbærende aktiver, dækker over det simple grundvilkår, at hvad der interesserer Homo Economicus, ja det er tilegnelsen af et maksimum af fordringer på produktet, som forfølges uden smålig skelen til, og pengeskabelsen er god eller dårlig for andre end Homo Economicus. Fortællingen om, at hvad der er godt for dette væsen, det er ikke bare godt for dette væsen, men i det hele taget befordrende for den almene velstand, den sælger rigtigt godt hos de købestærke. Det siger sig selv. Der er penge i det budskab. Men Homo Economicus er altså ikke nødvendigvis nyttig, bare fordi han forfølger den formålsmæssighed, som ligger bag den snævert fokuserede rationalitet. Homo Economicus er ikke pr. definition nyttig og rationel i forhold til mere almen nyttige principper. Det er bare en del af den falske fortælling, som de klassiske økonomer har gjort til en del af sit salgbare budskab, dvs. til del af det levebrød, som de svinger sig op ved og som især den finansielle sektor køber og betaler for, på bekostning af sandheden om økonomien og dens betydning for resten af samfundet.

Hvor det har kunnet lade sig gøre at sætte fordringer på produktet i verden, dvs. kreditpenge, uden at bidrage til det, ja der har man gjort det. Bankpengene, kreditpengene, de endogent skabte penge har formeret sig i den finansielle sektors interne og indbyrdes balancer, gensidige og interne opgørelser over aktiver og passiver, fordringer på sig selv og andre, som budgetterede penge, kreditpenge.

Kapitalværdierne er blevet pumpet op med disse budgetudvidelser, uden at der er skabt noget som helst. Der har været gigantiske inflationsrater i priserne på kapital. Huse, jord, produktionsanlæg,

kravene på disse, aktierne, obligationerne m.m. er steget i pris over hele den omtalte periode, hvor den europæiske udgave af monetarismens institutionalisering har taget form, under parolerne om at ville bekæmpe inflationen.

Lønstigninger og prisstigninger på ydelser og varer er effektivt blevet holdt ned i inflationsbekæmpelsens navn, mens de samme system har lukket øjnene for de gigantiske inflationsrater, som man har set i priserne på kapital. Fortællingen er gået på, at prisstigninger på huse og andre værdier gør os rige, hvor lønstigninger og prisstigninger på ydelser bare er inflation!

Vi er ikke blevet rigere med disse prisstigninger på kapital, sådan som medier og professionelle italesættere af mainstreamøkonomernes forklaringer lægger op til.

Verden kan ikke længere bære den finansielle sektors fordringer på produktet. Derfor er der finanskrise. Der er skabt for mange penge, kreditpenge, dvs. uproduktive fordringer på produktet.

Bankerne må afskrive deres uretfærdige fordringer på produktet. Mainstreamøkonomerne må reformere deres teorier. Så kan vi måske komme videre og forholde os til den realitet, som de har efterladt.

Det er ikke nok, at omdefinere posterne i bankernes budgetter lidt, at lade centralbankerne købe de dårligst aktiver op, erstatte kreditpengene med nationalbankernes base Money. Penge er gæld, uanset om de er sat i verden at nationalbankerne som erstatning for de kommercielle bankers eller ej.

Børsernes vanvittige kursstigninger skal ses i lys af, at de mange penge, som afslører sig som investeret i aktier og obligationer, netop ikke tør slå sig ned i realøkonomien.

Ingeniører og entreprenører burde nok se lidt på, hvad det er for mekanismer, der gemmer sig bag den øjeblikkelige mangel på likviditet i realøkonomien. Det har noget med penge at gøre, den måde de skabes og fordeles på. Det er slet ikke ligegyldigt for realøkonomien.

Magtens mønt, politisk, økonomisk og teknisk

Den mangfoldigt dokumenterede og afslørede spionage 1), som NSA's ca. 40 000 ansatte praktiserer mod USA's egne såvel som andre nationers borgere, er funderet i teknologiens muligheder, en række fo... 5. jul 2014

Naturfagene i "sand

Den mangfoldigt dokumenterede og afslørede spionage 1), som NSA's ca. 40 000 ansatte praktiserer mod USA's egne såvel som andre nationers borgere, er funderet i teknologiens muligheder, en række forudgående historiske begivenheder og ikke mindst de økonomiske og politiske særinteresser, der nu nærmest fortvivlet forsøger at undskylde sig med hensynet til det almenmenneskelige og overindividuelle.

Bekæmpelsen af terror er det almenmenneskelige ædle formål, som man har undskyldt forfølgelsen af sine slet skjulte nationale interesser med. Men kun få, af fx det internationale diplomatiske aktører, kan genkende sig selv i billedet af den potentielle terrorisme, som benyttelsens af NSA's metoder undskyldes med.

35 verdensledere havde måske nok en formodning om, at de blev udspioneret af NSA. Men nu ved de, at de er blevet udspioneret af NSA.

De samme ledere havde måske også deres egne efterretninger om hinanden og andre, som de heller

ikke kunne referere eksplicit til i deres offentlige sociale liv, uden selv at ødelægge deres indbyrdes dialog. Det ved vi ikke så meget om.

Det, vi ved, er, at spionagen generelt giver en form for viden, som kun kan bruges uofficielt af dens indehavere. Man kan ikke så godt afsløre, at man spionere mod venner og fjender, uden at såvel venner som fjender bliver sure, til skade for dialogen.

Nytteværdien af at spionere mod venner såvel som uvenner er derfor både tvivlsom og begrænset, og denne tvivlsomme og begrænsede værdi negeres helt eller transformeres om til en belastning, ikke bare for den spionerende men også for den udspionerede, der hvor spionagen afsløres.

Det er således ikke noget entydigt tegn på styrke, når verdens sidste militære og økonomiske supermagt griber til den her slags metoder i forhold til venner såvel som fjender.

Det amerikanske diplomati er svækket af alle afsløringerne af NSA's spionage mod egne og andre nationers borgere, virksomheder og politiske institutioner. Det er ikke kun relationen til Rusland, der er belastet. De mange venner har uendeligt svært ved at agere i situationen over for USA. Relationerne er betændte i en grad, som kan være svær at komme på højde med.

Afsløringerne har gjort det sværere at agere ven med USA.

Hvis der er tale om politiske ledere i nationer, der ikke allerede er rene vasaller, og hvis disse ledes politiske funktion afhænger af, om de er i stand til at foregive en slags politisk selvstændighed i forhold til USA, ja så komplicerer afsløringerne af USA's spionage i den grad deres politiske funktion. Internt nationalt må de fordømme USA's metoder, og udadtil i dialogen med USA er de også officielt nødt til at fordømme metoderne.

Og hvordan kan de fortsætte med at orientere sig mod USA som en slags dialogpartner, når de ikke bare ved, men også officielt må stå ved sin viden om, at USA ikke respekterer dem og deres integritet som dialogpartner?

De danske regeringer har aldrig været selvstændige i forhold til USA, og kan derfor sagtens nøjes med at lade som om, at Danmark er en selvstændig stat.

Det kan Angela Merkel ikke.

Tyskland er en selvstændig politisk og økonomisk magt, og forbundskanslerens politiske bagland tvinger hende derfor til at tage handling over for USA's krænkelser af dialogens skrevne såvel som uskrevne grundlov, dvs. den gensidige respekt.

Angela Merkel er nødt til at fordømme og effektivt sætte ind over for USA's spionage over for hende personligt, nationens borgere, statslige institutioner og erhvervsliv 2).

Splittelsen mellem USA og Tyskland er blevet mindre kontrollabel. Og Obama kan ikke bare spille EU og Tyskland ud mod Rusland. Det ville USA ellers gerne. Men situationen er ikke under USA's kontrol længere, bl.a. på grund af den kile, som spionagen har stukket ind i samarbejdet mellem det internationale samfunds politiske giganter.

Spørgsmålet er altid, hvad der sker for et syns skyld. Det eneste, der står klart for os andre eksterne iagttagere, ud fra det vi ved, det er, at Angela Merkel helst ville have været foruden USA's spionage i det hele taget, og at – selv om hun vidste, at USA spionerede imod hende – også helst ville have beholdt kontrollen med, hvor meget af den viden, som hun havde om USA's spionage, som hun ville bruge eksplicit over for USA og andre.

Når man nu under den officielle udredning over affærerne i den tyske bundestag konfronteres med afsløringen af en dobbeltagent, en muldvarp i egne rækker, så ved man ikke, om det er en afsløring, som er skabt fra tysk side, for at få en grund til at tage afstand fra USA's udenrigspolitik, fx over for Rusland. Det er den slags spørgsmål, som man kan stille, men ikke svare på.

Man kan godt vide om andre, at de har overskredet grænserne for ens officielle integritet som politisk partner. Det i sig selv, kan man forholde sig til, og vælge at bruge eller lade være med at

bruge, så længe at det ikke er officielt, at man ved, at de har overskredet grænserne. Skaden her er begrænset.

Men det værste for alle implicerede parter, det er, at alle ved, at nogle har gjort noget for at vide om andre, hvad disse nogle ikke kunne gøre, uden at ødelægge grænsen mellem officiel og uofficiel dialog dem og andre imellem.

Det er skadeligt for diplomatiet, og det er ikke kun skadeligt for de udspioneredes integritet men især indskrænkende for begge parter politiske handlerum.

Den konkrete misere kommer af, at den amerikanske administration har ladet sig friste af de muligheder, som den moderne informationsteknologi åbner for i forhold til hele det internationale samfunds sociale funktion, som dialogen, kommunikationen her er substansen i.

Det er altså en svaghed hos initiativtageren bag hele miseren, som her rammer den stærke.

USA lod sig friste. Man troede fejlagtigt, at man kunne bevare hemmelighederne om NSA's metoder, og dermed bevare fordelene ved at vide om andre, hvad de ikke ved, at man ved om dem. Men da enhver fik at vide, at selv den sidste supermagt var svag nok til at lade sig friste af teknikkens muligheder, da vidste enhver også, at den stærkeste ikke var stærk nok over for fristelsen. Hele det internationale samfund står således i forlegenhed, men især USA står i forlegenhed over for det internationale samfund.

Det kræver helt umuligt mange kræfter at få rensset luften igen. Det ved man. Relationerne er forpestede.

Økonomiske særinteresser og sande almeninteresser

Hensynet til almenvældets bedste er altid blevet fremdraget i eksemplarisk form af markedsøkonomerne med deres beskrivelse af Homo Economicus' rationelle forfølgelse af sine særinteresser på markedets vilkår som garantien for udviklingen frem mod den bedste af alle verdener.

Den hellige økonomiske vækst tages i de moderne mainstreammodeller som det objektivt mål for udviklingen mod det bedre, ikke bare i isoleret økonomisk forstand, men i almenyttig social forstand, netop fordi man har ophøjet økonomien til status af samfundets egentligt bærende realitet, det, som resten af samfundet skal ses på baggrund af.

Problemet er imidlertid, at væksten sættes i markedsværdier, og at disse værdier er blevet helt umulige at skelne fra bobleøkonomiens tomme værdier, inflationsværdierne, børsernes hysterisk opadgående og nedadgående kurser. Således skriver man dagligt på fx Børsen.dk, at de internationale aktie- og obligationskurser kan have nået et helt "urealistisk niveau", og at boblen kan bryde, hvornår det skal være. Problemet er, som man indrømmer alle steder, at ingen ved, hvad kurserne dækker over mere realistisk, hvad der strengt taget ikke er noget nyt i;

Citat: "To say that net output to-day is greater, but the price-level lower, than ten years ago or one year ago, is a proposition of a similar character to the statement that Queen Victoria was a better queen but not a happier woman than Queen Elizabeth — a proposition not without meaning and not without interest, but unsuitable as material for the differential calculus. Our precision will be a mock precision if we try to use such partly vague and non-quantitative concepts as the basis of a quantitative analysis." (John Maynard Keynes i General Theory of Money, Interest and Employment 1933). p. 40)

Prisdannelsen, dvs. markedets mål for produktion og vækst er uegnet som mål for realøkonomisk produktion, vækst!

Distinktionen mellem realøkonomisk vækst og markedets bobleøkonomi er ikke til at arbejde med, dvs. der findes ingen brugbar definition på det ene frem for det andet af distinktionens to indikationsværdier.

Det er den slet skjult indrømmelse af, at markedsværdierne ikke kan tages som mål for realøkonomisk værdi, eller værdi i det hele taget.

Fortællingen – om at markedet har ret, at deregulering og markedets lov sikrer udviklingen frem mod den bedste af alle verdener – hviler på tro, uanset hvor godt den sælger.

Fortællingens markedssucces tages af de troende som bevis for, at fortællingen er sand. De tror på markedet, som de performativt ophøjer til dommer over budskabet om markedet selv som sandhedsvidne, hvor de som markedets vinder køber fortællingen om, at markedet er garantien for udviklingen mod den bedste af alle verdener.

Homo economicus forfølger sine særinteresser; det ligger i definitionen. Det er klart, at det er i homo economicus' interesse, at fremstille sine særinteresser som befordrende for de mere almene interesser. Det er jo befordrende for samfundets accept af særinteresserne, når de fremstilles, "som om at de på markedets betingelser lige frem er identisk med eller i det mindste befordrende for det sande almennyttige samvirke, udviklingen frem mod den bedste af alle verdener".

Homo Economicus fornægter sig ikke. Evnen til at identificere sig med handlingens nukleare årsag, den analytiske forklarings sidste og afgørende præmis, selvretfærdigheden, forklædt som grundstenen i DREAM-modellerne (dansk-rationel-økonomisk-agent-model) er imponerende.

Det kan betale sig at forklæde sig som den videnskabelige forklarings grundsten! Der er økonomi i det, når homo economicus på markedets vilkår køber budskabet om, at særinteresserne på markedets vilkår er befordrende for det alment bedste. Det er bare ikke en videnskabelig verificering af budskabet, men en økonomisk handling.

Ofrene for markedets lov står uden for markedet. De køber ikke budskabet, for de har ikke råd til det. Dvs. dem, som ved, at homo economicus og markedet tager fejl – når homo economicus af økonomiske grunde fremstiller markedet som garantien for udviklingen frem mod den bedste af alle for flest muligt – de formår heller ikke at præge markedets dom over sig selv som den sande dommer over sandheden om sig selv! Pengene passer, det bider sig selv i halen.

<http://www.saxo.com/dk/det-oekonomiske-men...>

Bobler opstår i situationer, hvor der knytter sig overdreven tillid til et eller flere aktivers fremtidige pris. En prisstigning, som godt kan skyldes en ændret vurdering af aktivets fundamentale værdi, tiltrækker nye købere, som forventer, at prisstigningerne vil fortsætte, og dette medfører en selvforstærkende effekt på prisen.

Det kan være umuligt at identificere en boble, hvor tilliden til prisdannelsen er blevet udtryk for en selvopfyldende profeti, uden hold i anden realitet, end tilliden selv.

De kendte historiske bobler er først definitivt blevet udråbt til bobler, efter at tilliden til prisdannelsen er kommet til en selvopfyldende profeti med det omvendte af prisstigninger til følge, dvs. med prisfald til følge.

Bobler vil altid være resultatet af "(ir)rationel adfærd", hvor investorer udviser flokadfærd eller blot mekanisk forventer, at historiske prisstigningstakter vil fortsætte uforandret i al fremtid. Men da det er selve processen, der afgør, hvad der er rigtigt, så er der ikke noget eksternt, som kan afgøre, hvad der er rationelt og irrationelt i prisdannelsen. Prisen svarer ikke til noget. Køber du, når priserne går op, og sælger før de falder, er du en succes. Måske er du med til at afgøre, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Den (ir)rationelle agent er både offer og bøddel i processen, dobbeltagent.

Adfærdsøkonomiske teorier, hvor aktører beskrives som om de var rationelle, fjernes altid fra de økonomiske teorier, hvor opkomsten af bobler skal forklares. Det sker for at redde teorien, som ikke passer til virkeligheden. Det ikke økonomiske samfund og menneske får skylden for udviklingen. Det sker for at redde forestillingen om det økonomiske menneskes rationalitet og det marked, som formuleres i enhver af mainstreammodellernes først og fremmest mikroøkonomisk funderede trosbekendelser om markedet på makroplan.

Der er ingen tvivl om, at forfølgelsen af særinteresser og bestræbelsen på at overleve på individets side til enhver tid er søgt forsvaret og legitimeret med henvisning til, at de individuelle bestræbelser på at opnå succes lader sig forene med eller lige frem identificere med en mere almen og almennyttig udvikling. Det er den metafortælling, som de mange små har lært at dække sig ind under.

Parallelt hermed kan man se den tyske positivismestrud, mellem Theodor. W. Adorno og Carl Popper, der handlede bl.a. om, hvorvidt den enkelte rationelle agent, forsker, tekniker, ingeniør, økonom, o.a. pr. definition kunne anse sit bidrag til den generelle udvikling som konstruktivt, uden at forstå sin partikulære adfærd i den store kontekst. Popper legitimerede trangen til at lukke sig om et snævert perspektiv, bl.a. med fortællingen om, at det alligevel var umuligt at redegøre for det partikulære i almen funktionel forstand.

Man kan sige, at diskussionen ser ud til at blive afgjort på den måde, at Carl Poppers tilhængere har eksekverede udviklingen, men at det er sket sådan at Adorno fik ret.

Mangfoldigheden af isolerede bidrag til udviklingen er gigantisk og summen af konsekvenserne er kvantitativt imponerende, men værdimæssigt og kvalitativt så er udviklingen skræmmende. Værdien af udviklingen synes omvendt proportional med den positive kvantitative vægt, som fremskridtet antager.

Teknisk, økonomisk og politisk ser det ud til, at summen af bestræbelser på at opnå individuel succes ender op i og først og fremmest bidrager til en almen elendighed.

Man forestillede sig ikke, at syv milliarder verdensborgere skulle bidrage så effektivt til overbefolkning, global opvarmning, ressourcemangel, forsvindende biodiversitet, forpestede internationale og nære sociale relationer, fattigdom kombineret med ekstrem rigdom, ekstremt skæv fordeling af købekraft, kollektiv løgnagtighed, osv. Ethvert individuelt forsøg på at få lidt magt, værdi eller teknisk nyttevirkning bidrager tilsyneladende mere til almen afmagt, værdinihilering og dysfunktion. Således gør vore ledere, hvad de kan. Resultatet falder i kognitivt mørke for dem, især for de største af dem.

1)

<http://www.information.dk/journal/501312>

2)

<http://internacional.elpais.com/internacio...>

<http://www.spiegel.de/politik/deutschland/...>

<http://www.faz.net/aktuell/politik/inland/...>

hedens" tjeneste

Det afsluttede og entydige tilfredsstillende behov for sikkerhed i er kendelsen.

Naturvidenskabens kausale forklaring kommer os i møde, ved at lade genstanden for erfaring gå op i

Det ser ud til, at teknik og professionel kommunikation ganske enkelt ikke er, hvad der skal til for at vinde danskernes sind for sig. <http://journalisten.dk/kommunikativ-flabet...> Man hæfter sig ... 29. maj 2014

Det afsluttede og entydige tilfredsstillende behov for sikkerhed i er kendelsen.

Naturvidenskabens kausale forklaring kommer os i møde, ved at lade genstanden for erfaring gå op i årsag- virkningsrelationer med mulighed for at slutte entydigt fra fortid til fremtid og omvendt. Samfundsvidenskaberne er blevet fristet af dette, hvorfor de har overtaget modellen.

De deduktive matematisk- mekaniske former for determinisme står som erkendelsesteoretiske og ontologiske idealer for samtidens økonomiske mainstreammodeller. Økonomien figurerer, både for

videnskaben om økonomien men også i resten af samfundet, som det, samfundet kan forklares ud fra i klassisk deterministisk forstand.

Kvantificerede optegnelser over mere eller mindre abstrakt indikerede økonomiske faktorer er indholdet i mainstreammodellernes ligninger. Med dem forsøger økonomerne at foregribe udviklingen.

Forskellige tiders kvalitative sociale tilstande søges relateret til hverandre i de matematiske modeller, der sættes ind som abstrakte repræsentationer af økonomien, virkeligheden.

Troen på – at de forskellige faktorer, repræsenteret med en mangfoldighed af variabler i de matematiske modeller, er udtryk for den økonomiske og sociale realitets sammensatte indre med indbyrdes dynamik, og at modellerne repræsenterer nærmest a-tidslige lovmæssigheder – den tro er udbredt.

Det moderne samfunds erkendelsesteoretiske ikon nummer et arbejdede med distinktionen mellem apriori og apostteori erfaringer. Immanuel Kant skelnede mellem apriori erfaring, som ubetinget af tid og sted, og andre erfaringer, som betinget af tid og sted. Problemet for ham og andre, der brugte distinktionen, var at komme fra det ene til det andet, og at indtegne selve distinktionen i forhold til sig selv, uden at ende op i paradoks.

De atidslige og evige sandheder var og er uhelbredeligt knyttet til de alt for timelige og lokalt funderede iagttagere. Derfor er de atidslige love, tankeslottet, aldrig blevet til andet end et mere eller mindre konstruktivt ontologisk postulat.

Ontologien sætter sig igennem bag om ryggen på mainstreamøkonomerne, når de dogmatisk holder fast i, at modellerne ikke er ubrugelige, selv når de påviseligt går helt galt af udviklingen. Modellernes forfejlede prognoser for udviklingen undskyldes på mange måder, med det formål at rede troen på dem. Man bestræber sig på at bevare troen på de kummulative udtryk for udviklingen, både implicit og eksplicit, frem for at tage udgangspunkt i den bredere realitet, som modellerne alligevel aldrig kan erstatte.

De formelt angivne mål for vækst og udvikling i økonomisk forstand indgår som fast inventar på alle den sociale selvbeskrivelses niveauer, ikke bare inden for fagøkonomiens mainstreammodeller. Fagfolkene bag modellerne har overtaget den position, som fortidens shamaner havde blandt naturfolk, og står der i dag med samme funktion som andre nutidige religiøse ledere.

Modellernes svigt i forhold til den opgave, som de er skabt for at løse, undskyldes fx med, at de endnu ikke er komplekse nok i forhold til virkeligheden, eller fx med at det økonomiske system er blevet forstyrret af udefra kommende faktorer.

De troende tror, at markedet med dets lovmæssigheder kan forudsiges, hvis bare det overlades til sig selv. Så vil det styre udviklingen frem mod det optimale i økonomisk forstand, den strukturelle ligevægt, og dermed realisere sig som identisk med eller forudsætningen for samfundets ultimativt gode tilstand. De troende hævder, at markedet under de rette omstændigheder er garantien for udviklingen frem mod et maksimum af økonomisk omsætning og vækst, til gavn for flest mulige mennesker og dermed den bedste af alle verdener.

Med denne fortælling og dette trosindhold har vi grundstrukturen i den moderne verdens mest udbredte ideologi. Denne tro, ideologi, er så massivt til stede i den sociale selvbeskrivelse, at mediemedarbejdere, politikere og ikke mindst økonomer er ude af stand til at distancere sig så meget til den, som det kræves, for på kvalificeret vis at komme kognitivt på højde med fænomenet og sin egen rolle i spillet. Man er med andre ord blinde for processen, offer og bøddel i processen.

Man er blind for de sociale processer, fordi man lader opmærksomheden gå op i de formelle målsætninger, modellernes abstrakte mål for udvikling, vækst, i isoleret økonomisk forstand, hvorfor den mere funktionelle opmærksomhed mangler i forhold til den virkelighed, der udspiller sig omkring de abstrakte målsætninger.

Formålet, den økonomiske vækst er alt. Vejen til det er intet. Livets øje lukker sig med sit mål for øje, om bestræbelsen på at nå resultatet bundlinien, det, mainstreammodellerne kan indikere matematisk som omsætning i kroner og ører. Men efter hånden som verden udfolder sig, og muligheden for at lukke alt andet ude end det fattige formelle mål for udvikling, så må man indrømme, at processen har ført til nogle helt andre kvaliteter, end det man havde for øje.

Tysk økonomi buldrer der ud af. Men 6 millioner fuldtidsansatte kan ikke ernære sig selv. Randstaterne i EU er håbløst forgældede, alverdens kreditorer har alt til gode, men intet som de vil anbringe deres penge i, og resten af verden skylder dem alt, hvad de vil kunne producere de næste mange år. Vindernes succes er ikke tabernes succes. Den store fortælling passer ikke.

For de troende er det aldrig deres genstand for tro, der er noget galt med. Markedet er det uanfægtede gode, nodalpunktet, som de professionelle italesættere performer ud fra, når de iscenesætter deres virtuelle realitet, deres realitet.

Grænsen mellem troens genstand og alt andet må opretholdes, af hensyn til troen selv. Hvis økonomien går ad helvede til, og den tilstræbte utopiske tilstand til stadighed fortoner sig længere og længere ude i horisonten, så er det verden og dens alt for mange beboere, der er problemet.

De mest økonomiskes økonomiske succes er som følge af markedets lovmæssigheder den eneste garanti for udviklingen mod det bedre. Det er de uproductive, der er ikke gode nok til markedet, og aldrig markedet, der er noget galt med.

Naturen og entropiloven tilhører det økonomiske systems omverden. Den er uden for, lige som de arbejdsløse og uformuende.

Markedet skal bruge laventropi, dvs. energi. Produktionen hviler i økonomisk forstand såvel som alle andre steder i universet på termodynamikkens love. Det er den nødvendighed, som markedet ikke kan komme uden om, dvs. del af den omverden, som udgør en del af markedets mulighedsbetingelser.

Kapitalapparatet kan beskrives som økonomisk orden, økonomisk produktiv organisering, skabt på baggrund af potentialet for organisering af orden, økonomisk konstruktiv struktur.

Kapital og arbejdskraft kan ses som to sider af det samme. I naturvidenskabelig forstand knytter arbejdsvejen sig både til energi og menneskelige ressourcer. Evnen til at skabe hviler på allerede mere eller mindre organiserede potentialer for at organisere orden, skabelse.

Kapitalapparatet er således struktureret ordnet produktionspotentialer. Økonomisk orden, dvs. laventropi i termodynamisk forstand, er skabt på bekostning af andre former for fysisk social orden. Det koster orden, energi, at skabe orden.

Den dybere forståelse for det moderne samfunds potentialer, også i økonomisk forstand, må nødvendigvis tage udgangspunkt i fysikkens grundlæggende lovmæssigheder. Spørgsmålet om energisikkerhed trænger sig på i den stort anlagte sociale selvbeskrivelse, fordi det viser sig i økonomisk forstand, som en uomgængelig og umiddelbar betingelse for den økonomiske udvikling. Af hensyn til markedets funktion, så må omverdenen tugtes, så økonomien kan udfolde sig. Det er markedsfundamentalismens bud, strukturen i den store fortælling om at tugte verden, så den kan blive god nok til de troendes genstand for tro, markedet.

Når italesættere her til lands er gået på kompromis med stort set alle krav om almindelig anstændig omgang med sandheden siden nullerne tog over ved det tredje årtusinde efter Kristi fødsel, så skyldes det hensynet til det økonomiske systems behov for energi;

Saddam Hussein var en forhindring for den daværende selvbestaltede globale politibetjents og økonomisk førende sidste militære supermagt i dennes bestræbelser på at få adgang til verdens næst største forekomst af olie. Derfor blev Irak bombet tilbage til stenalderen. Resultatet blev dog ikke olie til verdensøkonomien, men en supermagt smurt ind i blod, efterladt uden politisk legitimitet og i økonomisk nedtur.

Anders Fogh Rasmussen løj om årsagen til krigen. Samtlige danske medier bragte løgnet videre.

De uhellige alliancer mellem de tre første og den fjerde statsmagt afslørede sig som ekstremt destruktive partikulære interesser. Det har deres kaskader af spin siden ikke ændret på. Med spin, sat i verden for at dække over spin, spinder man sig ind i elendigheden. Bestræbelsen på at beskrive sine interesser som identiske med de sandt almenmenneskelige interesser bidrager kun til elendigheden. Markedets atidslige love går i et med medierne og deres økonomiske præsters tilbedelse af den ideologi, som Anders Fogh Rasmussen repræsenterer, og som han den dag i dag forsvarede som generalsekretær for den Nordatlantiske forsvarspagt.

Krigen i mellemøsten var et forræderi. Resultatet er det helvede, der udfolder sig i Mellemøsten i dag.

Forsøget på at tvinge Ukraine til at vælge mellem øst og vest er et andet forræderi, begået af både Rusland og EU. Borgerkrigen i Ukraine var det naturlige og nødvendige resultat af ydre magters forsøg på at få fat i landets ressourcer.

Tysk industri har erklæret sig parat til at gå med i sanktioner mod Rusland, selv om man står til at miste importindtægter for op til 600 milliarder kroner om året.

21 % af det tyske energiforbrug dækkes via import af fossile brændsler fra Rusland.

Regionen omkring Irak er helt ude af kontrol. Olieeksporten fra hele regionen til verdensøkonomien er truet i sin helhed. De gamle religiøst identificerede modsætninger markerer konflikten parter, men forklaringen på blodsudgydelserne er den menneskelige ydmygelse, som fremmede kræfter har skylden for.

Vestens ledere har altid beskrevet deres særinteresser som identiske med menneskehedens sande almeninteresser. De har under dække af denne fortælling været med til at smadre rigtigt meget i det godes navn, dvs. af hensyn til deres økonomiske bundlinie, som aldeles ikke kan identificeres med alle andres. Processen og udviklingen viser det med det, som medierne ikke kan reducere til markedseksterne og illegitime faktorer i forhold til deres gud, dem selv og markedet.

Det globale klima gisper som følge af de økonomisk højtflyvende svineri med fossilt brændsel. (resultatet af de højtflyvendes succes)

0,14 % af verdens befolkning sidder på 80 % af verdens økonomiske rigdomme. Det er en skændsel at fortsætte med den store fortælling om, at hvad der er godt for de få i økonomisk forstand, det er godt for alle andre. 7 milliarder mennesker på jorden er muligvis for mange til jorden. Men hvis man skal afskaffe nogle af dem, så burde det være dem, der sidder på 80 % af forbruget. Så ville der være rigeligt til de tilbageværende. Men det vil medier og politikere i hverken øst eller vest høre tale om.

Derfor brænder mellemøsten og Ukraine. Først og fremmest på grund af dem, der har svunget sig op ved den store fortælling, løggen om dem og deres betydning for udviklingen på markedets betingelser.

Det er ikke verden, som ikke er god nok til markedet, men de få, der beskriver verden, som om de var for gode til verden sammen med deres udgave af det fri marked.

Markedets ironi

Om distinktionen mellem det nyttige og det økonomiske Om det, at entreprenøren ikke nødvendigvis er homo economicus Om ”markedsværdien” til forskel fra ”markedets værdi”
Markedet deler verden op... 16. maj 2014 2

Om distinktionen mellem det nyttige og det økonomiske

Om det, at entreprenøren ikke nødvendigvis er homo economicus

Om ”markedsværdien” til forskel fra ”markedets værdi”

Markedet deler verden op i dem uden for, og dem der er inden for; i dem med markedsværdi og dem uden.

Ca. 900 000 danskere i den arbejdsdygtige alder har ingen markedsværdi. I Danmark er det endnu ikke den helt store katastrofe rent økonomisk at være ekskluderet fra arbejdsmarkedet. Det kan lade sig gøre at overleve på de former for overførselsindkomst, som tilbydes den danske stats borgere.

Mange andre steder i verdensøkonomien kan det være svært at overleve. Mere end 3 milliarder af verdens befolkning har en andel i verdens pengeøkonomi, der svarer til to dollars om dagen eller mindre. Ca. en milliard af dem lever på sultegrænsen. Det kan holdes op mod, at ca. 8 til 9 millioner af jordens befolkning, svarende til 0,14 %, sidder på ca. 80 % af verdens rigdom. De har ikke brug for at måle sig på markedet. Deres markedsværdi er dem ligegyldig. (note 1)

Størstedelen af jordens befolkning har ikke råd til at være forfængelige med hensyn til deres markedsværdi. Markedet er ikke det sted, hvor de finder meningen i tilværelsen, men der, hvor de må skaffe sig til deres ophold.

Markedet sættes af udbud og efterspørgsel. Efterspørgsel i økonomisk forstand er penge, købekraft. De 0,14 % af verdens befolkning sætter 80 % af markedets efterspørgsel. Det er helt afgørende for fordelingen af mulighederne for at få andel i markedets værdier og løndannelsen.

I Danmark er det svært ikke at identificere sig med sin markedsværdi. Vi er opdraget til at måle vort værd på markedet, aflæse det på skattebilletten. De ufrivilligt arbejdsløse er derfor ramt på identiteten.

De mest velstillede har ikke samme behov for at måle sit værd på markedet. De sætter markedsværdierne med deres efterspørgsel, men identificerer sig ikke med dem, uanset deres ubegrænsede efterspørgsel på efterspørgsel, købekraft, markedsværdi.

Det er ligegyldigt, hvilken form rigdommen antager. Mindre likvid rigdom kan konverteres om til likvid rigdom, likviditet, købekraft. Det går alt sammen op i det samme, nemlig markedsværdier.

Der er stor forskel på, hvad markedsværdi er for dem, der sætter 80 % af efterspørgslen på markedet, og hvad den er for dem, der er underlagt efterspørgslen i form af selvforståelse og behov for indkomst.

Den helt store sociale fortælling handler om, at fordelingen af købekraft finder sted på arbejdsmarkedet. Det ligger i den, at staten må tage udgangspunkt i arbejdsmarkedet, når den omfordeler, dvs. i det at den må finansiere sine udgifter via beskatning af produktionen i lønarbejdsinstitutionen.

SKABELSEN AF PENGE DÆKKER IKKE NØDVENDIGVIS OVER PRODUKTION

Fordelingen og skabelsen af købekraft sker dog ikke primært på arbejdsmarkedet. Selve genereringen af købekraften finder heller ikke sted i de produktive sektorer, men i den finansielle sektor.

Skabelsen af de rigdomme, der danner grundlag for skabelsen af penge, sker gennem prisdannelsesmekanismerne, via investeringen af købekraft i kapitalværdier, der medfører stigende priser på kapitalværdier, markedsværdierne. Det kaldes fx opsparing, finansiell virksomhed, bankvirksomhed, investeringsgevinster osv.

<https://www.google.dk/#q=penge+s%C3%A6ttes...>

De mest velstillede producerer ingen ting. Deres penge sætter markedet, de orienterer sig mod markedsværdien, og de har så stor en andel i alle de varer og ydelser, som udbydes på markedet, at de ikke tilnærmeligt har noget faktisk behov, som kan imødekommes med yderligere andel i verdens rigdom. Det eneste umættelige behov, som de har tilbage, er behovet for netop at akkumulere yderligere pålydende markedsværdier for den pålydende værdis skyld alene! Og det

sker altså via mekanismer, pengeskabelse og prisdannelser, som kun indirekte har med resten af jordens befolknings faktuelle behov og efterspørgsel at gøre.

Det er ironisk, at verden lader dette marked bestemme så meget, at et system, der er så lukket om sig selv, fylder så meget i verden!

LØNARBEJDE, PROSTITUTION OG DOVENSKAB

I Danmark er vi mere optaget af, om Dovne Robert nu gider arbejde for sin bistandshjælp, og om det er i orden at prostituere sig.

Det siges, at prostitution er menneskehedens ældste erhverv. Danmarks Radio producerede og sendte for nyligt en forbrugervejledning til brugere af seksuelle ydelser fra prostituerede i DK. Mænd kunne her se, hvad forskellige ydelser koster, og hvad man kan få for fx 1000 kr.

Ydelserne har navne efter europæiske kernelande. Man kan få dansk, svensk, tysk, græsk, fransk osv. Men når DR spørger ind til relationen mellem pris og ydelse, så henter man beskrivelsen hos det fineste eksemplar af en erhvervsdrivende kvinde fra netop vor eget lille kongedømme, dvs. en kvinde i den mest seksuelt attraktive alder, der taler et perfekt højædelt dansk af den slags, som man finder især i det nordlige København. Og hun bliver udspurgt af en fint påklædt mandlig journalist på bagsædet af en 10 meter lang limousine. Men dem, der skaber markedet med sit udbud, de kommer primært fra østlige dele af Europa eller Eurasien, fx fra Asien osv. Mange er handlet her til.

Danmarks Radio har også fundet det påtrængende at fokusere på andre sider af det danske arbejdsmarked. Der sker i øjeblikket store omvæltninger som følge af liberaliseringen af arbejdsmarkedet på globalt men især på europæisk plan. Integrationsprocessen i den europæiske union slår igennem på det danske arbejdsmarked.

Løndannelsen falder som følge af liberaliseringen uden for fagforeningernes indflydelse. 30 % af de danske arbejdsgivere er ikke under overenskomst, og er ikke underlagt krav om, hvad deres ansatte skal have i løn. Det er normalt, at østarbejdere går for 40 kr. i timen, evt. + en form for logi.

Udbuddet af arbejdskraft er større end efterspørgselen inden for EU. Der er officielt 11 % arbejdsløshed på EU-plan, men mange flere er uden indtægt og/eller lever for så lidt, at de er parat til at tage arbejde helt ned til 35 kr. i timen, også på det danske arbejdsmarked.

Kommunale anlægsarbejder udføres primært af udenlandsk arbejdskraft. På en arbejdsplads i metrobyggeriet i København er der kun 15 danskere ansatte i forhold til 300 udenlandske lavtlønsarbejdere. Det er lovligt, og det er repræsentativt for de anlægsopgaver, som kommuner og stat får udført.

Entreprenører, der byder ind på offentlige licitationsopgaver, sætter underleverandører på opgaverne, og der er ingen mindsteløn for deres vedkommende; hvis de er udenlandske, så gælder de arbejdstagerregler, som de har med hjemme fra, og da der er fri konkurrence inden for hele EU's indre marked, så kan danske entreprenører, som ansætter dansk arbejdskraft til dansk overenskomst, ikke konkurrere.

Den danske aftalemodel er sat ud af kraft, som følge af markedet, servicedirektivet, det fri marked, som alle slutter op om.

Især Dansk Folkeparti går ind for det indre marked. Partiet sælger sig som EU-kritisk, men fokuserer som andre partier primært på ulovligheder blandt udlændinge, hvor de tiltag, der måtte være i retning af at få en overordnet politisk ramme af arbejdstagerrettigheder på generelt europæisk plan, bekæmpes af DF med næb og klør. Man vil have det fri marked, men ingen politisk overbygning eller arbejdstagerbeskyttelse på EU-plan.

DF viser kun ringe forståelse for de mekanismer, der har undergravet det danske aftalesystem.

Mainstreamøkonomer, journalister og politikere er af den opfattelse, at det fri marked er vejen til den bedste af alle verdener. Inden for denne markedsfundamentalistiske filosofi hedder det sig, at udbuddet af enhver slags skaber sin egen efterspørgsel på det fri markeds prisdannelses betingelser.

Det hedder sig, at udbuddet af østeuropæiske kvinder og mænd skaber efterspørgslen på deres ydelser og at resultatet med absolut nødvendighed vil ende op i det, som de kalder ”strukturel ligevægt”, hvor omsætningen målt i priser, som de sættes på det fri marked, markerer et maksimum af omsætning til fordel for et maksimum af forbrugere. Det er markedsfundamentalismens utopi, forestillingen om den bedste af alle verdener for alle mennesker, markedsfundamentalismens forestilling om genstanden for sin tro.

Det er budskabet om denne troens genstand, som de kommercielle medier og mainstreamøkonomer udbyder på markedet. De overlader budskabet til markedet, som primært sættes af de købestærke. Det overlades til markedet at afgøre, om deres billede på markedet er sandt. Billedet sælger af godt. Udbyderne af billedet har gigantisk markedssucces og de identificerer deres kommercielle succes med bekræftelsen af, at budskabet er sandt.

Markedet bliver på den måde ophøjet til dommer over budskabet om, at udbuddet skaber sin egen efterspørgsel og at det fri marked er den sikre vej mod den bedste af alle verdener for alle.

Det er ironisk. For i videnskabelig forstand, så er budskabet ukvalificeret. Kriterierne for kommerciel succes kan ikke træde i stedet for videnskabens kriterier for, hvad der er sandt eller falskt, uden at videnskaben om fx markedet samtidigt går under for markedet.

Når man gør treenigheden af journalister, Cand. politter og købestærke markedsaktører opmærksom på, at markedet forveksles med videnskabens kriterier for sandhed, så bliver dens fremmeste repræsentanter sure. Se følgende link, og reaktionerne hos Cand. politter, når jeg præsenterer dem for min kritik af deres ophøjelse af markedet til status af at være den sande dommer over markedets kompetence til at vurdere budskabet om værdi i alle livets spørgsmål, herunder spørgsmålet om sig selv som dommer over markedets kompetence til at..... (selvrefererende cirkelslutning, formel fejl i logisk videnskabelig forstand).

<http://altandetlige.dk/fagligt/candpolit-s...>

Evnen til at skelne mellem ”markedsværdi” til forskel for ”markedets værdi” glimrer ved sit fravær inden for nævnte trefoldighed.

Det, som markedsfundamentalismen står for, hævder, er, at markedets mål for værdi er et socialt forpligtende og objektivt mål for værdi.

I markedsfundamentalistisk forstand, så er den prostitueredes værdi identisk med markedsværdien. Og dem, som står uden for arbejdsmarkedet, er værdiløse.

MARKEDET ER ET AUTARKT FÆNOMEN

Men markedsfundamentalisterne har glemt at fortælle, hvordan pengene bliver skabt.

Der findes nemlig to meget forskellige måder, at få andel i pengene på, købekraften i økonomisk forstand.

Den ene består i at tjene penge, dvs. sådan som almindelige lønarbejdere gør.

Den anden måde består i at lave pengene og i det at have andel i selve produktionen af penge. Bankerne laver sine egne penge, og pengene opstår som markedsværdi i kraft af simpel prisdannelse.

<https://www.google.dk/#q=endogene+penge>

Det eneste, der kan sælges, som stort set ikke koster noget at lave og som er ubegrænset, ikke fysisk udstrakt, det er pengene selv, deres pålydende værdi, der ud over det at være selve efterspørgslen i økonomisk forstand også er det eneste, som efterspørgslen retter sig mod, hos de 0,14 % af jordens befolkning, der sidder på 80 % af verdens rigdom. Penge er ejendom, det at have noget til gode i forhold til alle andre, ”Guthaben”, som Joseph A. Schumpeter definerede dem i 1933 i sin bog, ”Das Wesen des Geldes”, som først udkom i 1970.

Det er her, at det autistiske træk ved pengeøkonomien kommer til udtryk, dvs. i det forhold, at de er forudsætningen for sig selv, at de selv skaber forudsætningen for sig selv i og med at de udstedes

som lån i markedsværdier, der stiger som følge af de investeringer af penge, som så medfører øget grundlag for belåning, osv... (selvorganiserende selv bærende proces).
Søg på "Money as debt" og på "endogenous money".

De mest økonomisk lukrative former for økonomisk aktivitet skaber slet ikke realværdi, men kun krav på realværdi, tilgodehavender, gældsbeviser, altså kun pålydende værdi. Disse aktiviteter handler bl.a. om investeringer med prisforøgelse som resultat og skabelse af gældsbeviser, som er det samme som penge.

Evig vækst er kun mulig i pengeøkonomisk forstand. Det er inflation. Men det taler økonomerne ikke højt om. Det er dårligt for troen på markedet og den evige vækst.

For at få penge, opnå andel i verdens rigdom og socialprodukt, uden at bidrage til produktet eller verdens rigdom, så er det altså nødvendigt allerede at have penge. Penge er købekraft, efterspørgsel i økonomisk forstand. Det siger sig selv, at når 0,14 % ejer, hvad der svarer til 80 % af verdens rigdom, så er disse få menneskers fysiske og menneskelige behov allerede dækket, dvs. de ca. 8 – 9 millioner, ud af verdens 7,1 milliard mennesker, har kun et udækket behov tilbage, og det er behovet for yderligere andel i verdens markedsværdier.

De få, der sidder på broderparten af den efterspørgsel, der findes i økonomisk forstand, de investerer deres købekraft med det formål at opnå yderligere købekraft, andel af verdens købekraft. I gamle dage blev de kaldt entreprenører. Det billede, der stadig florerer omkring investoren, er bygget op om den entreprenante type, typisk en ingeniør der har beriget verden med en genial ide. Billedet er ikke dækkende for det moderne samfunds investor, som typisk aldrig har lavet noget som helst selv eller skabt en eneste konstruktiv ide for resten af samfundet. Fortællingen om, at – hvad der er godt for investoren, det er godt for resten af samfundet, verden – den passer ikke længere.

Thomas Piketty har beskrevet, hvordan verdens rigdom ikke bare er skævt fordelt, men hvordan den også fordeler sig skævt i eksponentielt stigende grad.

<http://arbejdsforskning.dk/pdf/art-238.pdf>

Forklaringen på udviklingen skal findes i, at størstedelen af den købekraft, der allerede findes i verden, alene investeres med det formål, at give sine ejere større købekraft uden hensyn til virkelige menneskers virkelige behov. Det er markedsværdiernes pålydende værdi, der danner grundlag for skabelsen af yderligere pålydende værdi i hænderne på dem, der har dem. Den stigende købekraft, dvs. skabelsen og fordelingen af købekraft, penge, finder således sted på en måde, der ikke er befordrende for den mere realøkonomiske produktion, dvs. de former for produktion, som har med virkelige menneskers behov og efterspørgsel at gøre.

Det økonomiske menneskes rationalitet, og den formålmæssighed, som styrer det økonomiske menneskes handlinger, virker ikke nødvendigvis befordrende for (er derfor heller ikke nødvendigvis nyttigt) for forbrugers muligheder for at forbruge.

De klassiske økonomer, Adam Smith og fx utilitaristen John. S. Mill identificerede lige frem homo economicus, den økonomiske rationalitet, med nytteoptimeringen. Men da investeringen ikke kan siges med nødvendighed at virke befordrende for hverken realøkonomisk vækst eller skabelsen af goder, som imødekommer virkelige menneskers behov, så er identiteten mellem det økonomiske menneskes formålmæssighed og nyttigheden i almindelig forbrugermæssig forstand afsløret som ikke eksisterende.

Homo economicus kan ikke siges at være nytteoptimerende, eller at repræsentere en nytteoptimerende rationalitet. Den økonomiske rationalitet sigter alene til markedsværdiens forøgelse, som ikke svarer til noget som helst andet end markedsværdiens pålydende værdi.

Det er aldeles påtrængende rent intellektuelt og kognitivt at få skilt det økonomiske menneske fra entreprenøren. Det økonomiske menneske har andel i pengeskabelsen, som på ingen måde behøver at have noget med de reelt produktive sektorer at gøre. Homo economicus er hverken prostitueret,

lønmodtager, ingeniør eller entreprenør. Nyttighed og økonomisk rationalitet tilhører hver sin side i en semantisk distinktion, som er værd at få indført i den sociale selvbeskrivelse.

Man kan sige, at det økonomiske menneskes økonomi, dvs. pengeøkonomien, i høj grad har lukket sig om sig selv. Markedsværdierne skabes og fordeler sig på mange måder, som kun dårligt reflekterer de 99 % af jordens befolknings behov.

Man kan se det på børserne verden over. Det danske C20-indeks er i øjeblikket historisk højt, danskernes pensionsopsparinger har aldrig været højere, kurserne på obligationer har heller aldrig været højere, der har aldrig været så mange kapitalværdier i hænderne på de bedst stillede danskere. Det samme gælder for de bedst stillede kinesere, amerikanere, tyskere osv.

Der findes en rig international elite, som kan bevæge sig rundt lige hjemmevandt over alt på kloden. Elitens efterspørgsel er lige nærværende over alt samtidigt. Denne elite er ikke ret stor, og den føler sig grundlæggende mere tilknyttet det globale økonomiske system, end nogen bestemt nation.

Forudsætningen, for det som Adam Smith beskrev som de komparative fordele ved den fri konkurrence mellem nationerne, er ikke længere til stede.

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Wealth_of...

Det, som eliten har af tilgodehavender, det skylder alle andre den. Elitens penge er andres gæld.

Det at stort set alle stater i verden er forgældede komplimenteres af elitens tilgodehavender, det, at de penge, som staterne skylder, befinder sig i sorte huller i verdensøkonomien. Hvordan skulle alle verdens stater ellers kunne være gældsatte, hvis de netop ikke stod i gæld til "ingenmandsland"! Jordan står jo ikke i gæld til månen!

<http://www.spiegel.de/flash/flash-26720.html>

Vore mainstreamøkonomer har ophøjet det frie globale marked til status af at være den sande overdommer i alle værdimæssige spørgsmål. Det enkelte menneskes værdi er her bestemt af markedet, den markedsværdi, som det har på det frie globale marked.

Men de selv samme mainstreamøkonomer vil ikke tale om "markedets værdi" for verden i anden forstand end "markedsværdien". Man reducerer alle værdimæssige spørgsmål til det, der kan måles i priser. Homo economicus fornægter sig ikke.

"Markedets værdi" for omverdenen til det økonomiske system er imidlertid et langt mere interessant fænomen at forholde sig til, end det som økonomerne forstår som "markedsværdien". Det drejer sig ikke kun om et filosofisk teoretisk spørgsmål, men om, hvad markedet betyder for jorden og de livsformer, som befinder sig på den. Det forstår homo economicus ikke.

Det handler om, hvilken funktion og betydning det har, at mennesket fx lærer at identificeres sig med sin markedsværdi på et marked, hvor udbuddet og prisdannelsen er skævvredet af dem med pengene, der slet ikke har brug for det, som almindelige mennesker kan byde ind med på arbejdsmarkedet, og om det at almindelige mennesker med menneskelige behov overhovedet har meget vanskeligt ved at få andel i købekraften, som igen er forudsætningen for, at de kan generere efterspørgsel på virkelig produktion.

Skabelsen af penge og fordelingen af dem er overladt til de få, som allerede har alle sine sundere menneskelige behov dækket.

Desværre sidder elitens repræsentanter stort set på den store sociale selvbeskrivelse, og de beskriver i strid med sandheden deres succes som forudsætningen for eller identisk med alle andres.

Danmarks Radio, der skulle være en public service kanal, laver udsendelser, der skjuler udviklingen på det danske arbejdsmarked, under dække af at være kritisk. DR italesætter udviklingen som om, at det primært var kriminelle, der var ansvarlige for den uheldige udvikling på det danske arbejdsmarked.

DR er styret af radiorådet, det siddende folketing. Armslængdeprincippet er væk, og politikerne

bestemmer ud fra deres markedsideologi, hvad der doceres her fra for licenspengene.

De kommercielle medier er i forvejen af naturlige årsager underlagt markedet, og budskabet om, at markedet ikke har ret, det sælger kun dårligt.

Markedet med dets ironi forhindrer altså, at sandheden om markedets værdi til forskel for markedsværdierne kommer for dagen.

Det er ironisk, men ikke spor morsomt.

Note 1: Læs side 36 i "THE PRICE OF OFFSHORE REVISITED" NEW ESTIMATES FOR MISSING GLOBAL PRIVATE WEALTH, INCOME, INEQUALITY, AND LOST TAXES

Af James S. Henry

Senior Advisor/ Global Board Member

Tax Justice Network

July 2012

Europa er i krig

Alle taler om den kønsneutrale vinder af den europæiske sangkonkurrence, hende med skæget fra alpelandet med de berømte oste. Men bortset fra det, så er der ikke plads til neutraliteten i EU. EU v... 11. maj 2014 58

Alle taler om den kønsneutrale vinder af den europæiske sangkonkurrence, hende med skæget fra alpelandet med de berømte oste.

Men bortset fra det, så er der ikke plads til neutraliteten i EU. EU vil have krig med Putin!

I Ukraine deltager 400 amerikanske lejesoldater nu på vestlig side mod separatisterne i den østlige region, hvor 6,5 millioner i dag d. 11/5 2014 stemmer om etableringen af Donezregionen som en selvstændig folkerepublik.

Rusland har officielt opfordret de lokale myndigheder i regionen til at udsætte valget til efter borgerkrigens afslutning, og de vestlige ledere har erklæret det ugyldigt.

Borgerkrigen har varet ca. en uge, og kostet i nærheden af 100 døde i Slowjansk, Odessa og Mariupol.

Disse byer er under belejring, men centralmagts styrker opholder sig uden for byerne om dagen. De nøjes med nålestiksoperationer i nattetimerne. Især i Mariupol hersker der anarki, fordi ingen tør give den i rollen som myndighed i dagtimerne.

Den vestlige verdens ledere taler primært om at isolere og straffe Rusland, som giver skylden for krigen. Ruslands Putin hævder omvendt, at det er vesten, der er skyld i borgerkrigen.

Der er store politiske og økonomiske interesser bag krigen. Lederne på begge sider er interesseret i den, har fordel af den.

Militærindustrien og forsvarsalliancen Nato har fået frit løb til en ny stor oprustning i hele grænseoplandet op til det nuværende Rusland. Det er kun Ukraine selv, der ikke er indlemmet i forsvarsalliancens oprustningsområde. Det er et gigantisk aktiv for hele militærindustrien, og man kan se frem til de hundreder af milliarder US dollars og Euro som vil blive investeret i militæret frem over.

Den ideologiske højrefløj bruger krigen mod den gamle fjende fra øst til at slå på fjenden og Obamas svage/ikke militaristiske udenrigspolitiske linje.

Støtten til den militære tilstedeværelse på centralmagts side i Ukraine omtales endnu kun i få

vestlige medier, og mod ledernes vilje. Men den vil tage til fra nu af, efter hånden som de gamle sentimentaler i befolkningerne fra den kolde krig er bragt til live igen.

De gamle linier mellem øst og vest er markerede, og vil vinde fornyet betydning.

Rusland husker udmærket at tyskerne ødelagde russiske 1710 byer, 70.000 landsbyer, 32.000 fabrikker, 2766 kirker og klostre, 4000 biblioteker og 427 museer, for ikke at nævne de 27 millioner døde på russisk side under anden verdenskrig.

Det fik opmærksomhed d. 9/5 2014, hvor sejren over Nazi-Tyskland for 69 år siden blev fejret med den største militærparade i Moskva siden USSR's opløsning. Samme dag deltog Putin i en ceremoni på den nyligt annekterede Krim-halvø.

Angela Merkel og Natos Generalsekretær kaldte det upassende, til stor forargelse i de russiske medier, der mindede om, at den nuværende krig i midten af Europa var den egentlige årsag til opmærksomhed om de ofre, som russerne måtte bringe som konsekvens af det land, Angela Merkel leder.

I 2005 var den daværende tyske kansler, Gerhard Schröder, med, og i 2010 var Angela Merkel selv med på ærestribunen, hvor man traditionelt overværer russernes fejring af sejren over Nazi-Tyskland fra. Men i år kunne Angela Merkel ikke se nogen grund til at beklage de uhyrligheder, som hendes land gjorde sig skyld i den gang!

Det er kun den tidligere kansler, Gerhard Schröder, som udtaler sig ud fra en fundamental forståelse for situationen i Ukraine og et oprigtigt ønske om at standse krigen i Europa.

Han beskriver korrekt, hvordan krigen skyldes, at man fra både vestlige og østlige ledes side har forlangt, at landet opgiver sin økonomiske og militære neutralitet enten i forhold til Rusland eller EU. Han beskriver fint, hvordan man har lukket øjnene for det meget spegede billede, der gælder i Ukraine, med hensyn til identitet og nationalt tilhørsforhold.

Det vil de siddende ledere ikke høre på.

De vil krig her i midten af Europa.

Lederne på begge sider af det nu genetablerede jerntæppe har fordele af krigen, i og med at den cementerer deres magtbase og de særinteresser af økonomisk og politisk art som de repræsenterer.

Ingeniører vil få nye opgaver som følge af krigen.

Leverancerne af billig gas og olie fra Rusland vil sandsynligvis tørre ind i de nærmeste måneder. Det stiller energisektoren i vest over for nogle gigantiske udfordringer.

Inden for våbenindustrien vil der komme helt nye jobmuligheder.

<http://www.spiegel.de/politik/ausland/ukra...>

<http://www.spiegel.de/politik/ausland/mari...>

<http://www.spiegel.de/politik/ausland/welt...>

<http://www.faz.net/aktuell/politik/ausland...>

Forvaltningen underminerer statens institutioner

Myndigheders og ministeriers misinformation hører nu til dagens orden; Den konkrete forvaltning i statens institutioner afslører, at der er sket et skred i opfattelsen af, hvor samfundets kerne bef... 8. maj 2014

Myndigheders og ministeriers misinformation hører nu til dagens orden; Den konkrete forvaltning i statens institutioner afslører, at der er sket et skred i opfattelsen af, hvor samfundets kerne befinder

sig. Ikke nok med at lovgivningsarbejdet og forvaltningen sker i lukkede kredse, men der misinformeres bevidst udadtil om administrative beslutninger.

Respekten for statens institutioner svinder til fordel for og på grund af de samme institutioners hensyn til magten, de steder i det politiske og økonomiske system hvor prægningen af de ”rigtige mønster” vurderes at finde sted.

Hvor vægten tidligere lå i respekt for statsmagtens institutioner, myndighed bygget op om etik og lovlydighed, der centrerer administrationen af landet sig nu om den pålydende værdi i sig selv, tjenstvilligt i forhold til de tilfældigt siddende politikere, hvor om man kun kan sige et med sikkerhed; at de sidder der for at sidde der!

Det politiske system omkring staten har ikke noget højere eller ædelt formål, end magten, den politiske og økonomiske for magtens skyld. Alt andet bruges i denne sags tjeneste. Det er så til gengæld systemets svaghed. For det kan ikke klare sig ved at lukke sig om den konstruerede og italesatte realitet alene. Den kan ikke erstatte realiteten med sin egen italesættelse, sin internt skabte og konstruerede udgave af ”sandheden”.

De moderne politikere er alle moderne i den forstand, at de aldrig ville afgive magten, bare fordi at de ikke kunne få deres politik igennem.

Den sidste umoderne politiker, som vi havde her til lands, det var Anker Jørgensen, der gik, fordi han ikke kunne få sin politik igennem! Siden har vi haft taburetklæbere, sådan som Politikens tegner skildrede Uffe Ellemann og Poul Schlütter i 1980'erne.

http://www.denstoredanske.dk/Kunst_og_kult...

Myndigheder forbeholder sig i dag retten til at lyve, hvis de politiske ledere af en eller anden grund befaler dem at ”konstruere en fortælling”. De giver sig selv lov til det, fuldstændigt underminerende for deres egen autoritet:

<http://justitsministeriet.dk/sites/default...>

<http://journalisten.dk/roholt-staa-op-sand...>

Myndigheder forholder oplysninger for hinanden ud fra helt arbitrære hensyn, som kun kan fortolkes som dikteret af politiske og økonomiske særinteresser.

<http://ing.dk/artikel/rystede-resistens-fo...>

Myndighedernes adfærd kan forklares med politikerens mangel på respekt for andet end deres egen magt.

Den nuværende regering blev valgt i 2011 på et politisk program, som ikke har noget at gøre med den politik, som den rent faktisk fører.

Finansministeren, som ideologisk repræsenterer den herskende økonomiske tænkning, fører ikke socialdemokratisk politik, men følger slavisk de anbefalinger, som kommer fra mainstreamøkonomerne, EU-kommissionen osv., dvs. fører en finanspolitik, dikteret af en ultraliberal monetaristisk filosofi, der for længst har ladet den økonomiske videnskabs kriterier for sandhed gå under for markedets lov: <http://altandetlige.dk/fagligt/candpolit-s...>

Regeringen fører udbudspolitik, den skærer ned på grønne afgifter, den kaster milliarder efter dysfunktionelle industrier så som landbrug og finansiel sektor, stik imod alt, hvad den gik til valg på.

Vor statsminister har aldrig været socialdemokrat, men var og er EU-bureaukrat, der lige som sin forgænger primært orienterer sig politisk ud fra en vurdering af, hvad der er bedst for hende i hendes bestræbelser på at komme op i EU's magthierarki.

<http://www.dr.dk/Nyheder/Politik/2014/05/0...>

Den tidligere statsminister løj om grundlaget for sin vigtigste beslutning, Irakkrigen, også for at fedte sig ind hos USA, så han kunne få sin høje post i Nato.

Skiftende regeringer har ladet fremmede magter få adgang til sine borgeres og nationale virksomheders kommunikation, lige som man helt tilbage i 1968 tillod en illegitim udspionering af sine både lovlige og legitime modstandere på den danske venstrefløj. Det er veldokumenteret. (Regerings egen kommissionsundersøgelse af statens spionage mod egen befolkning og af de dokumenter som Edward Snowden har offentliggjort fra NSA's arkiver.)

De kommercielle medier har sammen med public service medierne indtaget rollen som formidlere af den sidste store fortælling, fortællingen om markedet, som den sande vej til den bedste af alle verdener.

Budskabet går på, at vi som nogle af de største miljøsvin, der findes på jorden, kan vækste os økonomisk ud af den gigantiske krise, som vi har været med til at skabe for os selv med vort bidrag til undermineringen af samfundets eksterne mulighedsbetingelser, læs havmiljø, landbrugsjord, grundvand, klima, biodiversitet, arbejdsmiljø, osv.

Det munder alt sammen ud i en og samme fortælling, den postmoderne tilbødelse af den pålydende værdi i sig selv, der ikke er betinget af alt for forpligtende og besværlige funderingen i eller nogen lineær relation til en mere fundamental eller substantiel realitet af højere fysisk nødvendighed.

Markedsværdien og den politiske mønt handler alene om pålydende værdi. Således passer afsløringerne, af at myndigheder, økonomer og medier ikke længere føler sig forpligtet på sandheden i gammeldags forstand, ind i det billede på et samfund, hvor sandheden kan reduceres til en uforpligtende mosaik af tilfældige konstruktioner.

Dansk Folkeparti har nok ikke noget medlem, som er kognitivt på højde med den sociale realitet, som vi alle sammen befinder os i, men partiet er alligevel af indlysende årsager blevet betydeligt større end Socialdemokratiet. Behovet for respekt for stat og samfund i gammeldags forstand aftegner sig i vælgeropbakningen om partiet.

Hvis dette samfund, denne nation, skal byde ind med noget mere bæredygtigt i fremtiden, så må man holde op med at servere og æde de uforpligtende og konstruerede fortællinger. Vi kommer ikke tilbage til Morten Korchs fynske idyl, som også var en konstruktion. Men vi kunne fx gøre vore lede ledere opmærksom på, at deres metoder ikke virker konstruktivt, uanset hvor dygtigt de manipulerer med konstruktionen af en gangbar vej til magten og deres højeste markedsværdi:

”Nu, hvor De (minister/embeds- mand eller kvinde) insisterer på retten til at tale usandt, så vil De måske også lige fortælle os lidt om, hvordan De i fremtiden vil bære Dem ad med at overbevise os om, at De også kan tale sandt!

Problemet er, som De nok forstår, at Ingen kan strengt taget vide, om Deres forsikring, om at De taler sandt frem over, selv er en nødløgn. For De forbeholder dem retten til at lyve!

Forsikringen kan jo med retsvæsenets godkendelse være usand, som det fremgår af den af justitsministeriet bestilte lovliggørelse af usandheder her fra.”

<https://www.google.dk/#q=den+kun+politiske...>

Se, hør og tys tys!

Dong og Nets er mere eller mindre overtaget af amerikansk kapital. Op til salget blev det diskuteret, om det ville være sikkert at overlade så væsentlige dele af vort lands infrastruktur til store... 4. maj 2014 3

Dong og Nets er mere eller mindre overtaget af amerikansk kapital.

Op til salget blev det diskuteret, om det ville være sikkert at overlade så væsentlige dele af vort lands infrastruktur til store udenlandske investeringsselskaber.

Politikerne, der tog beslutningen om at sælge, forsikrede befolkningen om, at det ville være helt sikkert.

Helt sikkert!

Nu har en skønlitterær bog af en tidligere medarbejder i Allerkoncernen antydnet, at der er blevet lavet en del forsider på SE og HØR ud fra oplysninger fra Nets om kendte personers kortbetalinger. Informationerne er blevet brugt til sladderartikler, ligegyldigt personfnidder. Men politikerne nu dybt forargede.

De lader som om, at det kommer bag på dem. Men de bruger ikke eksemplet som bevis på, hvad Nets så i øvrigt kan bruges til, af dem som nu tilfældigvis måtte have råd til at købe det.

En almindelig middelmåde sociolog kunne sådan set have fortalt dem, at teknikken i sig selv kan være lige så sikker, som det skal være. Så længe at mennesket ikke er udryddet, og at dets funktion er betinget af mennesket, så vil teknikens anvendelse være usikker!

I forvejen vidste vi, at NSA arbejder i landet på et juridisk grundlag, som regering og politikere ikke kan tåle at stå ved.

Grundloven, som i princippet skulle sikre privatlivets fred, er systematisk sat ud af kraft af regering og statsmagt. Det er sket med lyssky beslutninger, foretaget i hemmelighed for befolkningen, så vore venner på den anden side af Atlanten kan undersøge private virksomheder og personer for potentiel terroraktivitet, eller hvad man nu selv synes at man har brug for at vide danskerne.

Edward Snowden har afsløret og dokumenteret, at NSA med den danske stats viden har fuld adgang til de former for elektronisk kommunikation, som man kan finde ud af at bruge.

Men regeringen lader som om, at man ikke ved, hvad alle ved, og at der heller ikke er noget forkert i det, som alle ved, at man godt ved, men som man ikke kan tåle at stå ved at man ved.

Det er så befolkningens problem, at regeringen lader som om, at den ikke vil have vished for, hvad alle ved, lige som det også ville have været mediernes problem, hvis medierne endnu havde haft den funktion, som man bryster sig af at have ved højtid, dvs. når man højtideligt beskrivelser sig selv som om man stadig var den fjerde statsmagt.

Den tid, hvor man endnu kunne tale om demokrati og statens legitimitet med vægt i stemmen, dvs. om magtens deling, den er længe forbi. Men det er tys tys, skjult under SE og HØR – spalternes larmende ligegyldigheder.

Politikernes forargelse over SE og HØR's anvendelse af sin tys tys kilde, der tappede oplysninger om især politikeres og andre kendtes gøren og laden via netkortoplysninger, kan kun bruges som illustration af politikernes egen sørgelige mentale og personlige forfatning. Forargelsen over at være udspioneret er påtaget, falsk, bevis på mangel på integritet, og hvis ikke, så vidner det bare om politikernes personlige dumhed.

De historier, som SE og HØR har bragt på baggrund af informationerne fra sin tys tys kilde, er ligegyldige. Allerkoncernen og dens medarbejdere skriver udelukkende for at blive hørt og set. Intet ud over behovet for at fange mediebrugerens opmærksomhed tæller her.

Tys tys kilden er så et eksempel, og ikke andet, på, at de mængder af viden, der forvaltes i virksomhedsregi, som fx Nets, er til falds for den menneskelige faktor, med hvad deraf følger.

NSA med hele sit gigantiske overvågningsprogram er på samme måde overladt til den menneskelige faktor. Det må man aldrig glemme, når man taler teknik og sikkerhed. Teknikken i sig selv kan være lige så sikker, som det skal være. Mennesket bliver aldrig god nok til teknikerens teknik. Derfor er atomkraft fx også noget lort.

Edward Snowden var og er et sådant menneske. Hans menneskelige fejl var, at han afslørede, hvad efterretningstjenesten ikke kunne tåle at stå ved offentligt, og han gjorde det af menneskelige årsager, alt for menneskelige årsager. Det påtænker man stadig at straffe ham for. Det fjerner

opmærksomheden fra den egentlige forbrydelse, den som han afslørede på statens og sikkerhedstjenestens side.

Der er 40 000 andre ansatte i NSA. Disse ansatte kan bryde reglementet med helt andre motiver, lige som at organisationen, NSA, den amerikanske stat og den danske stat for den sags skyld, ikke tåler at stå ved de metoder, som man bruger i terrorbekæmpelsens navn, dvs. i udspioneringen af egne befolkninger og andres.

Stat og sikkerhedstjeneste har for længst indskrevet sig under den ondskab med de metoder, som man bruger i sin erklærede kamp mod ondskaben. Sådant er det, når der er noget på spil, som er større, end det der viser sig på pladuglernes indre "termiskærminale".

Nu fanges elendigheden ind i det påtagede opgør med SE og HØR. Alle hævder hyklerisk at de er enige om, hvor forargeligt det dog er, det som man har gjort for at finde lidt til sladderspalterne.

Men perspektiverne i Edward Snowdens afsløringer, NSA's gigantiske overvågning af borgere her i landet, den implicite dokumentation i SE og HØR-skandalen for den totale mangel på kontrol med Nets personoplysning, ja det gider medierne ikke fokusere på. Det ville nemlig være mere end "SE og HØR"

Det kunne alt for hurtigt komme til at handle om substansen i deres performance og deres eksistensberettigelse.

Konklusionen, som vi så er kommet frem til alligevel, er, at der ikke er nogen substans, at de ikke har nogen eksistensberettigelse, at de har nok i at fange mediebrugerens opmærksomhed, og at alt, hvad der manifesterer sig inden for denne "Se og hør mentalitet", finder sted for et syns skyld, "som om" at det var interessant. Men det er det ikke.

Dette "som om" er alt, alt andet er tys tys!

<https://www.google.dk/#q=kommercielle+medi...>

<http://ing.dk/sog/steen%20ole%20rasmussen>

<http://www.arbejdsforskning.dk/artikler.as...>

Det fri marked og dannelsen

For få år siden var det endnu muligt for de fleste at finde sig selv i en af de fortællinger, som de tre store moderne ideologier bød ind med på markedet for den slags. De seneste opinionsundersøgelser
3. maj 2014

For få år siden var det endnu muligt for de fleste at finde sig selv i en af de fortællinger, som de tre store moderne ideologier bød ind med på markedet for den slags. De seneste opinionsundersøgelser viser, at der nu kun er liberalismen tilbage, der sælger sig selv under falsk varebetegnelse, fortællingen om den højere nødvendighed, som om at liberalismen var højt hævet over ideologierne.

Konservatismen, den ældste af de tre store ideologier, havde en stor del af magten her til lands helt op til begyndelsen af det nittende århundrede. Den tilbød en form for selvforståelse, hvor arv, fast ejendom, nationalitet, socialt hierarki var indholdet. For de konservative befandt man sig i en verden, hvor den enkelte kunne forstå sig selv ud fra sin plads i et organisk og traditionsbundet samfund, og hvor spørgsmål om ret og pligt først og fremmest havde med det medfødte at gøre.

Liberalisterne knyttede an til markedet med dets muligheder for fortjeneste og selvværd. Her kom det ikke pr. definition an på stand og rang, men på tilfældet, evnen til at gribe chancen på markedet, bedømme det og byde ind med det der beforder det individuelle udkomme. Markedet var løftet om, at den enes succes ikke var en forhindring for den andens, men både forenelig med den andens og lige frem befordrende for vækst, rigdom og det alment gode.

Socialismen tog udgangspunkt i de skævheder, som den tidlige industrielle revolution medførte. På den ene side kunne man lige som liberalisterne godt se, at det fri markeds udfoldelse medførte en eksplosion i produktion og forbrug, på den anden side, så indebar de produktionsformer, som udfoldede sig fx i England, hvor man var længst fremme med industrialiseringen, en fysisk og mental forarmelse af industriarbejderen. Socialismen tilbød derfor arbejderen en ny identitet ved at beskrive arbejderen som historiens egentlige subjekt, og foreslog i udgangspunktet, at dette subjekt skulle indtage sin plads og indføre proletariats diktatur, da både kapitalister og endnu ældre former for magthavere sådan set var blevet overflødiggjort af den udvikling, som Karl Marx beskrev i sin dialektiske historie, der skulle ende op i en endelig syntese, utopien, ophævelsen af de sociale modsætninger i den endelige tese, i historiens afslutning.

Konservatismen og socialismen har mistet sin magi og tag i det politiske system, men liberalismen lever som det moderne samfunds ideologi, miskendt som ideologi, storsælgende under den højere nødvendigheds etiketter. Markedets ideologi har sejret i en grad, så den kun har sig selv og sine utilsigtede bivirkninger at kæmpe med. Det vidner alt om.

Man kan også sige, at liberalismen og troen på at markedet som den skjulte hånds princip – der sørger for, at den individuelle bestræbelse på at maksimere sit udkomme samtidigt virker befordrende for det alment bedste – er den ultimative undskyldning for ikke at beskæftige sig med de overordnede strukturer i samfundet, spørgsmålene om overordnet retfærdighed og rationalitet.

I Tyskland havde man i begyndelsen af 1960'erne det, der blev kaldt positivismestriden, repræsenteret ved Theodor W. Adorno på den ene side og Karl Popper på den anden side. De var begge enige i, at oplysningens og den kritiske tænkningens projekt skulle bygge op om værdier i en eller anden forstand, dvs. de var enige om, at viden og rationalitet sigtede til værdimæssigt indhold. Men de var ikke enige om, hvilken karakter som dette indhold skulle have eller sigte til.

Adorno holdt fast i, at der skulle være en overordnet sociologisk forståelse for samfundets strukturer som udgangspunkt for forskningen og dermed kvalificeringen af den viden, som samfundet kunne skabe om sig selv, hvor Popper holdt fast i, at rationaliteten skulle være mere beskeden i den målsætning, som blev lagt til grund for formålmæssigheden i forskningen. Lige som ingeniører og entreprenører på markedet generelt tenderer mod, så argumenterede Popper for, at det var mest hensigtsmæssigt i almen forstand at lade forskningen centrere om yderst begrænsede problemstillinger og de løsninger, konkret og praktisk empirisk efterviselige løsninger, som lod sig finde i sådanne mere teoretisk beskudte kontekster. Det store værdisæt og de store fortællinger var lettere uproduktive og overflødige.

Siden er der løbet rigtigt meget vand i åen og på mange måder, så må man sige, at det er Karl Popper og hans i liberal forstand mest udbredte orienteringsmønster, der har sejret ideologisk. Det kan skyldes mental dovenskab mere end det, at han havde ret. For de problemer, som det moderne samfund står over for nu, de skyldes i den grad en succes, der knytter sig til den akkumulerede sum af utilsigtede bivirkninger af den mosaik af løsrevne former for rationalitet, der knytter sig til det moderne samfunds delfunktioner.

Det, som er spørgsmålet i dag, kan godt gå på noget i retning af, om ideologien så ikke også måske blokerer lidt for den forståelse, som mangler for de problemer, som markedet og summen af isolerede løsningsforslag har ført med sig.

Uligheden er i isoleret økonomisk forstand blevet et gigantisk problem. Thomas Piketty, er netop udkommet med en bog, som dokumenterer, hvordan den sociale ulighed på globalt plan men også inden for selv de mest velstillede dele af verden aldrig har været større.

De miljømæssige og ressourcemæssige problemer kan kun forklares med det fri markeds udbredelse og succes. Produktionen fører til mangel. Bestræbelserne på at afskaffe mangelen medfører mangel. Det er et helt uomgængeligt faktum, konsekvens af markedets succes. De tekniske løsninger falder som komplimenterende aspekt i dette billede. De kan ikke erstatte det overordnede billede, uanset hvor let det er at fortabe sig i dem.

Konflikterne rundt om i verden vidner om, at reminiscenserne af konservatisme og nationalisme stikker hovedet frem igen, men at de næres og drives af den mangel og skævhed, som netop skyldes den globale måde at skabe og fordele de økonomiske goder på, på bekostning af nedarvede og mere bæredygtige former for socialt og biologisk liv.

Krigene i Mellemøsten, i Afrika og nu i centrum af Europa, løsrivelsesbevægelser i Spanien, Skotland og Italien, udenomsparlamentaristiske bevægelser og parallelle former for økonomi i Europa og andre steder i verden, afslører en lang række af sociale oprør mod den store liberale fortælling om markedet og den overordnede rationalitet, modsætningsforholdene får karakter af nationalt tilhørsforhold, halv- og helfascistoide bevægelser. Gamle former for ideologisk nationalistisk arvegods får nyt liv, og tilbyder sig i konflikten tjeneste med identitet og selvforståelse, hvor den enkelte kan kende enhver på om denne er fjendens fjende eller vennernes ven. I terrorens navn går de gode under i deres selvretfærdige kamp mod det onde. På begge sider står de og ser det onde for sig, som de bliver med deres kamp mod det onde.

De danske massemedier har deltaget i forberedelsen af danskerne på vestens deltagelse i konflikten i Ukraine med en i oplysningshistorisk forstand fuldstændigt forkastelig form for dæmonisering af den ene side i konflikten og systematisk fortielse af centralmagts fascistoide orienteringsmønster i Kijev. Det faktum, at det var centralmagts barbarer der begik mordbrand på næsten 40 separatister i Odessa i fredags, det er systematisk fortrængt fra de danske mediers brugerflade her i dag, lørdag d.3/5 14. Man er tættere på at kalde de russisk talende ukrainere terrorister, i overensstemmelse med centralmagts propaganda, end man vil deltage end sige bare viderebringe Amnesty Internationals fordømmelse af centralmagts menneskefjendske retorik.

Konflikten, borgerkrigen i midten af Eurasien, skyldes kampen om verdens knappe ressourcer. Og den afslører, at man udmærket ved, at den enes succes ikke er den anden, i en verden hvor der er grænser for vækst.

Den store fortælling om, at den globale økonomi virker således, at alt, hvad der er godt for den ene, det er godt for alle andre, gælder ikke hverken i økonomisk forstand, eller i politisk forstand. Obama og enhver anden vestlig politiker ved godt, at den der har magten, har den på bekostning af den anden. At han har vundet den ved at sælge budskabet om det fri marked, det har ikke forledt hverken ham eller nogen politiker i Vest til at se bort fra magts logik. Man er politiker. Markedet sælger som budskab, og den politiske magt har man opnået via det glade budskab om at hvad der er godt for Obama, det er godt for alle andre. I øst har man aldrig rigtigt troet på det. Historiens klare sprog har fortalt dem det. Nu ser de det med skræmmende tydelighed.

Det er skræmmende nødvendigt, at gøre sig de problemer klart som udviklingen har ført med sig. Det er vigtigt at læse delelementerne ind i en lidt større sammenhæng. Det giver stadig mening at være god til sit fag, at svare enhver sit. Men dertil må der knyttes nogle krav til forskningen, den sociale selvforståelse, som faktisk befinder sig på et niveau over.

Det er nødvendigt at forstå det økonomiske systems måde at generere og fordele velstand på. Man kan ikke overlade det til markedet alene at stå for fordelingen. Især den måde, som pengene laves på, bør tages op til overvejelse. Forståelsen for, hvad penge i det hele taget er, bør gentænkes. Det i sig selv er en meget stor opgave, som vore ledere for alt i verden ikke vil være med til at stille samfundet. For det handler om den magtbase, som de står på.

De problemer, som det moderne samfund har skabt for sig selv på miljøfronten, hvad biodiversitet, biologisk dysfunktion, klima, ressourcemangel osv. angår, de kan ikke løses af markedet alene. Det ved vore ledere, og de vil derfor forhindre samfundet i at forstå det.

Konflikten i Ukraine kan delvis forklares ud fra den sociale ulighed og delvis ud fra de alt for store politiske ambitioner fra Vestens side, dvs. politisk ideologisk forblindelse i uskøn forening med her og derværende nationalistiske inklinationer. Det er virkeligt nogle grimme fætre som Anders Fogh og Obama har fået sig i Kijev! Men det taler de danske medier ikke om, fordi de er del af sygdommen.

Entreprenøren og ingeniøren må kunne forstå sin rolle og funktion i et større billede. Løsningsforslagene skal selvfølgelig være holdbare i snæver forstand, men også bære bredt. I vore dage kan man ikke nøjes med at fokusere på sin egen individuelle lykke. Forståelsen for udviklingen i det lidt bredere perspektiv skal med.

Faglighed er vigtig. Men verden rager ingeniøren. Dannelsesrejsen gennem tiden bliver aldrig så afsluttet og tilfredsstillende, som en entydigt rigtig løst opgave kan være. Men rejsen er nødvendig, som det den konkrete opgave skal læses ind i. Ellers vender fortidens ideologiske bras bare tilbage, fordi vi havde glemt at forsvare os imod det.

Når man ser på, hvordan befolkningerne fordeler deres stemmer af i dag, så er det indlysende klart, at ingen har nogen forpligtende overordnet fortælling at byde ind med. De gamle partier ligger intellektuelt i ruiner, DF og Venstre er lige store ruiner, og troen på markedet vidner ikke om noget adækvat bud på løsning på de problemer, som markedet har skabt for sig selv.

Der er brug for en overordnet og ansvarlig ramme for forståelse af og løsning på de tre store udfordringer. Det handler om den ramme, som skal bære forståelsen for de problemer, som det moderne samfund har skabt for sig selv med sin succes, dvs. markedets succes.

Den tænkning, som skabte problemerne, dur ikke til at løse dem. Der skal noget andet til. Det er nødvendigt at tale om samfundsforståelse og dannelse, uanset hvor utidssvarende det måtte forekomme i det moderne samfund.

Det er hverken pædagogisk eller moderne at kalde medier og politikere dumme. Men det er de! Vestens politikere og massemedier er hamrende usympatiske og dumme.

Pikante Piketty, eller bare Thomas!

At pille klæderne af kejseren, der allerede står der afsløret som i H. C. Andersens eventyr, det er der ikke noget pikant over. Mere pikant er det, at Thomas Piketty med sin 700 sider tykke bog, ”... 30. apr 2014 3

At pille klæderne af kejseren, der allerede står der afsløret som i H. C. Andersens eventyr, det er der ikke noget pikant over.

Mere pikant er det, at Thomas Piketty med sin 700 sider tykke bog, ”Capital in the Twenty-First Century” bliver beskrevet, som om han selv har tøj på!

Har Thomas Piketty tøj på, eller er han bare en falsk troende, en Thomas, der svinger sig op ved at fortælle besættelsesmagten, romerne, offentligheden, at mainstreamøkonomerne i deres elfenbenstårn mangler det guddommelige, videnskabens forankring i det absolut sande, at Jesus er en bedrager!

I jagten på sandheden om, hvad der foregår på scenen, der må vi aldrig glemme, at de falske troldmænd selv kan være ofre for deres magi, at scenemesteren kan falde for sin performance på scenen. Det komplicerer oplysningsarbejdet i det moderne samfund.

Hvor meget magi er der i beskrivelsen af Thomas Piketty! Er beskrivelsen af ham som den lille dreng, der siger sandheden, sand?

Det er i hvert fald ikke nyt, det der står i de 700 sider akkumulerede optegnelser over rigdommens fordeling og udvikling over de sidste 300 år inden for de få dele af verden, hvor man troede på pengeøkonomiens nominelle angivelser, som sandheden om selv samme. Det er trivielt og ureflekteret, det han skriver, og reproducerer en alt for naiv forestilling om en sand relation mellem ”pengeøkonomi og realitet”.

Hans primære iagttagelsesform centrerer sig om distinktionen mellem kapitalindkomst og anden

indkomst. Han arbejder også med distinktionen mellem realøkonomisk vækst, altså vækst rensset for inflation og anden form for indtægt. Men han går ikke ind i definitionen på begrebet inflation, hvorfor hans begreb om kapital er lige så falsk, som det generelt er i mainstreamøkonomernes begrebsverden. Derfor er kilden til og forklaringen på skabelsen og fordelingen af købekraften lige så meget tabu for Thomas Piketty, som den er i de andre mainstreamøkonomers konstruktion af en økonomisk realitet.

Kapitalindkomst og tilvækst beskrives i hans bog som et stabilt fænomen i broderparten af den periode, som han forholder sig til. Inflation, krige og stærkere arbejdstagerbevægelser har dog i perioden fra 1920 til 1980 skabt en undtagelse i forhold til den regel, som han kommer frem til, og som siger, at kapitalafkastet er eksponentielt stigende i forhold til realtilvæksten, indkomsten, der er lineær. (det er sandt nok, men han forklarer det ikke)

Hans fremstilling bygger på nogle beskrivelser, som har været kendt siden Solow's arbejder: Relationen mellem kapital og renteafkast er stabil set over sigt, og bestemmes af relationen mellem kapitalrente, opsparing og realøkonomisk vækstrate. F.eks., i en økonomi, hvor kapitalopsparingsraten er 10 % om året, realøkonomiens vækst er 2 %, der er kapitalopsparingen fem gange større end den skabte rente. Hvis fx den årlige rente er 100 og kapitalopsparingen er 500, så vil renten være 102 det næste år og kapitalopsparingen være 510, og koefficienten vil fortsat være fem. Hvis væksten falder, til 1,5 % og opsparingen fortsætter med at være på 10 %, så vil kapitalopsparingen på sigt komme op på syv gange renten.

Det formulerer han på en måde, som mainstreammodellerne omfatter. Begrebet rigdom, dvs. kapital, står her som et faktum, neutralt i forhold til begrebet inflation.

Selve det realøkonomiske vækstbegreb, det går han ikke ind i. Dvs. inflationsbegrebet er lige så udefineret og mytologisk hos ham, som hos andre mainstreamøkonomer, ligevægtsapostle eller ej.

Dvs. kernen, i hvad penge er, hvordan de skabes og hvilken indflydelse de har på fordelingen af købekraft, er slet ikke tema for opmærksomhed i hans beskrivelse.

Det er en eklatant mangel hos ham, for det er her, at man finder selve forklaringen på, hvorfor vort økonomiske system er en bobleøkonomi, bygget op om tomme nominelle talværdier, uden hold i realøkonomisk værditilvækst.

For at forstå skævheden i skabelsen og fordelingen af købekraft og bobleøkonomiens op og nedture, så må man se på fænomenet endogene penge, det forhold at der findes to måder at opnå andel i verdens rigdom på, en, der betinges af, at der bidrages til verdens rigdom og en, der ikke betinges af at der bidrages til den: <https://www.google.dk/#q=endogene+penge>

Inflation i kapitalværdien beskrives pikant som tilvækst i rigdom hos Peketty såvel som alle andre mainstreamøkonomer. Det kan godt være, at prisstigningerne på kapital danner grundlag for udstedelse af penge som lån med sikkerhed i disse værdier, der ret beset er markedsværdier, men der er ikke nogen realøkonomisk værditilvækst i prisstigningerne på kapitalværdierne, hvis de reelt kun er steget i pris!

<https://www.google.dk/#q=Penge+skabes+som+...>

Men købekraften, de relative priser og den relative andel af markedsværdierne, flyttes med prisstigningerne på kapitalværdi over til ejerne af kapitalværdierne.

Vor monetære forfatning, dvs. EU, den europæiske monetære union, den amerikanske monetære orden og resten af det globalt monetære og monetaristiske (Friedmans filosofi) orden, er bygget op om den systeminterne fejludlægning af prisstigninger på kapitalværdi, der hævder, at inflation i priserne på fast ejendom, aktier, obligationer, derivater, jord, produktionsapparat ikke er inflation, men netop at beskrive som reel værditilvækst, hvor prisstigninger på løn og ressourcer er at betragte som inflation, altså prisstigninger uden en reel produktionsmæssig stigning.

Det er den grundlæggende ideologiske antagelse, som man har brugt som skalkeskjul for den eksponentielt tiltagende skævhed i skabelsen og fordelingen af købekraft siden ca. 1980.

Pengene er blevet skabt internt på markedet, som det der beskrives som endogene penge, og de er blevet brugt af dem, som har skabt dem i hænderne på sig selv og dem der har aktiver, som kan belånes, med inflation i priserne på kapital til følge, hvor priserne på alt andet er sakket agter ud.

Kilden, hovedkilden til den skæve fordeling, den eksponentielt tiltagende skævhed i fordelingen, ligger i selve den herskende form for institutionaliseret monetarisme, dvs. EU's og USA's monetaristiske forfatning.

Det vil Piketty ikke ind på. Det er for pikant.

Derfor er dette aflædningscirkus selv er et illusionsnummer.

Medier, mainstreamøkonomer og politikere i ophøjet enhed.

Kejsers nye klæder for fuld udblæsning.

Koldkrigsretorik påske dag i magtens og italesættelsens maskinrum

Koldkrigsretorikken udfolder sig for fulde gardiner i magtens og mediernes korridorer i disse timer. For den teknisk orienterede hjerne, ing.dk, så handler det om kontrol med effekterne, noget der...
20. apr 2014 69

Koldkrigsretorikken udfolder sig for fulde gardiner i magtens og mediernes korridorer i disse timer. For den teknisk orienterede hjerne, ing.dk, så handler det om kontrol med effekterne, noget der kan overføres til de meget labile indtryk, som organisationerne bag nyhedsstrømmen lever af at skabe, forudsige og kontrollere.

<https://www.google.dk/#q=organisationerne+...>

Årsager og virkninger er ikke lige så entydigt adskilte her, som i beskrivelsen af fx en dieselmaskines omsætning af fossilt brændsel til økonomisk fremdrift og drivhusgasser. Kausaliteten er mindre klar. Men italesættelsens maskinrum og hele den sociale virkelighed er dybt forankret i ingeniørens arbejde. Den teknisk analytiske hjerne omfatter ikke bare italesættelsens maskiner, men hele italesættelsens årsager og virkninger.

Der er ikke mulighed for at lukke øjnene for ret meget, uanset hvor tiltrækkende det kunne være, nu hvor man ser på, hvordan forholdet mellem Vest og Øst i Ukraine skabes, italesættes.

Mere sympatiske beskrivelser af Ukraines interne modstand mod magthaverne i Kijev bruger andre betegnelser for dem, end "pro-russere" og "terrorister".

Et mere sandt billede af denne modstand er mere differentieret, end det, som medierne i både øst og vest generelt kan præstere af sine indre dæmoner i denne situation, med det slet skjulte resultat og formål at forberede os alle sammen på det, der desværre bliver mere og mere realistisk, nemlig et blodigt sammenstød i Ukraine, hvor Vest støtter sine over for russisk støttede grupper.

Ofrene er den Ukrainske befolkning, der ikke er så entydigt det ene eller det andet, som de tvinges til at blive.

En undersøgelse i 8 regioner i det sydøstlige Ukraine peger på, at et flertal i befolkningen her er imod den vestligt støttede centralmagt i Kijev, men at det kun er et sted mellem 10 og 20 %, der slutter op om besættelserne af regimets offentlige bygninger i de dele af landet.

Spørges der ind til, hvad det er folk positivt ønsker sig af udviklingen, så spænder det mellem alt fra en fast tilknytning til Ukraine til en fast tilknytning til Rusland, men langt det største flertal befinder sig midt i mellem, hvor alt mellem fuld regional autonomi til forskellige former for føderal forbindelse med den ene eller den anden side nævnes.

Man vil ikke valget og kampen mellem Vest og Øst.

Den situation, som har ført til konflikten, nu med 8 døde i alt, er påført landet ude fra, hvor stærke kræfter især fra EU og Rusland, har bedt centralmagten om at vælge et nærmere "samarbejde" med en af siderne.

Den kuppede og korrupte regering - ledet af Wiktor Janukowitsch, der i sandhed manglede opbakning mange steder i Ukraine, blev væltet af vestligt orienterede og militært, økonomisk og logistisk støttede især højrenationalistiske grupper - valgte side til fordel for Rusland. Det var den egentlige grund til at vælte den daværende præsident, Wiktor Janukowitsch, med et kup.

Det var ikke det, at han var korrupt og ragede til sig i uhørt grad, det gør den slags. Nej, det var fordi at han valgte forkert i den situation, som Vest og Øst havde sat ham i.

Det var presset fra begge sider, der var problemet den gang som nu.

Lederen af Ukraines Nationale sikkerhedsråd, Andrej Parubij, er medlem af Julija Timoschenkos Faderlandsparti og var medstifter af det højreekstreme Social- nationale parti, som det nuværende Swoboda-parti sprang ud af, og som nu sidder i det ukrainske parlament. Parubij står for en selvstændig højreradikal milits, bestående af primært 60 000 frivillige men bevæbnede og militært uddannede ideologisk højreorienterede grupper.

Under de uroligheder, der med hjælp fra vesten væltede Wiktor Janukowitsch, der var Parubij kendt som kommandør for "Maidan", der arbejdede tæt sammen med det paramilitære højreekstreme Dmytro Jarosch.

Den vestlige verdens medier bruger hans retorik, når de beskriver den mere eller mindre folkelige modstand mod centralmagten. De deltager altså i den dæmoniserende og krigsliderlige retorik.

Det er således klart, at de vestlige medier, lige som de russiske medier, forbereder sin befolkning på den eskalation, som vi vil se nu, og som er sat på skinner med nattens yderligere drab på 5 mennesker i det østlige Ukraine.

Vi skal forberede os på endnu engang at være del af en blodig konflikt, som er skabt af vore egne magthavere, den patetiske italesættelse af og påtvungne modsætningsforhold, hvor ofrene, her Ukraines 45 millioner borgere, aldrig har haft det afgørende ord.

Medierne er vore magtliderlige og konfliktskabende ledes selvudslettende og uselvstændigt tænkende forlængelse.

I stedet for at gå med i dæmoniseringen af den anden part, så skulle man fra mediernes side have taget fat i en forpligtende historisk opridsning af, hvad der er sket op til den ulykkelige situation, som vore ledere har anbragt disse mange ulykkelige mennesker i.

Selvransagelse frem for antagonisme og fordummende dæmonisering af de andre, som de står der i den kunstigt medieskabte og italesatte situation, med os i rollen som de gode over for ondskaben selv!

Det er dog alt for filosofisk. Det gider man ikke. Det sjovere med blod, krig, død og elendighed. Det sidste, kan man godt nok ikke sige direkte. Men det står mellem linierne over alt i propagandamaskineriets fokusering på de andres ondskab. Det onde er de gode, modsætningsforholdet, orienteringsmønsteret, det som medierne skaber lydigt, dumt og ureflekteret.

<https://www.google.dk/#q=ren+terror>

<https://www.google.dk/#q=kold+krig+og+ideo...>

Vest mod Øst i Ukraine

Konfliktens, krigens reorik: - Rusland betegner de vestligt støttede kupmagerne i Kiev som terrorister Vesten betegner russisk støttede separatister i Østukraine som terrorister Retorisk er det...
15. apr 2014 15

Konfliktens, krigens reorik:

- Rusland betegner de vestligt støttede kupmagerne i Kiev som terrorister

- Vesten betegner russisk støttede separatister i Østukraine som terrorister

Retorisk er det således terroren, som man går ind for at være imod på begge sider af den nye distinktion mellem øst og vest. Man har det til fælles, at man konsekvent betegner hinanden som terrorister, og sin egen indsats som "anti-terror-operationer".

<https://www.google.dk/#q=antagonismens+sem...>

Det er mageløst så stereotypt og fuldstændigt idiotisk ureflekteret man orienterer sig på begge sider af denne nyligt skabte og nu aldeles varme konflikts grænse, distinktion mellem de gode og de onde, os og de andre, retfærdighedens repræsentanter sat over for urettens osv.

Konfliktens realitet og stupide form for kognitiv adfærd har taget sit dødsgræb om journalisternes personlige dømmekraft. Se indslagene fra DR, TV2 osv. Se Thomas Ubbesen, der næsten ikke kan finde vestens allierede, men som slet ikke kan se noget som helst menneskeligt i russernes lange arme, dvs. det, som russerne har reduceret separatisterne til over natten. Uha, hvor er de onde, de russere! Og hvor er Thomas Ubbesen god!

Centralmagten i Kiev har sendt den første militære bataljon mod separatisterne i Østukraine.

Indsatsen betegnes af Andrej Parubij som en "anti-terror-operation" rettet mod de russiske separatister.

I flg. det nationale sikkerhedsråd i Kiev er der tale om kampberedte soldater på vej til fronten, på vej til at bekæmpe de russiske terrorister.

Retorikken er vestens og de danske mediers.

Den første bataljon fra den ukrainske nationalgarde er sendt ind i Østukraine. Det meddeler det nationale Sikkerheds- og forsvarsråds, Andrej Parubij, på sin facebookside.

Parubij er medlem af Julija Tomoschenkos Faderlandsparti og var medstifter af det højreekstreme Social- nationale parti, som det nuværende Swoboda-parti sprang ud af, og som sidder i det ukrainske parlament, efter at det blev overtaget af gadens og dens vestligt støttede højreradikale kræfter.

Parubij repræsenterer en selvstændig højreradikal milits, inden for det nuværende regime i Kievs hvor den regulære hær er på 130 000 mand.

Under de uroligheder, der med hjælp fra vesten væltede Ukraines folkevalgte regering og præsident Wiktor Janukowitsch, var Parubij kendt som kommandør for "Maidan", der arbejdede tæt sammen med det paramilitære højreekstreme Dmytro Jarosch.

Kupmagerne etablerede i marts en selvstændig bevæbnet enhed på 60 000 mand som supplement til den regulære hær, der sandsynligvis mangler den nødvendige motivation til at slå ned på de østukrainske borgere.

De 60 000 er frivillige og fra de såkaldte selvforsvarsgrupper fra uafhængighedspladsen i Kiev. Det var dem, der væltede Wiktor Janukowitsch og som vesten slutter op om moralsk og økonomisk.

Disse 60 000 mand hører nu officielt ind under Ukraines hær på 130 000 regulære tropper. Men kommer nok til at stå alene om at udføre det kommende blodbad i øst.

<http://www.spiegel.de/politik/ausland/ukra...>

Øjebliksbillede af konfliktskildringen EU - Rusland - Ukraine

Efter at have skimtet nogle af de europæiske mediers dækning af det spændte forhold, der er nu mellem EU og Rusland, så er det påfaldende, at man i tyske og danske medier har valgt primært at fokus... 10. apr 2014 8

Efter at have skimtet nogle af de europæiske mediers dækning af det spændte forhold, der er nu mellem EU og Rusland, så er det påfaldende, at man i tyske og danske medier har valgt primært at fokusere på de lettere hypotetiske og irrelevante aspekter af udviklingen.

Det virker lidt som om, at man pisker en stemning op, ved at fokusere på oprustning og militær, men afslørende for sin egen selektive omgang med sandheden, lukker øjnene for den meget mere relevante økonomiske afhængighed af russisk olie og gas.

I Nordeuropa fokuseres der mindre på de økonomiske sanktioner, som Rusland har truffet i forhold til import fra EU, og næsten ikke på de meget konkrete betingelser og krav, som nu er stillet fra russisk side, for at fortsætte med at levere gas til Europa gennem Ukraine.

Prisen på gas til Ukraine er sat voldsomt op. Ukraine skylder allerede russerne mere end det kan betale. Lagrene i landet, som også tjener til sikring af det europæiske marked, forbruges inden for Ukraines egne grænser, til stor fare for EU's forsyningssikkerhed.

Vi nærmer os en situation, som vi så i 2009, hvor Ukraine ikke havde råd til at betale Rusland for gas, og hvor Ukraine så bare tog fra de leverancer, der går gennem landet til EU, ind til russerne blev sure og lukkede for hannerne!

Rusland har et økonomisk trumfkort i forhold til EU i konflikten om udviklingen i Ukraine. Men de nordeuropæiske og amerikanske medier fokuserer primært på de heldigvis helt uaktuelle militære aspekter af en konflikt.

Det virker som om, at man ikke ønsker at se sin egen mere relevante økonomiske afmagt over for og afhængighed af Rusland i øjnene.

I Spanien fokuserer man mere direkte på det for vore politikere prekære og relevante i udviklingen: <http://internacional.elpais.com/internacio...>

Det skyldes måske, at man ser en fremtid i at blive en større brik i EU's forsøg på at opnå forsyningssikkerhed. Forbindelsen videre gennem Spanien til Afrika kan udvikles. Der har været store planer om solenergi fra Sahara og der er gas i den nordlige del af Afrika, som kunne gå gennem Spanien videre op til resten af EU.

I samarbejde med TV2

Om reklameværdi og reklamesøjlenes risiko for tab af værdi Skildret med ironisk distance Med andre ord; en sarkastisk og ironisk fortælling fra det virkelige liv. Denne tekst er ikke nogen reklame ... 8. apr 2014

Om reklameværdi og reklamesøjlenes risiko for tab af værdi

Skildret med ironisk distance

Med andre ord; en sarkastisk og ironisk fortælling fra det virkelige liv.

Denne tekst er ikke nogen reklame for mit firma, der officielt er registreret som tømrerfirma. Tværtimod!

Teksten ville gerne stå for godheden i sig selv, som man må lære at holde adskilt fra billedet på godheden selv, dvs. reklameværdien, det som den snævert fokuserede form for økonomisk rationalitet forstår.

Teksten er en advarsel om, at min virksomhed kun svært lader sig skue på håret, at der kan være

ugler i mosen, at skindet kan være købt og solgt, selv om Putin er løs sammen med alverdens fortrædeligheder. Det er aldrig til at være sikker på hvad der er hvad, reklameværdi eller en trussel for selv samme!

Jeg er langhåret. Det er sandheden, del af virkeligheden. Jeg har længe været langhåret. Meget langhåret. Det er også mange år siden, at jeg forlod universitetet med en grad i filosofi. Lige efter flyttede jeg i kolonihave. Der er billigt at bo. Der boede jeg i 1990'erne bl.a. sammen med min kone, som også er langhåret og universitetsuddannet, Vi boede i en haveforening i Odense, Søndergaards Haver, der ligger smukt ned til Odense Å sammen med den offentlige/private "skolebotaniske have".

Man kan sige, at jeg var med som pioner i begyndelse an en udvikling, der nu griber om sig. Mellemlaget i det danske samfund er så presset økonomisk, så mange vælger at benytte sig af denne billige måde at bo på.

Da jeg flyttede i kolonihave, var det nærmest af ideologiske årsager. Jeg er som sagt langhåret, men især er jeg økofascist og overbevist om, at min mor fødte mig i min fars seng om morgenen d.3/8 1960 med det formål, at jeg skulle vokse op som et stort fynsk bøgetræ, der helt uafhængigt af verdens ondskab ville udvikle mig som selve symbolet på det gode, dvs. det, som vi er nødt til at tro på for at blive frelste.

Jeg har min egen tidsregning, lige som Jesus fik sin, der gradvist udviklede sig til at være den mest udbredte på globalt plan op til i dag.

<http://www.arbejdsforskning.dk/visartikel...>

En kendt tidligere chefredaktør ved dagbladet Information har brugt det faktum, at vi lever under den kristne tidsregning, som argument for, at Jesus havde ret. Det er ganske vist noget, som jeg har fra en privat samtale med ham, og som således ikke har nogen gyldighed i offentligheden, som jeg henvender mig til her, men det var som reaktion på dette argument, at jeg valgte at indføre min egen tidsregning.

Nu er det ikke sådan, at jeg vil tage æren for alt, endnu. Richard Møller Nielsen skal også have lidt. Vi er en del fynske bøgetræer, og nogle af os har mere at have det i end andre. Reklameværdien er ikke til at tage fejl af heller. Det interessante handler om relationen mellem facade og indhold, skin og bedrag, realitet og fiktion. Filosofer elsker den slags.

På Fyn er vi så heldige, at vi har fået den anden af landets store kommercielle tv-kanaler, TV2, som ligger i det gamle kvægtorv på Rugårdsvej. Den er stort set finansieret af reklameindtægter, nepotisme, politiske studehandler og interesser, men især af det danske erhvervsliv, som jo er selve basis for alt, dvs. den underlæggende realitet, hvis man henholder sig til medieverdenens selvbeskrivelse. Det sjove ved det, er at jeg er en del af dette erhvervsliv.

En af kanalens medarbejdere kom for snart et år siden forbi skolebotanisk have sammen med sin kæreste og så den smukke udsigt ud over haven, åen og engen på den anden side af åen, over mod Voldsmosen, hvor alle araberne bor sammen med de brændte danske biler og flag.

Straks tænkte de, at her måtte de bo. Rent økonomisk, så passede det også godt ind i deres situation.

De købte en have, kontaktede mig for at få vejledning i at lave sit hus, så de kunne bo her og nyde udsigten for en billig husleje.

Det foregik i begyndelsen med venskabelige råd, lidt praktisk assistance men uden afregning, måske lidt almisser og den slags, men ikke noget af betydning. Det var jo et livsstilsprojekt, der passede fint ind i deres selvbeskrivelse såvel som min. Alle var glade, og al ting var smukt, så længe at de praktiske og mit engagement i projektet var i stand til at forblive i drømmeverdenen som ren drøm, dvs. så længe den kunne nøjes med at opretholde sin rene reklameværdi. Det sidste tæller også i mere økonomisk rationel forstand, uden da på anden måde at sige noget om realiteten.

Projektet skred dog slet ikke frem. Man kan sige, at virkeligheden trængte sig alt for meget på med sine rigide love af mere fysisk og byggeteknisk art. Det blev mere og mere problematisk, at

opretholde drømmeverdenen, den alternative og kreative verden.

Journalistens kæreste er alternativ behandler, healer, akkupunktør, tarokkortlæser, m.m. Hun har også i nogle år praktiseret en form for behandling, hvor forpinte sjæle tilbydes at blive bragt tilbage til deres tidligere liv, for at finde de ugeringer, den skyld, som de bærer på og som forklarer deres sjælelige tilstand. Tv2 har også bragt mange udsendelser, hvor en terapeut brugte samme metode. Heldigt for udsendelsesrækken, så lod personerne sig altid reinkarnere inden for en europæisk geografisk afstand, som også lå inden for det råderum, man havde at arbejde med på kanalen rent økonomisk. Der skulle jo et filmhold frem til lokaliteten, hver gang man fandt stedet i fortiden, og det ville også være alt for kompliceret at rekonstruere en ikke-europæers liv til bage i historien.

Hendes virksomhed finder sted "i samarbejde med TV2", lige som al korrespondance med journalisten i forbindelse med husprojektet er korrespondance med ".."@tv2.dk

Man kan sige, at TV2 lige som hæver det hele op på et højere niveau, som vi alle sammen er stolte af at arbejde sammen med. Men det har så udviklet sig lidt pudsigt, uforudsigeligt kan man vidst sige.

Fordi, efter hånden som projektet med at bygge hus mistede sin aura af alternativ utvungen positivitet, så blev min position både formelt, praktisk og økonomisk meget problematisk.

Vi blev med andre ord enige om, at vi hellere måtte gå hver til sit.

Samarbejdet med TV2 måtte afsluttes, og det forsøgte jeg så at gøre med en regning, af den slags hvor der lægges moms oven i beløbet.

Den regning ville Journalisten og den alternative behandler ikke betale. De var godt nok bygherre, og de havde sådan set valgt at se bort fra en mangfoldighed af de råd, som jeg havde givet dem, men de fejl og mangler, som projektet led under, der var mine. Og det ville de i hvert fald ikke betale mig for, slet ikke med moms på. Jeg havde fået 1000 kroner sort, som jeg havde skrevet ind i regningen som forskud, men resten kunne jeg for den sags skyld godt stikke et vist sted hen.

Jeg kunne ikke komme i kontakt med den alternative behandler efter vor skilsmisse. Hun fik en regning. Hun reagerede ikke. Jeg ringede. Hun svarede ikke. Men så gik jeg ned på stedet, som hun i samarbejde med tv2 har sin praksis, hvor jeg sagde til hende, at jeg gerne ville tale med hende om den regning, som hun ikke havde bekræftet at have modtaget. Det havde hun så ikke tid til.

Men så kom der gang i brevvekslingen. Jeg fik et antal mails fra ".."@TV2.dk, om at jeg ikke skulle bruge rockermetoder over for den kære alternative behandler ved at møde hende i klinikken.

Det hed sig fra ".."@TV2.dk at "Du er syg i hovedet. Hold dig væk, ellers bliver du meldt til politiet for chikane".

Den sidste mail jeg har modtaget fra ".."@TV2.dk lød sådan her:

Til Steen Rasmussen

Jeg har i dag talt med politiet og fogedretten angående din chikane. Den eneste måde du kan forsøge at få de penge, som du mener vi skylder dig, er ved, at dit firma stævner os for manglende betaling. Så kan vi mødes i fogedretten og lade en dommer afgøre, om vi skal betale eller ej.

Politiet er nu klar over, at du har opsøgt Pernille i hendes klinik. Sker det igen, vil der blive indgivet en anmeldelse. Du har heller ikke lov til at opsøge os på privatadressen, med mindre du varsler det først efter gældende inkassoregler.

Du kan ikke bruge rockermetoder for at inddrive, hvad du mener, folk skylder dig."

Mit venlige svar lød som følger:

"Der er sat fed streg under LOVLIGE METODER hele vejen igennem.

Det er ude i skoven, og påstå at det er rockermetoder, som jeg truer med.

Jeg kan fortælle dig, at der kommer en rykker mere, med detaljeret dokumentation for jeres manglende argumentation for ikke at betale.

Den gives som behørigt også med en betalingsfrist, hvor i roligt kan overveje jeres stillingtagen. Det eneste, som jeg forlanger, og har ret til, det er en tilbagemelding om, at i rent faktisk får min rykker med forklaring.

Proceduren følges, efter dansk lov om inddrivelse af gæld.

Den tabende part kommer til at betale i sidste ende.

Jeg vil henvende mig til politiet, for at høre om du taler sandt. Og så vil jeg selvfølgelig diskutere med politiet, om jeres injurier kan have konsekvenser for jer.”

Som skrevet i svaret, gik jeg til politiet, der beroligede mig og fortalte at der ikke var noget hos dem, som jeg skulle bekymre mig om.

Man kan sige meget om reklameværdi og den gigantiske prestige, der knytter sig til at være del af tv2.

Man kan så undre sig lidt over, hvad man vil lægge navn til. Reklameværdien er stor, der er meget at miste.

Skatterådets afmagt over for bitcoin

Det klæder skatterådet, at det lovliggør, hvad det alligevel ikke kan kontrollere, nemlig bitcoin-økonomien. Myndighederne har været lang tid om at komme til afgørelsen om at fritage omsætning i b... 26. mar 2014 9

Det klæder skatterådet, at det lovliggør, hvad det alligevel ikke kan kontrollere, nemlig bitcoin-økonomien.

Myndighederne har været lang tid om at komme til afgørelsen om at fritage omsætning i bitcoins for beskatning.

<http://www.version2.dk/artikel/skatteraad-...>

Således kan man nu spekulere og handle med og i bitcoins, lige så meget man vil. Gevinsterne er skattefrie.

Skatterådet blev også spurgt, om en virksomhed, der tager imod bitcoins, må udskrive fakturaer i bitcoins. Det må de ikke, da bitcoins ikke er en rigtig valuta, fortæller Hanne Søgaard Hansen i en fortolkning af afgørelsen d.25/3 iflg. Politiken.

Det er her, at intention og forklaring på myndighedernes langsomme ageren over for mønten afslører sig.

Handler gennemført med betalingsmidlet må ikke faktureres og kan derfor ikke indgå i almindelige virksomhedsregnskaber som udgift og indtægt, hvilket er en reel blokering for en betydelig del af bitcoins realøkonomiske funktion.

Det virtuelle aspekt i pengenes natur

Der har de seneste år været fokus på det virtuelle aspekt i de kommercielle bankers og nationalbankernes egne penge, dels på internettet men efter hånden også i både statsstyrede og kommercielle medier.

Begrebet "virtuelle penge" skal ses i sammenhæng med et ældre udtryk, nemlig udtrykket "endogene penge", der dækker over et både reelt, relevant og prekært fænomen.

Den største økonom, der endnu har beskæftiget sig med endogene penge, er Joseph A. Schumpeter. Han beskrev dem videnskabeligt forpligtende i sit værk "Das Wesen des Geldes" allerede i 1933. Værket udkom dog først i 1970, 16 år efter hans død og mod hans vilje. Det vides ikke, hvorfor han ikke ønskede det udgivet. Men noget af det, som man kan formode, når man har læst det igennem, er, at han er bange for virkningen af det han afdækker, nemlig den funktion, som tilliden til og troen på pengenes værdi har, og som risikerer at gå i sig selv med erkendelsen af, at pengenes værdi

består i troen på, at de har værdi.

Det er så, hvad der er ved at ske. Mange begynder at forstå, at vore dages elektroniske betalingssystem bygger på arbitrære mekanismer, hvor pengene skabes internt i det økonomiske system, som endogene penge, som led i den mest lukrative form for økonomisk aktivitet, der over hovedet kan tænkes.

<https://www.google.dk/#q=endogene+penge>

<https://www.google.dk/#q+=virtuelle+penge>

De kommercielle banker, Nets og nationalbanken laver og opretholder pengene som gensidige fordringer på hinanden og sine kunder. Det er sådanne fordringer, der fungerer som penge, endogene penge. De skabes helt lovligt, men uden at der ligger et bidrag til det produkt bag, som disse fordringer retter sig mod i sidste ende, hvilket så udgør en af de vigtigste elementer i forklaringen på markedsværdiernes hysteriske op- og nedture.

Finanskrisen og den globale gældskrise har i høj grad at gøre med den måde, som pengene sættes i verden på, som gæld, fordringer på produktet, uden at der forudgående er bidraget til det.

Den, der har Nets, har pengene!

Kontrollen med det særligt danske elektroniske betalingssystem, som er blevet solgt til 2 udenlandske investeringsselskaber og ATP, betyder afhændelse af kontrollen med et vigtigt element i selve pengeskabelsen, den mest økonomiske og mindst produktive form for økonomisk aktivitet af alle. Den privilegerede adgang til kontopengenes interne clearing-system betyder overdragelsen af adkomsten til kilden til pengeskabelsen. Denne gulvkalv er overtaget af private aktører for 17 milliarder kroner. Køberne ved, hvad de går ind til. Ofrene for handelen, os andre, kommer til at forstå det senere.

Bitcoin er en trussel, om end ganske lille, for den gældende monetære orden, eller uorden om man vil, og derfor gør myndighederne i samarbejde med pengemagerne, hvad de kan, for at forhindre den i at få fodfæste inden for sit domæne. Skatterådets afgørelse afslører dette ganske vist lille domæne af afmagt inden for realøkonomien.

Myndighederne vil aldrig kunne gennemføre en effektiv skatteligning af den økonomi, der udfolder sig i kraft af betalingsmidlet bitcoin. Det er præcist, hvad de indrømmer med den seneste og endelige afgørelse.

Hvor myndighederne i USA har besluttet, at privatøkonomisk bitcoin-tilvækst, opnået via handel i og med bitcoin, dog omregnet til dollars, skal beskattes, så har man i DK valgt at lukke øjnene for den side af økonomien, som man alligevel aldrig ville kunne kontrollere.

Handler i og med bitcoin finder sted anonymt mellem det økonomiske systems aktører, direkte og uden om alle myndigheders mulighed for kontrol.

Bitcoin-økonomien er demokratisk i en grad, som ville kunne gøre alle liberalister grønne af misundelse, hvis de ikke netop selv var 100 % afhængige af den monetære form for statsgaranteret uorden.

Myndighederne har valgt at ramme bitcoin-økonomien, der hvor man kan, i forhold til de virksomheder, der måtte være interesseret i at tilbyde ydelser og varer mod betaling i bitcoins. Der er forbud mod at udskrive fakturaer i bitcoins, men handler uden er fritaget for skat.

Det vil nok føre til udviklingen af andre konventioner kunde og virksomhed imellem, virksomhed og virksomhed imellem, end dem, som er bygget op om det traditionelle lovformelige regelsæt, som den almindelige praksis for fakturering udfolder sig inden for.

Rådets afgørelse er et kompromis, et valg, truffet af skatterådet ud fra en position af afmagt. Det forklarer, hvorfor man vælger at se bort fra en realitet, der udfolder sig via betaling i bitcoins.

Bitcoin-økonomien er overladt til sig selv. Parterne her må stole hinanden, fordi det er umuligt at etablere et lovformeligt gensidigt ansvar de handlende imellem uden fakturering: Når der ikke må laves fakturaer i forbindelse med handler, så kan der ikke knyttes an til noget større lovformeligt system af sikkerhed de handlende imellem.

Det har aldrig kunnet lade sig gøre at bevise, at der har fundet en handel sted mellem to parter i bitcoins, med mindre begge parter i handelen er enige om at lade det dokumentere i forhold til tredjepart. Sådan er denne betalingsforms natur. Bitcoin gør den ene part til herre over spørgsmålet om, hvorvidt handelen kan indgå som noget, der er underkastet almindelige jurisdiktion.

Skat i DK kapitulerer således over for en side af realiteten, som skat alligevel ikke kan kontrollere. Anderledes er det med de amerikanske myndigheder, der har valgt at stigmatisere og fordømme, hvad der ligger uden for deres magt.

Den store fortælling - krig, olie og afhængighed

En lettere forfængelig og sød fornemmelse af frihed melder sig, når vor indre nødvendighed sætter sig igennem i det ydre, og når vi bekræftes i oplevelsen af at være på det godes, det sandes og det...
10. mar 2014 1

En lettere forfængelig og sød fornemmelse af frihed melder sig, når vor indre nødvendighed sætter sig igennem i det ydre, og når vi bekræftes i oplevelsen af at være på det godes, det sandes og det mægtiges side.

Den vestlige verdens overlegenhed ligger i de sociale kompetencer til effektivt at bekræfte en foretrukket selvforståelse. Det økonomiske og demokratiske system bygger sin overlegenhed op over den mangfoldighed af sociale tilbud på selvforståelse, der gør det muligt for den enkelte at forstå sig selv som et konstruktivt element i udviklingen.

Den store fortælling er skabt om dette billede og behovet for det, for at imødekomme individets efterspørgsel på at se sig selv i fortællingen.

Markedet er der, billedet er skabt for markedet, som det hævder at forestille. Fortællingen handler om markedet, et billede på markedet og demokratiet, hvor alt sigter til det individuelle behov for at forstå sig selv som det enestående og unikke, der oveni befordrer det almene, den højere og sande nødvendighed af demokrati og maksimeret markedsværdi.

Den enkelte går her perfekt op i den højere enhed af oplyst, fri og rationel frihed. Fortællingen er smuk, demokratisk og økonomisk.

De store fortællingers tid er så langt fra forbi, sådan som postmodernisterne hævdede i Schlütter-perioden. Den store fortælling er massivt tilstede, hvilket kommer til udtryk, hver gang det viser sig, at verden ikke er god nok til os i Vest, Europa, Danmark, demokratiet og det fri marked.

Den vestlige verdens realitet udgøres i høj grad af den samme store fortælling. Det er vores "sandhed", der udspiller sig i den store fortælling om det moderne samfund og udviklingen frem mod demokrati og fri konkurrence på det fri markeds betingelser.

Den vestlige verdens "godhed" manifesterer sig inden for denne store smukke fortælling. Den er demokratisk og økonomisk. Problemet er, at verden ikke er god nok til fortællingen. Verden er ikke demokratisk nok. Verden er heller ikke økonomisk nok. I det hele taget, så er verdens realitet slet ikke vores.

For Europa har Europa altid været verdens centrum. Problemet er, at det mest har været i Europa, at det var sådan, uanset hvor meget vi har haft held med at civilisere den ganske verden.

Forudsætningen, for at kunne holde fast i den smukke fortælling, er delvis, at man lukker øjnene for

verden, i visse tilfælde hvor den ikke er god nok til Europa, og at man lukker øjnene for det faktum, at Europa sådan set overhovedet heller ikke passer ind i billedet.

Realitetens Europa er ikke Europas realitet.

Naturen med dens mangfoldighed af snærende fysiske og levende grænser for Europas selvudfoldelse, Putin, Araberne, de arbejdsløse, Katalanerne, Skotterne, osv., er alt sammen ikke rigtigt godt nok til vores realitet.

De storsælgende topsubsidierede men yderst markedsorienterede medier lever af at opfordre forbrugeren til at stige op i 12 kilometers højde sammen med alle andre, hver gang en og anden har gjort sig fortjent til lidt ferie i sydens varme. Den globale opvarmning er et problem, som man betaler aflad i forhold til, men det, at "man" som flest rent faktisk gør hvad "man" kan for at smadre klimaet, det må ikke få opsættende virkning på, hvad den enkelte har ret til, nemlig ferie, flyrejser, retten til at sætte turbo på undermineringen livet her på den lille blå planet.

Naturen er smuk, men den skal ikke ødelægge demokratiet. Det ville være både udemokratisk og uøkonomisk. Spørg bare det miljøøkonomiske råd. Det har regnet på det. Det kan ikke betale sig at bevare forudsætningerne for ret meget, forudsætningerne for regnestykkets gyldighed iberegnet.

Den danske gennemsnitsborger har det fjerdestørste forbrug af verdens begrænsede ressourcer. Man er, sandt nok, men sagt på en fuldstændigt udiplomatiske måde, nogle af verdens største svin, når det kommer til det den disciplin, der handler om at smadre livets naturlige forudsætninger.

Alligevel lærer dansken fra barnsben af, at man som dansker og europæer har fortjent sit forbrug, og at forbruget er løsningen på alverdens knaphed, også selv om det forholder sig omvendt, der hvor man tager de lidt mere videnskabelige og kommercielt kuldsejlede og udemokratiske briller på.

I videnskabelig forstand er det sådan, at danskerne kan måle deres succes og stolthed som direkte proportionalt med deres succes med at underminere selve livets betingelser. Men det taler de politisk korrekte medier ikke "neger om". Det er ikke pænt. Det er også dårligt for oplaget, det passer ikke ind i den store fortælling, billedet på Europa, det fri marked og demokratiet.

Den frie verden hilste Russerne velkomne, da de overtog vestens idealer. Den tidligere KGB-officer, Putin, går ind for den vestlige verdens demokratiske markedsværdier, på russisk godt nok.

Problemet med Rusland er, at Rusland ikke er Europa og at behovet for at identificere sig med det gode, det sande og smukke derfor knytter sig til et andet billede, en anden identitet end Europas. Putin er derfor en grim fyr, hvis konstruktive funktion begrænser sig til at udgøre den perfekte kontrast til vort gode og sande demokrati. Det var sådan set også Sovjets primære funktion i vor selvbeskrivelse under den kolde krig, noget vi har savnet siden.

Europa kan ikke acceptere, at der findes mennesker i Ukraine, der ikke identificerer sig med Europa, men med Rusland. Putin er godt nok valgt demokratisk på markedets betingelser, hvor pengene bestemmer, hvordan den sociale selvbeskrivelse udfolder sig, og Krimhalvøen er uheldigvis befolket af russisktalende grupper, som åbenbart for enhver og af egen fri vilje hellere vil høre ind under Rusland, end ind under et vestligt Ukraine, hvor Europas udgave af en slags gadens parlament ellers lige havde held med at vælte den derværende demokratisk valgte leder.

Europas realitet afslører, at verden ikke er god nok til Europa.

I Katalonien, befolket af 6 millioner med eget sprog, katalansk, er der flertal for selvstændighed i forhold til Spanien og Europa. Derfor har EU's Herman Von Rompuy højtideligt gjort opmærksom på, at det er ud af EU, hvis man skulle finde på at hævde sin ret til selvstændighed eller lige frem tiltage sig en sådan. I så fald ville Katalonien ikke være god nok til Europa.

Skotterne taler engelsk, som hele Europa forstår, men vil også være selvstændige. De er ikke gode nok til Europa.

Alle de mennesker, der ikke er arbejde til, de er dybest set ikke gode nok til markedet, det

produktive og sande Europa. De er en belastning for økonomien, uøkonomiske og burde ifølge de mere konsekvent markedsorienterede europæere ikke have stemmeret. Markedet er demokratisk og udtryk for en højere retfærdighed. Det ikke at være god nok til markedet er en alvorlig dom. Dem uden for har så tilfældigvis i nogle tilfælde den fejlagtige opfattelse, at det er markedet, som fejler, når det ikke giver dem markedsværdi. Men det snakker vi ikke neger om heller. Det komplicerer billedet alt for meget.

Verdens problemer er ikke nødvendigvis Europas.

Europa går selvfølgelig officielt ind for livet og dets forudsætninger, lige som regeringen i Spanien, der officielt forsvarer livet med genindførelsen af forbudet mod abort. Konkret forbryder man sig dog mod livets forudsætninger på en lang række områder.

Uanset hvor hårdt man prøver, så kan det ikke lade sig gøre at beskrive den europæiske selvforståelse som værende i overensstemmelse med den højeste form for godhed, sandhed eller skønhed.

Faktisk holder den store fortælling slet ikke, når den bliver gået efter mere konkret. Den er forfængelig, fragmenteret og destruktiv, dvs. falsk reklame, uanset hvor godt den sælger på det europæiske marked for den slags.

Den sociale diskurs indrangerer sig her som der med forsøget på at finde en rangorden i problemstillingerne, "som om" at der var et hierarki af nødvendighed, det principielt højeste, som alle andre former for nødvendighed kunne udledes af eller sættes ind i forhold til. Der findes masser af nødvendighed, natur, men den er kun indikeret inden for den sociale diskurs på det sociale snævre betingelser, og kun sjældent på en måde, der gør det muligt at tale om det sociale, som noget der udfolder sig i overensstemmelse med en højere rationalitet.

Den franske filosof, Jean-François Lyotard, skrev og talte om det postmoderne samfund. Han indførte begrebet "diskursgenrer" som indikation for det forhold, han så som det karakteristiske for det postmoderne samfund, nemlig, at den form for nødvendighed og de problemstillinger, som man arbejder med i forskellige sociale sammenhænge, lever ved en isoleret semantisk referenceramme af kognitive forudsætninger, der strengt taget gør det umuligt oversættes forskellige problemstillinger til noget fælles sprog.

Han beskrev konflikten mellem den mangfoldighed af diskursgenrer og former for rationalitet, nødvendighed og mening, som karakteriserer det postmoderne samfunds sammensathed.

Når det internationale samfund konfronteres med de hændelser, som vi ser nu i Ukraine, så ser man de forskellige former for nødvendighed i konflikt med hinanden. Det handler måske om ret, men retten sættes på forskellige betingelser i øst og vest.

Retsmæssigt står det russiske flertal i Ukraine og i Rusland fast på sin egen definition af statslig legitimitet, lige som den vestlige verden stiller sig her over for med sin udgave af EU's og gadens parlament i Kiev.

Den udprægede form for selvstyre, som man har på Krim-halvøen, omtales og forsvares konkret i andre dele af Ukraine, hvor de russisktalende befolkningsgrupper er i flertal. Man definerer ikke russernes militært konkrete og potentielle tilstedeværelse som en krænkelse af sin selvbestemmelsesret, men ser en føderal eller konføderation bestående af en mangfoldighed af delstater som den krimiske som en legitim mulighed. Dvs. der er nu et internt perspektiv på udviklingen i Ukraine, som ikke kan oversættes til den vestlige verdens perspektiv.

Diskursen, forsøget på at afgøre hvad der er højeste form for folkeret, legitimitet, falder dermed fra hinanden. Fællesnævneren i striden mangler.

EU's markedsfundamentalistiske projekt står midt i en gigantisk udfordring, hvor en halv milliard europæere har et forbrug af ressourcer, mennesker og fauna, der støder på en mangfoldighed af eksterne grænser, grænser som man slet ikke anerkender internt i de ledende politiske og finansielle

kredse, som de facto dekretorer den politisk sociale selvbeskrivelse på EU-plan.

Truslen om at indlede handelskrig med Rusland er latterlig, netop fordi en tredjedel af det europæiske overforbrug af fossilt brændsel kommer fra Rusland, hvorfor Ruslands magt over den europæiske økonomi er så gigantisk meget større, end den europæiske magt over Ruslands ditto. Rusland importerer en del fra vest, men der er tale om mindre vitale varer og ydelser.

Den økonomiske nødvendighed handler om den afhængighed, som vor livsstil står midt i. Vor praksis er uholdbar som følge af afhængighed af de fossile brændsler. Den form for nødvendighed, som vi dagligt forbyrder os mod, er langt højere end de latterlige former for intern social nødvendighed, som vi adlyder, når vi udfolder vor orgastiske og demokratiske selvbeskrivelse uden sans for verdens realiteter.

Budskabet, om at vi er ved at smadre vore livsbetingelser med afbrændingen af fossilt brændsel og ødelæggelsen af klimaet på jorden, formuleres inden for en videnskabelig diskurs, der hverken har juridisk eller økonomisk magt. Retten til at smadre jorden forfægtes principielt som forsvaret for individets ret til sin ejendom, og sandheden, om hvor dumt det er, går under for markedet, fordi sandheden ikke sælger.

Disse forskellige former for nødvendighed og mangel på overordnet rationalitet kommer til udtryk i forlængelse af den største krise, som man her ser efter murens fald.

Ingen af de positioner, der forfægtes i forbindelse med konflikten i Ukraine, og som finder sin mening på juridisk, økonomisk, politisk og videnskabeligt plan, kan siges at bygge op til nogen overordnet rationalitet eller nogen form for højeste princip i almindelig rationel eller moderne forstand.

Det er alt sammen udtryk for relative og uforpligtende positioner, set i lidt større perspektiv.

Mosaikken af manifestationer mangler den aura af forpligtende karakter, som man implicit appellerer til, når man slår de formastelige i hovedet med den store fortælling.

Det moderne samfund er i opløsning, selv om musikken spiller videre på øverste dæk. Det er ikke bare en fjern teoretisk betragtning, men det postmoderne aspekt der afslører, at den store fortælling ikke passer, at dens markedsværdi ikke kvalificerer den som sand.

Mennesket foretrækker til enhver tid en lille koldkrigs-lignende konflikt frem for den mere gennemgribende erkendelse af, at selve menneskeheden er i konflikt med sine livsbetingelser. På den måde adskiller vi os ikke fra hinanden, hverken i øst eller vest.

Den store fortælling er muligvis ikke død. Men den lugter underligt!